

Ba Ngàn Sáu Trăm Ngày Yêu Em

Contents

Ba Ngàn Sáu Trăm Ngày Yêu Em	1
1. Chương 1: Hồi ức	2
2. Chương 2: Cùng Thế Giới	5
3. Chương 3: Hot Boy	10
4. Chương 4: Nhận Định Người.	16
5. Chương 5: Thanh Xuân	21
6. Chương 6: Lo Lắng Vì Người	27
7. Chương 7: Đẩy Nhanh Kế Hoạch	33
8. Chương 8: Lợi Dụng Tình Dịch (h)	40
9. Chương 9: Xấu hổ (h)	47
10. Chương 10: Chưa Thể Chạm Tới	54
11. Chương 11: Gặp Lại	60
12. Chương 12: Hồ Sâu	67
13. Chương 13: Cạn Tình	75
14. Chương 14: Trễ	83
15. Chương 15: Điều Đáng	91
16. Chương 16: Lo Sợ	98
17. Chương 17: Tin Tưởng	106
18. Chương 18: Tiểu Cảnh	114
19. Chương 19: Nguy Cơ	124
20. Chương 20: Xa	133
21. Chương 21: Côn Nhị Khúc (hoàn Chính Truyện)	142
22. Chương 22: Ngoại Truyện (1) Dối	150
23. Chương 23: Ngoại Truyện (2)- Ghen	157

Ba Ngàn Sáu Trăm Ngày Yêu Em

Giới thiệu

Niên hạ, mặt siêu dày công. Người ta nói, đau khổ chính là khi bật khóc. Vậy, thứ ẩn nấp như thế nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ngan-sau-tram-ngay-yeu-em>

1. Chương 1: Hồi Ức

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

=====//=====

Giới Thiệu Truyện

Nguyễn Hoàng x Thái Dương

Niên hạ,

=====

Mười năm yêu anh, ba ngàn sáu trăm ngày, đều yêu anh.

Yêu là từ khi gặp anh tại cây cầu gỗ nhỏ, tôi còn là một thằng nhóc 15. Anh đã lóm chớm cảm râu tuổi 18. Anh theo bố mẹ chuyển công tác, về xóm nhỏ nơi tôi sinh ra. Ở đó.

Mười năm. Cảnh vật đều thay đổi. Duy chỉ có một thứ, không thay đổi....

Không, là hai thứ. Chính là, tình yêu tôi dành cho anh. Và, anh- vẫn không hề yêu tôi.

15 tuổi hay 25 tuổi, thời gian đôi khi lại chỉ là một con số...mãi không thể nào quên đi, để rồi mỗi khi moi móc ra khỏi trái tim và khối óc mình...đều, là hình bóng của anh...

Đặng Tiến, nếu có một ngày anh ngoảnh lại. Thái Dương tôi không còn nữa.

Anh, có khóc không?

Người ta nói, đau khổ chính là khi bật khóc.

Vậy, thứ ẩn nấp như thế nhồi ngay dưới lồng ngực này, gọi là gì?

Ai gọi thành tên được sự si tình bền bỉ, đáp lại bằng đám cưới rộn rã ngày hôm nay? Ai viết thành lời được mỗi một vòng tay ôm ấp, mỗi một lần điên đảo tới rệu rã thân xác, lại đáp lại bằng một chúc phù rở ngay trong ngày cưới của chính người mà mình thương yêu nhất..

Anh nói sao? Xin lỗi ư?

Em không cần.

Anh nói sao? Chỉ vì em là một thằng con trai ư?

Thật nực cười, ngay từ đầu chẳng phải anh đã biết rất rõ - rất rõ ràng đó sao? Giờ đây lại vì cái lý do như vậy mà nói rằng, muốn em làm người tình trong bóng tối, chứ không phải người cùng anh tay nắm tới già...

Đau, đến không thở nổi...

Đau, đến muốn chết đi....

Thái Dương mượn chút men rượu ngay trong chính đám cưới ấy... lão đảo hướng thẳng ra trục đường xa lộ....

Như thế, như thế...

Cứ bước mãi, bước mãi đi...

Một bóng xe hiu hắt ngang qua...

Cậu, lao người tới...

Xóa đi. Xóa hết đi.., từng vũng máu trên đường kia.. loang lổ...Cậu lại mỉm cười..

Cuối cùng. Cũng có thể kết thúc.

Kết thúc bấy nhiêu năm làm người tình trên giường, cố sức mà thỏa mãn mọi dục vọng, mọi điên cuồng, chỉ để mong anh khảm sâu thêm vào da thịt...

Kết thúc bấy nhiêu năm cắn răng khóc gục bên ngoài thành cửa sổ, khi bên trong căn phòng ấy người mình yêu thương đang vui vẻ ôm hôn một người con gái khác.

Kết thúc bấy nhiêu năm... yêu anh..

Ba ngàn, sáu trăm ngày...

Trước khi cơn hôn mê ập đến, Thái Dương cậu như văng lại một đoạn tâm gan muốn vỡ...

Đặng Tiến...Nếu em là con gái. Anh sẽ cưới em chứ?

Thái Dương, xin lỗi.

Anh vốn dĩ không cần xin lỗi... Tên em là Thái Dương. Thế nhưng một ngày 24 giờ trôi qua, chẳng phải có tới 12h là không có Thái Dương em tồn tại sao?.

Cứ như vậy đi...

Tiếng nhạc đám cưới vẫn ồn ã một góc Đô Thành,

Nghe đâu, chú rể đẹp trai cưới được cô con gái của tổng giám đốc lớn,

Nghe đâu, cưới xong lập tức đi Sing hưởng tuần trăng mật.

Nghe đâu, thực xứng một đôi trai tài gái sắc.

=====

Nâng vết máu dài trên lần đường...

Người tài xế hốt hoảng nhìn cậu chủ bế trên tay thân hình nhuốm đỏ, chuyển hướng đầu xe.

=====

Từng đoạn hồi ức rời rạc, từng nụ hôn, từng vòng tay, từng nụ cười... tan ra như những giọt máu kia... thấm vào lòng đất mẹ.

Sẽ không ai hiểu được, không ai có thể hiểu được...

Chỉ là.... Đau...

Nước mắt vô thức trào ra,

Tay quờ quạng siết chặt lấy một bàn tay vừa tìm được.

=====//=====

2. Chương 2: Cùng Thế Giới

Thái Dương mê man tỉnh dậy.

Chết, kỳ thực ra cũng không dễ dàng như vậy. Nếu như những bụm máu tụ và những vết khâu rạch nơi bụng kia không truyền tới cơn đau rợn người. Cậu những tưởng mình thực sự đã được giải thoát.

Đôi mắt đờ đẫn nhìn lên vòm tường trắng tinh. Cậu chưa chút cười nhạo chính bản thân mình. Chỉ là chết, vậy mà cũng không làm được, lại hèn hạ tới như thế này sao?

Một mồi nhắm lại đôi mắt, chẳng quản thời gian trôi qua như thế nào nữa, nỗi đau từ thể xác và tinh thần quá mạnh, khiến cậu hoàn toàn quên hết những khung cảnh ở xung quanh. Cho tới khi một vài giọng nói đã ồn ã bên giường:

- Sao lại chưa tỉnh?

- Để tôi kiểm tra lại liều lượng thuốc mê.

Thái Dương run đôi mi,

Đôi mắt mông lung đảo quanh... mờ mịt... chỉ như có thể thấy được một người vén vết thương trên bụng cậu mà kiểm tra, giống như khoác trên mình một chiếc áo blouse. Vị bác sĩ ấn một chút, đau tới chính cổ họng cậu phải bật một tiếng ho. Thế nhưng, người con trai trẻ tuổi cao ráo đang ngồi ngay kia.. là ai?

Cậu có quen sao?

Hơn nữa, đôi tay lại đang nắm chặt tay của người con trai ấy, rất lớn, rất ấm áp,

Khuôn mặt nhợt nhạt vì đau không đủ sức để nhìn cho rõ. Chỉ là ngay sau đó liền có tiếng nói cất lên.

- Cậu chủ, nếu cậu còn nán lại nữa sẽ nhớ chuyển bay

- Ừm.

Đôi bàn tay ấy dần rời xa...

Một ngón tách ra, lại một ngón. Hơi ấm cũng theo tay người, tản đi mất...

Miên man, chìm lại vào giấc ngủ vô định.

Có biết được đâu rằng, bước chân người thanh niên vừa ra tới cửa chợt dừng lại đôi chút, nhìn lại.

Trên thế gian này, hóa ra, chẳng một ai hứng được trong tay trọn vẹn hương thơm của hai từ hạnh phúc.

=====

Sài Gòn 2019. Hai năm sau,

Rút cuộc, vẫn là phải sống.

Thái Dương đặt một ly café pha loãng trên bàn, nhẹ nhẹ mà ngửi hương thơm vừa tản ra.

Bản chất của con người ta vốn dĩ không yếu đuối như vậy. Chẳng qua, vì yêu nên chúng ta cứ mặc kệ còn lại dày vò.

Thế nên mới nói, không yêu sẽ không đau.

Nếu như không có chút tình cảm gì, người ta sẽ tìm cách để mà tồn tại tới cùng. Và, nếu đã chẳng chết được đi. Thì cậu đành phải sống, cho nụ cười heo hắt của mẹ cậu, cho những chiếc váy áo xúng xính của cô em gái đang tuổi muốn điệu đà.

Àu, cũng là còn có cái để gọi là lý do cho chính sự tồn tại của cậu đừng trở lên quá vô nghĩa.

Ngay sau vụ tai nạn đó, hiển nhiên bên kia không biết được rằng, cậu như vậy mà lại muốn tự tử, chỉ đơn thuần nghĩ rằng cậu say,. Và người lái xe hôm ấy là một du học sinh về nghỉ lễ, tranh ghế lái của tài xế nên mới gây tai nạn. Họ hỏi cậu về việc bồi thường. Cậu lại chỉ nghe chất giọng đặc Sài Gòn của họ mà mở miệng xin một điều.

Cho cậu một công việc ở Sài Gòn, được không?

Người đại diện sau một hồi sững sốt, thì cuối cùng vậy mà đồng ý.

Cậu vốn tốt nghiệp Cao đẳng Truyền Hình, làm một chân soạn báo nho nhỏ ở đài, thế nên khi tới đây cũng rất phù hợp mà được sắp xếp vào một chân thư ký cho Giám Đốc nhân sự.

Đây là một tập đoàn lớn, các Giám đốc phòng ban đều cần một người bên cạnh lo sắp xếp giấy tờ và các cuộc họp. Cậu vừa vặn lại tới khi chị thư ký cũ mới được điều chuyển.

Thật may mắn....

Hay.. không phải sự ngẫu nhiên đến trùng hợp như vậy chứ?

Là gì, cũng không quan trọng nữa. Ngay tại đây, ngay tại Sài gòn này, ấy vậy mà cậu vẫn có thể nở một nụ cười nhạt nhòa. Thế cũng đã là tốt lắm..

Nhấp một ngụm café nhỏ, Thái Dương lại uống thêm một ngụm nước ấm thật lớn,

Vốn dĩ, cậu không thích uống café. Mà là chỉ thích ngửi hương thơm vẳng vát,

- ———

Nơi nào, từ nửa vòng trái đất giờ đã là ban đêm, đôi mắt như có như không mà cười, qua màn hình camera, bao trùm lên vóc dáng mảnh dẻ đang đưa sống mũi cao mà tựa gần bên miệng ly. Như cùng một ngụm rồi một ngụm.

Thói quen này, là có từ khi nào?

Ban đầu, chỉ là tò mò, dần dà, lại trở thành một chút niềm vui, nhen lên trong những hạt tuyết dày rơi đầy trời nơi hải ngoại.

=====

Ngoài trừ những lúc đi theo người Giám Đốc tên Trung, việc sắp xếp lịch họp, công văn, giấy tờ, cậu đều ngồi chung với các đồng nghiệp khác. Đây là hội sở, chia ra thành các phòng kế toán, nhân sự, hành chính. Thế nên chiếm đa số vẫn là chị em phụ nữ.

Con gái Sài Gòn tuy phong cách thực khác xa con gái Hà Nội, thế nhưng chung quy lại thì tính bà tám vẫn rất nổi trội. Dù cậu có thích hay không, thì khi hội bàn tròn đã thành lập, thực sự tin tức từ trong ra ngoài hội sở, từ nhân viên nào vớt rác bậy đến con cún của chị gì đó bên phòng gì đó sinh mấy con chó con, vẫn là lọt vào tai.

Thu Hương vừa vào tới phòng đã đá chân Kiên Phong đang gục đầu xuống bàn ngáy o o:

- Anh Phong, dậy, có tin hót đây!

Kiên Phong là anh chàng vô cùng bánh trai nhưng khá thô lỗ, vậy mà bị sếp xếp ngay cho ngồi ngay cái bàn gần ngoài cửa ra vào. Chính hắn cũng đã kiến nghị nhiều lần mà sếp lại cứ không cho đổi chỗ, mặt nhăn thành một nhúm cũng ráng ngóc đầu dậy:

- Gì?

Cả phòng nhân sự, ngoại trừ sếp cậu là 9 người ai cũng tạm dừng việc để nghe ngóng.

- Tôi mới nhận hồ sơ 3 sinh viên mới ra trường được tuyển thẳng vào công ty!

- Ôi trời, tưởng chuyện gì! Sinh viên được tuyển thẳng có gì mà lạ!

- Thế nhưng mà – Thu Hương nhấn mạnh từng chữ: Phòng mình có một hot boy!

- Hả?

Kiên Phong chán nản gục đầu xuống bàn ngủ tiếp.

Mấy chị em liền xúm lại, gần như xé xác bộ hồ sơ với vẻ mặt không thấy trai đẹp không cam lòng.

Quả không làm chị em thất vọng, chỉ là ảnh hồ sơ 4x6 mà đã khiến các cô bắn loạn đến gào lên. Không biết ngoài đời sẽ thế nào?

Thái Dương cậu thì chỉ buột cười lắc đầu. Trai đẹp, quả là có cái giá của trai đẹp. Càng đẹp, lại càng khó nắm giữ...

=====

Nguyễn Hoàng.

Lần đầu tiên bị một người con trai cầm tay tới không nỡ dứt ra nổi, lại chính là người mà mình vừa đâm xe cho suýt chết.

Chung quy lại, dẫu con người dù sắt đá tới đâu, bề trên tay một sinh mạng yếu ớt thấm đẫm máu,. Đều có phần động tâm tới run rẩy.

Hơn thế nữa, người con trai ấy trong cơn mê man đều trào ra nước mắt, tha thiết cầu xin gọi một cái tên người, đừng đi.

Như là xót xa tới muốn vỡ bung từng giọt máu...

Nguyễn Hoàng không mất quá nhiều thời gian để hiểu chuyện gì đã xảy ra, dù chỉ là những đoạn nước nở rời rạc.. Thế nhưng, chua xót kia lại là không tưởng. Chóp mũi, liền có vị cay. Hạnh phúc đối với người bình thường đã là khó khăn gấp bội. Hạnh phúc đối với một người mang giới tính thứ ba, thực như một làn hơi mỏng. Nhìn thấy được, nhưng.. không chạm vào được, chứ đừng nói là nắm giữ..

Bí mật của cậu, và của cả người con trai nằm kia, dường như.. là giống nhau...

Cậu, là Gay.

Để mà hỏi rằng, vì sao cậu lại biết được?

Không rõ.

Lực hấp dẫn của một người luôn hướng mắt tới những đường eo nhỏ và cả khuôn ngực nhẵn nhụi thật sự khiến cậu đã muốn rùng mình phủ nhận rất nhiều lần.

Thế nhưng, sự thật chính là sự thật.

Kể cả là bi, cũng không phải nốt.

Cậu hoàn toàn không một chút thương yêu với những vòng ngực đầy, những hơi thở ngọt ngào như kẹo của mấy cô nàng si mê cậu.

23 tuổi. Theo đuổi một đồng bằng cấp dày đặc để trải lột cho sự nghiệp của chính mình tại Việt Nam.

Thực mệt mỏi.

Thế nhưng, còn cách nào khác? Vốn dĩ thì những cỗ đông trong công ty của ba cậu, chẳng một ai chịu phục nếu cậu không mang được một cái bằng thạc sĩ từ nước ngoài về. Thế nên, 25 tuổi, cậu rút cuộc ngày hôm nay lại được trở về,

Trở về. Để xem xem, số phận một con người thay đổi ra sao, khi chính tay cậu là người đã an bài nó. Trở về, để xem xem, từng bóng lưng người ngồi an nhiên bên ly café mỏng manh phủ mờ từ chiếc camera quan sát bên kia địa cầu, thực sự, sống như thế nào?.

Thái Dương.

Tên, thật đẹp.

Thế nhưng, mỗi một khuôn hình, mỗi một dáng đi... đều như nói với tôi rằng..

Nỗi buồn trên đôi mắt anh, đọng đầy từ chân mày, đọng đầy trên hàng mi..

Trái tim nguội ngắt, nụ cười... chỉ là sự hờ hững.

Có vẻ như. Bí mật ấy, vết thương ấy... với anh, vẫn còn sâu?

Được.

Vậy, hãy chờ tôi trở về.

Người, cùng thế giới.

=====//=====

3. Chương 3: Hot Boy

Sáng hôm sau, văn phòng công ty.

Đúng như dự đoán của Thái Dương. Bình thường anh luôn là người tới sớm nhất, thế nhưng hôm nay mới hơn 7h sáng đã thấy mấy chị em có mặt, đang vừa ăn sáng vừa rôm rả tíu tít.

Có gì lạ đâu. Công ty 8h mới bắt đầu làm việc. Mọi ngày tới tầm này thường chỉ có mình cậu. Thế nhưng hôm nay là ngày cậu hot boy gì đó mới tới phòng, thế nên mấy chị em tất nhiên sẽ tới sớm hơn, xinh đẹp hơn.

Khánh Trà vừa thấy Thái Dương bước vào liền sấp tới đưa ra một hộp đồ ăn còn nóng hổi:

- Anh Dương, này cho anh.

- Cảm ơn em!

Khánh Trà nhìn qua đã biết là một vị tiểu thư được cưng như trứng mỏng. Đi làm thế nhưng lương hàng tháng không bao giờ xài tới. Được cấm vào phòng nhân sự này cũng do ba cô có quan hệ tốt với Tổng Giám Đốc. Mấy chị em sau lưng vẫn hay gọi cô là Trà Cảnh. Tức là chỉ để làm cảnh.

Công việc cô chẳng biết một tý gì, ngày cô vào đây thực tập, cũng một tay Thái Dương cậu chỉ việc. Thế nên, cô đối với cậu có phần tình cảm hơn cũng là lẽ thường chẳng?

- Ey, Trà. Nghe nói hot boy này tốt nghiệp từ bên Anh về đó. Vừa nộp hồ sơ là đã được nhận vào luôn.

- Đúng rồi, sáng nay sẽ tới. Em xem hồ sơ chưa? 1m86!. Trời ạ tin được không?, nhìn cái ảnh thẻ thôi là đã mê người rồi!

- Ủa nhưng sao cứ như thiếu mấy cái tờ bản khai gia đình vậy nhỉ?

- Phòng mình âm thịnh dương suy, 6 nữ 3 nam. Nay thêm một cậu này nữa quá chuẩn rồi, xem mấy mục phòng kế toán còn vênh váo được không?

Thế mà Khánh Trà lại không hề để ý một chút. Vẫn ngồi lì bên cạnh bàn làm việc của Thái Dương xem xem mấy cậu tiểu cảnh.

Thái Dương vừa pha xong ly café bước tới bàn làm việc. Khánh Trà liền cao giọng:

- Đó không phải là gu của em!

Mấy chị trong phòng được dịp cười:

- Rồi rồi biết rồi, gu của mày giống như đại sư phụ Thái Dương kia chứ gì?

- Cười chết tôi thôi!

Thái Dương cũng buột cười theo:

- Mấy chị đừng giỡn nữa. Khánh Trà, đi chơi vui chứ?

- Anh còn hỏi tới em sao?. Em đi du lịch mấy ngày, nhắn mes anh cũng không trả lời.

- Anh có thấy em gửi tin trên zalo. Nhưng bận quá, không có thời gian trả lời.

- Em nói, sếp Trung cũng chèn ép anh quá, hết việc nọ tới việc kia. Bộ ổng đi ăn anh cũng phải đi theo chùi mép chắc. Em sẽ nói với ba em, đổi việc cho anh!

- Lớn giọng quá nhỉ?! Lại dám nói xấu tôi.

Tiếng nói trầm vang lên ngay cửa phòng, khiến cả đám lộn xộn liền một dịp hai dịp. Khánh Trà cũng le lưỡi lắc đầu bước về chỗ của mình.

Vị sếp tên Trung năm nay gần 40 tuổi. Bình thường vui vẻ nhưng hễ động tới công việc là lại cứng nhắc như đá. Khiến mấy chị em trong phòng đều phải vừa nể vừa sợ.

Đi ngay sau sếp chính là vị hot boy mà cả phòng đang mong đợi ấy.

- Giới thiệu với mọi người, đây là Nguyễn Hoàng. Từ hôm nay cậu ấy sẽ làm việc ở phòng này.

Nguyễn Hoàng hơi bước ra trước một chút. Khẽ cúi đầu:

- Mong các anh chị giúp đỡ ạ!

Mái tóc cắt gọn gàng, đôi chân dài thẳng tắp và một chiếc áo sơ mi trắng xanh bọc lấy thân hình kia. Thực xứng đáng để cho các chị em trong phòng một phen rửa mắt, không uống cái công chờ đợi.

Vậy nhưng, khi Nguyễn Hoàng tiến tới, Thái Dương giơ đôi tay ra bắt lấy, lại cảm thấy thực sự gương mặt, và cả đôi tay ấm áp kia, rất quen.. dường như đã gặp qua ở đâu đó. Nhưng, thực sự không thể nhớ nổi. Phút chốc sững người ấy, Nguyễn Hoàng có chút vui vẻ mà siết chặt lại bàn tay.

- Chào anh.

- Ủ.. ừm.. chào cậu!

- Ha ha, trời ơi!. Thái Dương, không phải chứ? Chị em tôi mê trai đã đành, không lẽ cậu cũng mê trai đẹp nốt sao?

Thái độ lúng túng của Thái Dương khiến mấy chị em trong phòng không khỏi trêu chọc. Rút tay ra khỏi bàn tay của cậu nhóc mới tới. Tại sao, cậu vẫn thực sự như cảm giác này, dường như đã gặp ở đâu đó rồi?.

Thái Dương giữ nét mặt bình thản, ngồi xuống, hít lấy chút hương café, trấn tĩnh lại bản thân. Có thể, do cậu suy nghĩ nhiều quá thôi.

Cậu trai trẻ thật biết cách nói chuyện, luôn vui vẻ khác xa vẻ ngoài tưởng như rất dễ làm người khác e ngại kia.

- 25 tuổi!. Trời ạ, thạc sĩ từ Anh về. Để ngó coi, cậu ta đi cái gì tới?. Chắc đi ô tô quá!. Không chí ít cũng phải Ps hay Sh.

- Đúng rồi!. Chân dài như thế..

Bữa trưa, ngay ngoài cửa phòng đã có mấy chị em bên phòng kế toán nhòm nhòm qua. Thái Dương vừa rảo bước rời khỏi căn tin liền nhận được cuộc gọi của sếp. Tưởng như sẽ có cuộc họp hay phát sinh gì đột biến, Thái Dương nhanh chóng bước đi.

Cửa phòng Giám Đốc nhân sự vừa mở ra, lại thấy trong đó còn có thêm một người. Cậu nhân viên mới.

Sếp Trung cũng không để cậu chờ lâu, bèn một đường giao phó:

- Sáng nay các cậu cũng đã gặp nhau rồi, tôi không giới thiệu nữa. Em Hoàng tuy trình độ được đánh giá rất cao, theo chỉ đạo ban đầu là sẽ điều về phòng sales, thế nhưng cậu ấy mới về nước. Trước hết để làm quen với môi trường và tìm hiểu thêm các vấn đề của công ty nên sẽ tạm thời ở phòng chúng ta.

Thái Dương đã hiểu một chút. Thường các bé thực tập sinh hoặc đại loại như vậy, khi mới vào phòng thường giao cho cậu. Vì tính chất công việc của cậu linh hoạt hơn rất nhiều, thời gian cũng được du di hơn là 8 tiếng đi về.

- Từ giờ Hoàng sẽ theo cậu để học hỏi.

- Dạ. Em đã hiểu.

- À, còn nữa.

Sếp Trung không hiểu sao mà lại khẽ đẩy gọng kính, liếc sang phía Nguyễn Hoàng một cái rồi hắng giọng:

- Phòng công ty cấp cho cậu, vốn là phòng đôi. Nhưng trước giờ cậu vẫn ở một mình. Thế nên, tạm thời cậu ấy sẽ dọn tới ở chung với cậu, tiện luôn.

- A... cái này...

- Sao vậy?

- Dạ.. em thấy cuối dãy hình như có phòng trống!

- Phòng đó đã có người đăng ký rồi!. Với lại bình thường không phải cậu thoải mái lắm sao? Hai thằng con trai ở chung có gì mà băn khoăn thế?!

Thái Dương lúng túng. Đúng là, không thể trách sếp được. Sếp đâu có giống cậu, làm sao có thể hiểu được cậu ở chung với một thằng con trai, ấy mới chính là vấn đề!. Thực muốn tìm lý do để thoái thác, vậy mà cậu trai trẻ lại chen ngang.

- Anh Dương. Em có chỗ nào không phải với anh sao?.

- À, cái này.. không có!

Sếp Trung sau một hồi nói chuyện, đã liền hạ lệnh đuổi khách:

- Cứ như vậy đi!.

- Còn nữa, Nguyễn Hoàng mới về nước, có gì không rõ cậu phải từ từ bảo. Tôi tin tưởng ở cậu!

- _____

Chân thấp chân cao bước ra khỏi phòng.

Thái Dương thực cảm thấy có chút bí bách. Đưa tay lên mở một cúc áo sơ mi trên cùng ra. Nguyễn Hoàng bước theo sau liền hỏi:

- Hay là anh có bạn gái ở chung phòng?

- Hả?

- Ý em là, em ở chung phòng với anh có gì không tiện sao?.

-

- Nếu vậy thì thôi, để em quay lại nói với anh Trung, em ra ngoài trọ cũng được.

- O.. không.. Không sao cả.

Nắm tay cậu trai trẻ, Thái Dương lên tiếng:

- Khi nào cậu chuyển tới?

- À, dạ. Tối nay.

- Nhanh như vậy sao?

- Vâng. Em hiện đang ở khách sạn. Ở lâu rất tốn kém.

Đừng nói tới chuyện đó chính là phòng của công ty. Do công ty thu xếp. Một nhân viên quen như cậu được ở tới 2 năm rộng rãi một mình làm gì có lý do để mà từ chối. Chưa cần nhắc tới việc sếp Trung đối xử với cậu thực rất tốt. Cậu không thể để vì một chuyện như thế mà mất lòng sếp được. Với lại.. chỉ là ở chung. Cần thận một chút, có lẽ cũng không có gì..

Nghĩ vậy, Thái Dương khẽ cười mà trong lòng không cười:

- Được rồi, tối nay tới đi, anh sẽ dọn dẹp trước một chút.

- Dạ, nhất định rồi.

Bóng lưng Thái Dương vừa đi khuất. Khóe miệng cậu trai trẻ đã câu lên một đường cong ngọt ngào.

Vị Giám Đốc nhân sự nào đó cũng thò đầu ra khỏi cửa:

- Ôi ông trẻ của tôi. Ba cậu mà biết tôi dung túng cho cậu làm mấy cái chuyện bậy bạ, tôi chết chắc.

- Anh yên tâm. Cái công anh ” trông ” giúp hai năm, em sẽ không quên!

- Bọn trẻ bây giờ, thực quái đản.

=====//=====

4. Chương 4: Nhận Định Người.

Ở đời, Người chưa trải qua thì sẽ không hiểu, đôi khi còn cứ tự cho mình là kẻ thông thái mà đem lời khuyên bảo tất tảy mọi thứ.

Nhưng một khi trải qua rồi, quá hiểu rồi thì chỉ mong được bình an đã là tốt lắm. Những cái gì đó ngoài kia, hãy coi như đó là để nhìn, để ngắm đi.

Một kẻ giàu có tới nỗi không coi đồng tiền là cái thá gì, lại cứ hay nói tiền không quan trọng. Làm sao biết được rằng anh nông dân lại cố vỗ béo thêm con heo của mình một vài ký để được thêm chút đỉnh đóng học cho con.

Cuộc sống, là muôn mầu. Nhưng rõ ràng, người ta luôn chỉ thiên vị mà nhìn về phía màu rực rỡ của những kẻ lắm tiền. Người giàu, nói gì cũng đúng, người nghèo, nói gì cũng sai.

Cũng giống như hạnh phúc cho một kẻ đang chìm trong tình ái, làm sao hiểu được nỗi đau xé lòng của một người đã từng chết đi giống như Thái Dương cậu. Bình an như thế này, đã là tốt lắm. Không nghĩ tới cái chết, đã là tốt lắm.

Chỉ là sống chung với một thằng con trai, lại kém cậu tới 2 tuổi. Nghe, chẳng chút khó khăn. Nhưng xét cho cùng, cậu vẫn là một kẻ Gay, xét cho cùng, cậu vẫn luôn giấu trong lòng biết bao nhiêu lo sợ.

Dọn dẹp xong chút đồ đạc gọn gàng. Đứng tựa bên khung cửa nhìn ra xa.

Đây, là lầu 4. Sài Gòn về đêm nhấp nháy ánh đèn đường. Cậu như thế mà thở hắt một hơi dài. Phồn hoa tới đâu, cũng chẳng thể lấp đầy một chút cô đơn và đau khổ nơi cõi lòng cậu. Nhộn nhịp tới đâu, dường như với cậu đều không liên quan.

Trong lòng sớm đã giăng đầy tơ nhện lạnh giá chất chồng.

Người, đâu đã hai năm biệt. Thế nhưng nỗi đau ấy, vẫn còn đây. Vẫn ở chỗ này. Không rời đi đâu được.

Đặng Tiến. Khi anh hưởng kỳ trăng mật ở bên kia bờ đại dương. Chính tôi lại đang phải hồi phục từng vết gan vỡ rách quần quai trong bệnh viện.

Và, khi anh về nước, không thấy tôi.. có khi nào, anh đi tìm không?

Chắc là, không đâu nhỉ?

Ba ngàn, sáu trăm ngày, để yêu anh. Và.. bây giờ.. thêm hai năm nữa.. Không thể gọi tên cái thứ vừa hận vừa muốn dày vò này, là cái gì nữa.

Cũng, không muốn gọi tới nữa.

- _____

Tiếng gõ cửa vang lên. Thái Dương hơi giật mình, Cậu ta đã tới. Thái Dương bước đến, nắm tay cầm cửa, mở ra. Nụ cười rạng rỡ không che dấu đi được chút mồ hôi đã lấm tẩm đầy trán. Cậu không thể đành lòng mà vội vàng ra đỡ lấy cùng.

Trời Sài Gòn quá nóng nực, dầu là chút sương ban tối cũng không thể dấu đi nổi hơi nóng hầm hập phủ ra tứ phía.

Valy to nhỏ tới 4 cái.

Thái Dương ngạc nhiên tròn mắt, Sao nhiều như vậy?

Hiếu được khuôn mặt kia, Nguyễn Hoàng liền giải thích”

- Có một số đồ em mang từ nước ngoài về, rất tốt. Không thể bỏ phí được. Thế nên.. em mang hết tới!

- À...

Thái Dương cũng không nghĩ quá nhiều liền đưa vào phòng. Nguyễn Hoàng bước sát theo sau. Suốt hai năm, đều thấy gương mặt kia, đáng người kia thông qua chiếc camera gắn trong phòng nhân sự. Thế nhưng, không rõ ràng. Cho tới hôm nay gặp lại ngoài đời, đôi chút tóc mai sau làn gáy trắng nhỏ kia, thực thơm hơn ly café sáng nhiều lắm.

Thái Dương đưa cậu trai trẻ đi thăm một vòng dạo quanh:

- Đây là phòng tắm. Đây là sofa tiếp khách. Phòng cũng nhỏ thôi, Còn giường ngủ ngay bên cạnh đây.

Thái Dương thấy Nguyễn Hoàng tiến tới chiếc rèm giường, kéo ra, có vẻ hơi tò mò liền háng giọng:

- Thực ra, tấm rèm này là do anh tự mắc vào. Nếu em cảm thấy..

- À không!

Nguyễn Hoàng vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói.

- Em ngạc nhiên chút thôi.

- Chỉ là anh thấy từ sofa mà nhìn vào giường ngủ có vẻ không ổn lắm.

- Dạ! không sao, tính em dễ lắm luôn!

Thái Dương chỉ cười. Sức sống như tràn đầy trên gương mặt kia. Hơn, chỉ có hai tuổi, mà sao cảm thấy như một vời xa cách.

Nguyễn Hoàng nhanh nhẹn mở từng cái vali. Chỉ có một chiếc tủ quần áo lớn, thế nên chẳng cần phải đợi Thái Dương mở lời. Cậu liền mở toanh, chờ chực nhét cả một nhùi vào.

Giật mình.

- Chỉ có.. nhiều đây?

Liếc mắt qua liền đếm được. Cả chiếc tủ rộng thành thang lại chỉ có 8 bộ.. đã thế nhìn còn có vẻ giống hệt nhau?

Thái Dương cười trừ:

- Đàn ông mà, cần gì nhiều đâu. Bốn bộ mặc nhà, bốn bộ lên công ty. Anh mua chung một lúc.

- Nhưng.. giống hệt nhau sao?

- Ừm. Khỏi phải chọn. Cứ thế là mặc thôi.

Nguyễn Hoàng hơi giật mình. Cứ nghĩ rằng suốt mấy năm qua người con trai trước mặt này mặc sơ mi quần tây đi làm là do tính chất đồng phục. Đâu có ngờ, ngay cả ở nhà cũng đơn giản tới như thế!

Cả căn phòng hầu như không có một vật dụng gì dư thừa, ngoài những chậu cây tiểu cảnh nho nhỏ và một đồng sách trên kệ.

Đôi tay thoăn thoắt như che đi đôi mắt sắc bén thăm đánh giá, lại muốn bê nguyên đồng quần áo từ vali

nhồi tói. Liền bị Thái Dương chặn lại:

- Em làm như vậy sẽ nhàu hết mắt!

- Nhưng không có móc mà?

- Đợi một chút, để tạm vào valy đi. Để xem thiếu cái gì, mai anh dẫn đi siêu thị gần đây mua. Cuối tuần mà.

- Dạ!. Em mới về, còn nhiều thứ chưa biết lắm. Có gì mong anh giúp đỡ,

- Được rồi.

Từng hành động kế tiếp đó, quả là vụng về. Thái Dương không dùng được mà đành phải xen tay vào. Cậu ta đặt lọ xông tinh dầu gì đó ngay chiếc tủ đầu giường, vậy mà suýt cũng làm bể.

Một cây đàn ghi ta dựng ngang dựng ngược vẫn là đồ chống vó. Sách báo cũng cái to chồng lên cái nhỏ, lộn xộn không tả.

Một đồng hồ không tên nữa bày ra. Chẳng mấy mà căn phòng như vẽ thêm từng mảng màu mới.

Nguyễn Hoàng không tin được luôn. Giày: 2 đôi. Hết. Ly uống nước: 1 cái. Bát đĩa, đều là 1 cái nốt.

Thái Dương nói, anh theo phong cách sống tối đơn giản. Chỉ cần như vậy. Thực chất. Là chỉ cần như vậy.. hay.. như thế nào cũng được?

Vừa thấy ngạc nhiên. Vừa thấy chua chát. Quả nhiên. Ánh mắt đượm buồn của anh, vóc người với những bước chân lúc chiều tà lững thững rời khỏi phòng làm việc. Chính là, sự cô đơn. Hay nói chính xác hơn, là chẳng chút xúc cảm gì với cuộc sống này. Như thế nào cũng được. Phất phơ, nương theo chiều gió.

Đôi mi kia sụp xuống một chút. Ủy mị, và lạnh lẽo.

Thái Dương.. Thái Dương.. tên, thật đẹp.

- _____

Đêm hôm ấy.

Thái Dương ngần ngại mà đặt một chiếc gối ôm rất lớn phân giữa giường. Nguyễn Hoàng lại không chút nào do dự mà nằm xuống, dường như cũng không có chút gì là lạ lẫm cả, khiến anh còn phải ngạc nhiên. Cậu giải thích với anh rằng, có rất nhiều người không có thói quen ngủ chung. Cậu hiểu.

Nhưng anh không hiểu. Anh không hiểu anh có thể ngủ say tới thế nào, mà sáng hôm sau lại hết hoảng tỉnh dậy trong... vòng tay của chính cậu!

Muốn kêu thành tiếng lại không chút dám kêu..

Cậu. ta.. ở trần!

Không phải Thái Dương trong hai năm này chưa từng thấy một người đàn ông ở trần!. Thế nhưng, gần tới như vậy.. còn chính mình đang phả những hơi thở lên ngực cậu ấy.. Thật sự.. quá mất mặt rồi!

Cũng may, xem vẻ người kia vẫn còn đang say sưa lắm. Cẩn cẩn đôi môi, Thái Dương rón rén rời khỏi vòng tay. Chỉ sợ một chút tiếng động khiến người kia tỉnh dậy. Lại thêm lặng lẽ đặt lại chiếc gối ôm lên giữa giường.

Cánh cửa nhà tắm vừa khép lại.

Đôi môi của kẻ nằm trên giường, lại muốn bật cười. Rất đáng yêu, phải, là.. rất đáng yêu.

27 tuổi. Đáng yêu? Nguyễn Hoàng chưa từng nghĩ tới tuổi tác hay cái gì gì đó. Cậu, chỉ đơn giản đang đi tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình. Một chút khôn khéo trong kinh doanh, một chút hương ôn nhu nơi chiếc đèn xông tinh dầu bật ra khiến người ta chìm trong giấc ngủ nhẹ nhàng mà say nồng. Đáng lắm.

Ôm trọn cả người trong vòng tay. Đôi tay mân mê chiếc eo nhỏ. Thực muốn nhiều hơn thế. Nhưng. Không chỉ là thế.

Muốn anh, càng muốn trái tim anh hơn thế nữa.

Em thích anh từ khi nào?

Thích đôi mắt u buồn ấy, từ khi nào?

Không biết. Và, không cần biết.

Thái Dương. Cuộc sống chính là một con đường. Anh cứ việc bước đi.Em, sẽ là người đuổi theo anh.

Sẽ có một ngày, anh tình nguyện mà dừng chân lại

Sau lưng anh. Chính là vòng tay của em.

=====//=====

5. Chương 5: Thanh Xuân

Hai kẻ đó bên nhau, chẳng khác chi hai mặt trái phải của một đồng xu. Tưởng như là không có gì hợp nhất, hóa ra, lại là hợp nhất đến không ngờ.

Một kẻ trầm buồn ít nói, đôi khi nở một nụ cười ôn nhu lấy lệ.

Một kẻ lại hoạt bát tràn đầy sức sống, rạng rỡ và sôi sục nhiệt huyết như một chàng thanh niên mới lớn vậy.

Nói tới cho cùng, đối với Thái Dương cậu cũng không có gì là không tốt. Ít nhất, cũng có thêm một cậu em trai nhỏ. Cuộc sống cũng bớt cô quạnh đi không ít.

Sau cái cuối tuần dọn dẹp lại phòng ốc, chỉ cho Nguyễn Hoàng biết cái siêu thị tiện lợi ngay gần khu nhà., cũng nhân tiện mua sắm thêm một cái bàn đôi nhỏ, kê gần cửa sổ, tiện việc đọc sách, hoặc nhâm nhi chút café. Ý tưởng này của Nguyễn Hoàng cũng không tệ. Thái Dương liền đồng ý.

Cuối tuần, Thái Dương không có thói quen dậy sớm, vì đơn giản thời gian những ngày cuối tuần rảnh rỗi đối với cậu càng dài, càng không có chút gì thú vị.

Thế nhưng thứ hai thì khác. Chuông báo thức đã được cậu đặt sẵn trên điện thoại từ thứ hai tới thứ sáu.

Hôm nay cũng là ngày làm việc chính thức đầu tiên của Nguyễn Hoàng.

Tiếng chuông vừa vang. Đôi mắt nhú lại hé mở một chút.

Cũng may, ngoại trừ hôm đầu tiên ra. Những hôm sau dường như chiếc gối ôm ở giữa không nhúc nhích mấy phần.

Nhưng bên cạnh, không có người. Cậu ta đi đâu giờ này chứ?

Thái Dương bước vào nhà tắm, cậu có thói quen tắm vào sáng sớm. Những giọt nước mát lạnh khiến tỉnh

thần cậu phần chần hơn.

Lau chút tóc còn ướt, vừa bước ra ngoài liền đã thấy Nguyễn Hoàng một thân mồ hôi,

- Cậu chạy bộ sao?

- Vâng! Nhân tiện mua chút đồ ăn sáng luôn!

- À.

Thái Dương đã dặn chính bản thân mình giữ một khoảng cách nhất định với bất kỳ người con trai nào sau này. Thế nên, cũng không nhìn tới Nguyễn Hoàng nhiều. Cứ như không, mà làm những việc thường ngày vẫn làm.

Tới khi Nguyễn Hoàng đã tắm rửa xong xuôi ngồi vào chiếc bàn đôi vẫn chưa thấy Thái Dương có vẻ gì là sẽ tiến tới, liền vội vàng hỏi:

- Anh chưa định ăn sáng sao?

- Ăn sáng?

- Vâng?!

- Cậu cứ ăn đi, anh không có thói quen ăn sáng!

- Không được!

-!

Tiếng nói có vẻ lớn, khiến Thái Dương cũng được phen giật mình, tròn mắt.

Nguyễn Hoàng sau cái nhú mày thì liền giãn ra. Trong lòng thực mới hiểu vì sao Thái Dương gầy đến như vậy. Chiếc eo nhỏ dẹt dần lên trên còn có thể sờ thấy chút sương sườn.

- Anh không ăn sáng hại dạ dày lắm! Với lại em đã mua hai phần rồi.

- Cái công em chạy bộ đi mua xa lắm luôn. Anh lại không ăn?

Đôi mắt đầy chờ mong của cậu trai trẻ khiến Thái Dương cũng không đành lòng mà bỏ chiếc chăn gấp dở tiến lại gần.

Nguyễn Hoàng như một chú cún to xác thấy được cưng chiều liền vênh hết đuôi. Chạy qua chạy lại lấy tô lấy muống, đổ cháo ra.

Thái Dương thực không biết nên diễn tả cảm xúc như thế nào cho đúng nữa.

Một tô cháo gà thơm phức.

Lâu lắm rồi, cậu không ăn sáng.

Sài Gòn quá kẹt xe. Nói là khu nhà công ty cấp cho nhưng cũng cách hội sở chính 5km. Nếu đi vào đúng giờ cao điểm trên cái đường Trường Chinh rồi Cộng Hòa này, thực sự như lê như lết.

Thế cho nên, thường thì cậu sẽ tranh thủ đi sớm một chút, đường sẽ đỡ đông hơn. Hoặc giả, ăn sáng hay không ăn sáng, đối với cậu cũng chẳng quan trọng gì. Sự thực đã chứng minh, chính xác là kẹt xe. Đầu tuần thứ hai. Cứng ngắc như gói chả nem. Nhồi tới mức đôi chân dài của Nguyễn Hoàng ngồi sau chiếc xe Airblade của cậu mà cũng không thoải mái nổi, ép chặt lên phía đùi cậu, cả người muốn dán lại. Đôi tay vòng một vòng qua eo. Nói như thế nào, Thái Dương cũng không thoải mái nổi với tư thế này, bèn nhẹ giọng:

- Hoàng, em ngồi xích ra sau một chút.

- Sao được? Em sợ chết đi. Đường đông như vậy!.

- Sao cơ?

- Bên Anh làm gì có tình trạng này chứ?. Em về đây còn không dám sang đường một mình!

-!

Thái Dương nhìn xuống đôi tay đang siết chặt tại eo mình, chiếc cằm như có như không mà đặt trên vai cậu... biết nói sao bây giờ? Thế nhưng tiếng còi xe inh ỏi, từng chiếc xe như dán lấy nhau.

Đành chịu vậy. Chưa nói Nguyễn Hoàng mới từ nước ngoài về, thực chất còn chưa mua xe, mà có mua xe rồi, nói tới giao thông ở Việt Nam. Ngắm lại cái khoảng thời gian mình mới vào Sài Gòn. Đúng là không khỏi hãi hùng với cảnh chạy xe ở đây. Quả thực chỉ biết lắc đầu. Hi vọng, cậu ta sẽ sớm quen hơn.

Nguyễn Hoàng nghe một tiếng nhẹ thở dài. Trong lòng lại bao nhiêu là đắc ý. Cọ sống mũi cao bên tai

người lái, trộm hít một ngụm. Mong sao, xe kẹt càng lâu càng tốt.

Quả là tới trễ!. Cầu được ước thấy luôn.

Thật không dám nói khi sắp Trung vừa nhìn thấy cái cảnh Thái Dương chở Nguyễn Hoàng đi làm trong lòng có biết bao nhiêu cảm thán. Tên này... này.. chẳng phải là tay đua xe có hạng sao? Mà lại còn phải nhờ Thái Dương chở đi thế kia?

Nhớ lại một câu khi Nguyễn Hoàng mới về nước đã nói với mình: Em không bao giờ ngồi sau xe người khác.

Trời ạ. Vậy chắc yên xe của Thái Dương kia có dát vàng!.

Lắc đầu. Thôi đi. Nói thế nào cũng là con chủ tịch, ít động vào cậu ta một chút, sẽ tốt hơn.

=====

Êm đềm hay không êm đềm, dần dà cũng trôi qua được một tháng.

Nguyễn Hoàng đánh thẩu tâm lý khách hàng bao nhiêu, thì cũng thẩu tâm lý Thái Dương bấy nhiêu. Mưa dầm thấm lâu, dần dần xâm lấn. Không vội vàng, không hấp tấp tới hồ đồ.

Chỉ vui vẻ mà ở bên cạnh anh, tạo cho anh những tiếng cười vô thức. Thái Dương như thế mà cũng không hiểu từ khi nào, những việc gương gạo đã trở lên quen thuộc hơn, dần buông bỏ đi những nút thắt và đề phòng thái quá.

Đó, cũng là tâm lý chung của con người. Cái mà chúng ta vẫn hay gọi là thói quen.

Ví như trước đây, Thái Dương không bao giờ ăn sáng, chạy bộ cũng không nốt. Thế nhưng, Nguyễn Hoàng cứ lôi lôi kéo kéo, khiến cậu chẳng dă dưng mà phải rời giường từ sớm tinh mơ, kéo bước chân gầy đuổi theo cậu trai trẻ.

Như sáng hôm nay, dưới cái công viên nhỏ gần tòa nhà.

Nguyễn Hoàng luôn chạy trước làm "mồi dẫn" để cậu có thể chạy đuổi theo. Tuy rằng chẳng bao giờ đuổi kịp, nhưng có một đường dẫn như thế khiến bước chân sẽ vô thức đảo nhanh hơn. Được vài vòng nhỏ, Thái Dương dường như chân đã muốn nhũn ra, mệt mỏi thở dốc ngồi phịch lên chiếc ghế đá gần đó.

- Không.. không nổi nữa!

Nguyễn Hoàng không nói chẳng rằng, một đường chạy ngược lại, bế phốc Thái Dương nhấc bổng trên tay, miệng cười thành tiếng.

- Để em bế anh chạy!

- Buông anh xuống!. Trời ạ!

Thái Dương thực muốn giãy ra, cái tư thế này khiến chính cậu muốn ngượng chín mặt. Thế nhưng không còn cách nào khác cả, đôi tay cứng rắn kia, thực gọi đòn, nhất định không chịu buông.

Mấy người trung niên tập thể dục sáng, một hai rồi cũng quen với việc hai ” anh em ” nhà này trêu ghẹo nhau. Cũng chỉ buồn cười lũ trẻ bây giờ.

Đặt bát mì tôm mới nấu lên trên bàn.

Thái Dương vừa muốn trách chuyện ban sáng. Nguyễn Hoàng đã như vậy mà hơi cúi đầu.

- Anh Dương. Anh gầy quá..

-

Tiếng nói tới cổ, lại nuốt ngược lại. Chỉ một câu nói đơn giản, lại như có sức mạnh khiến cậu muốn run lên.

Ừ, Gầy. Bao nhiêu lâu rồi cậu không cân? Đối với cậu, cái thân thể này, vốn dĩ tròn méo thế nào cậu cũng không quan tâm nữa, bởi từ lâu lắm rồi.. Nó, đã chết qua một lần.

- Ăn đi.

Trả lời cho có lệ.

Lại thấy một trái trứng đào vừa vụn đặt thêm vào bát mình.

Mỗi bát, có hai trái trứng ốp đào.

Bây giờ, một bát có ba. Một bát còn một.

Nguyễn Hoàng như thế mà nhe răng ra cười, lộ vẻ ám muội, nói:

- Em còn 2 quả to lắm anh muốn xem không?

- Lưu manh!

Thật đáng đánh!

Thái Dương vừa thẹn vừa buồn cười, đem chiếc đĩa gỗ tới bóp lên đầu Nguyễn Hoàng. Cậu chàng ăn đau như vậy rồi cũng lộn xộn ăn hết bát mì không một tiếng kêu. Chỉ ra vẻ oan ức lắm.

Đối với Thái Dương, tất cả như vậy chỉ vì tính cách của Nguyễn Hoàng thực trẻ con, thích trêu chọc, thích nói bậy bạ.

Thời gian dần qua, ban đầu thực ngạc nhiên tới trợn mắt. Giờ đây lại thấy buồn cười.

Thì ra, tuổi trẻ. Là như vậy sao?

Suốt ngần ấy năm. Yêu một người. Cũng là suốt ngần ấy năm, thanh xuân chỉ chôn vùi tại một chỗ. Vẫn là yêu người. Mọi thứ, mọi việc làm, chỉ nghĩ mãi mãi về một phía, một điểm. Không dời đi.

Chỉ cần thứ mà Đặng Tiến thích, cậu sẽ làm

Chỉ cần thứ mà Đặng Tiến không thích, cậu sẽ không làm.

Yêu đến điên dại như thế. Cuối cùng, đổi lại được gì? Nếu hôm ấy cậu chàng du học sinh kia không phải quen lái mà phanh kịp. Có lẽ không chỉ là đập gan, có lẽ, cũng không chỉ là 8 mũi khâu. Mà có lẽ, là cả tính mạng mình, cũng không còn nữa...

Cả 10 năm chờ đợi dài đằng đẳng. Cả 10 năm đều cứ ngỡ, mình sinh ra là để cho người.. Hóa ra, không phải.

Người ta sinh ra, vốn trước hết là cho mình. Không phải cho ai khác.

Nếu nụ cười trên môi chỉ là sự giả tạo để vừa lòng người. Đó, chính là đau đớn, không phải là hạnh phúc.

Thái Dương thở một hơi dài trong đêm. Từ chiếc bàn đôi ngoài cửa sổ, nhìn vào.

Sau lớp rèm kia, là một tuổi thanh xuân đang ngủ đều đều. Thanh xuân ấy. Mình, không còn nữa...

=====//=====

6. Chương 6: Lo Lắng Vì Người

Văn phòng. Thêm một đoạn thời gian trôi qua.

Nói như thế nào cho rõ nhỉ.

Mọi người cứ nghĩ rằng chỉ có phòng sales mới hay phải đi gặp khách hàng này nọ. Trên thực tế, ở trong phòng nào mới thấy phòng đó có cái khó, cái bận rộn riêng của mình. Vì là phòng nhân sự, nên nghe qua mọi người đã muốn gán những cái nhiệm vụ như sắp xếp nghỉ thai sản, điều chuyển cửa hàng trưởng, tổ chức trực ban hoặc những cái đại loại thế. Dĩ nhiên là đúng, nhưng chưa đủ.

Thái Dương vừa đi cùng với sếp Trung gặp đối tác về, một cuộc hẹn thực sự mướt mồ hôi. Công ty đang cần làm một vài dự án với phía Trung Quốc. Kiếm người thông thạo tiếng Trung không khó. Nhưng vừa phải biết rõ các mặt hàng, vừa có uy tín và quan trọng nhất là phải có mối quan hệ trong nghề thì rất khó. Lương đã giao hẹn tới 4000 usd, thế nhưng vị sếp nữ kia cứ lần lượt mãi vẫn chưa tới làm khiến sếp Trung như già đi mấy tuổi. Hết thở dài rồi thở ngắn.

Bên phòng sales cũng đã hồi thúc. Sếp Trung dành mở một cuộc họp nhỏ.

Vậy nhưng ngoài dự kiến. Trong khi mọi người đều kiến nghị lên tăng ưu đãi, hoặc nhanh chóng tìm người thay thế... thì cậu nhân viên trẻ tuổi lại chỉ ngồi một chỗ nghiền ngẫm bản kế hoạch phát triển mà bên sales đưa qua.

- Để em làm.

-

- Hả?

Mấy đôi mắt nhìn dồn chăm chăm vào phía giọng nói mới phát ra khi này, dĩ nhiên, bao gồm cả Thái Dương đang ngồi chềch chẹo cũng không biết ra sao mà buột miệng lo lắng:

- Hoàng, đây là dự án lớn. Em biết tiếng Trung sao?

- Đúng đó, trong hồ sơ đâu có ghi.

Giữa những tiếng nhỏ to đầy vẻ nghi ngờ ấy. Nguyễn Hoàng như thế mà buông ra những lời chắc nịch:

- Em từng ở Bắc Kinh một thời gian. HSK5 chắc là đủ. Vả lại, những sản phẩm này em đều nắm rõ.

- Anh Trung. Anh thấy thế nào?

- À..

Sếp Trung đưa tay lên gãi gãi khóe mắt.

- Được rồi. Trước mắt chúng ta sẽ thử xem sao. Nếu không được sẽ bàn tới phương án mời người sau.

Sếp đã nói như vậy, còn ai dám có ý kiến gì.

Chỉ có đôi mắt Thái Dương trước nay đều bình thản, vậy mà nhìn theo bóng lưng Nguyễn Hoàng bước vào phòng Giám Đốc, lại thấy có chút dao động.

Cậu ta, thực có thể làm được?

=====

Một lát sau, trong phòng Giám Đốc nhân sự.

Mặt sếp Trung đúng chuẩn khó coi, nhăn nhăn nhí nhố:

- Ấy, tôi nói này ông trẻ. Dự án này ít nhất để hoạt động trôi chảy cũng phải một năm là ít!

- Thì em có nói gì đâu?

- Hả? sao cậu nói chỉ tạm thời ở lại đây thôi?

- Đối ý.

- Trời ạ. Cậu mau mau trở về nhà lãnh cái chức Phó Tổng của cậu đi. Đừng ở đây chèn ép một cái Giám Đốc móng tay như tôi nữa. Tôi chịu không nổi!

Nguyễn Hoàng bật cười:

- Nếu anh mà dám ý kiến. Em sẽ nói cho cả công ty biết – Anh – là Gay!

- Cậu!!!!!!.....!!!!!!

- Còn nữa, em thấy anh dạo này bắt đầu nhìn có vẻ kém sắc rồi đấy. Có muốn hốt cái tên Kiên Phong ngu ngốc đó thì cũng sớm lên. 37 tuổi. Cậu ta năm nay mới 30. Chắc chắc.. Anh cũng thật là...

-!!!!!!!!!

Sếp Trung tức tới mức mặt xanh lét như tàu lá chuối, á khẩu không nói ra được lời nào.

Phải.

Là bị cậu ta nắm thóp.

Tóm sống trong 1 gay Bar, còn lên chụp lại một đồng hình. Từ đó số trời đen đủi, Xui như mạt rệp. Thế nhưng tại sao cậu ta lại biết mình có ý gì với cậu chàng bảnh trai trong phòng cơ chứ?.

Trời ơi là trời. Đầu cậu ta chắc gì đã chứa não. Toàn là sỏi thì có!

=====

Vừa bước trở lại phòng.

Đúng là ngạc nhiên ngoài ý muốn. Trước giờ chỉ có Nguyễn Hoàng và Khánh Trà là tranh nhau vị trí làm thạch sùng bầu trên bàn làm việc của Thái Dương. Chứ không mấy khi thấy Thái Dương ngồi rìt ngay trên bàn làm việc của người khác bao giờ. Vừa thấy Nguyễn Hoàng bước vào, mọi người còn đang nghiên cứu xem thất lạc tờ chứng chỉ HSK5 ở chỗ nào, Thái Dương đã vội vàng nhồm dậy, kéo người tới, nhỏ giọng.

- Sếp có la cậu không?

Dường như câu hỏi này có phần khiến Nguyễn Hoàng hơi kéo chậm phản ứng, chỉ nhún vai một cái như là xác nhận.

Thái Dương có chút sốt ruột:

- Tính anh Trung bình thường cũng tốt, nhưng hễ đụng tới công việc thì cứng nhắc lăm.. Nếu em cảm thấy không ổn, anh có thể lên nói lại với anh ấy.

- Sao vậy? Không tin tưởng em tới thế sao?

- Đi với anh.

Thái Dương dường như khác hẳn hàng ngày, bình thường làm việc gì cũng từ tốn. Vậy nhưng hôm nay lại một đường kéo Nguyễn Hoàng bước nhanh xuống căng tin. Ngồi đối diện nhau. Thái Dương bày ra một vẻ mặt khá nghiêm trọng:

- Hoàng, anh biết em còn trẻ, lại vừa từ nước ngoài về, không hiểu rõ. Thế nên anh phải nói với em một chút.

- Vâng.

- Anh đã xem qua hợp đồng - thực tế.

Thái Dương khẽ đẩy bản chụp trên màn hình điện thoại qua cho Nguyễn Hoàng.

- Cái này, là phi pháp. Có rất nhiều hàng trốn thuế. Nếu không như vậy tại sao cứ nhất định phải mời chị sếp kia về chứ?. Vì chị ấy là con của một lãnh đạo bên hàng hải. Không móc nối được hàng trôi qua rất dễ bị chặn lại.

Nguyễn Hoàng hơi nhú mày. Đôi mắt chăm chú một lát vào màn hình điện thoại. Sau đó rời khỏi lại ngay lập tức bày ra vẻ mặt hờn hờn nói:

- Thế nhưng anh lấy trộm bí mật của công ty ra, đưa cho em. Là ý gì? Anh lo cho em tới vậy?

- Cậu!

Thái Dương gấp tới rồi. Quả thực, cậu cũng không hiểu sao nữa, chỉ là cảm thấy nếu bản thân biết, mà lại để cho Nguyễn Hoàng gặp phải...

Đây cũng không phải lúc đôi co. Liền cố gắng giải thích.

- Anh không giỡn lúc này. Em nghe cho kỹ đây. Hợp đồng này giá trị rất lớn. Nếu như đợt hàng kia từ Trung Quốc về không suôn sẻ, tổn thất sẽ là hàng tỷ, em nghe thấy không: - là tiền tỷ!

- Ừm.

Thấy được chữ ừm phát ra từ phía đối diện. Đôi mày Thái Dương khẽ giãn.

- Thế nhưng. Em vẫn sẽ làm.

- Nguyễn Hoàng!

Thái Dương tức tới gân cũng muốn nổi đầy trán. Nguyễn Hoàng kéo cái ghế sát sát lại. Trêu ghẹo mà khoác một tay qua vai Thái Dương.

- Em còn trẻ mà, sung sức lắm. Anh có muốn thử không?!

- Cậu?!!

- Tức chết tôi!

Lại là cái nụ cười giòn giã kia. Thái Dương nhất quyết vứt bàn tay đang khoác qua vai mình ra:

- Nếu cậu có ở tù, tôi nhất định đến cười nhạo cậu!

- Ấy da...

Nguyễn Hoàng lại bày cái trò trẻ con ra mà đu lấy cánh tay cậu.

- Tối nay anh làm cơm chiên hải sản cho em đi. Món đó là ngon nhất.

- Đi mà ăn cơm tù đi!

=====

Chiều tối hôm ấy. Thái Dương dùng hết sức mà mở lời với sếp Trung.

Thế nhưng trái ngược với những giải thích trình bày của cậu.

Sếp ấy thế mà lại chỉ phán có một câu.

- Không cần phải lo. Người như cậu ta sống dai lắm, không chết được đâu.

-?

=====

Vài hôm sau.

Gần 11h đêm. Nguyễn Hoàng chưa về.

Thái Dương có chút lo lắng.

Công việc kia mới có quyết định chính thức giao cho Nguyễn Hoàng. Con dấu đỏ chói cùng chữ ký sống của Tổng Giám Đốc Nguyễn Đức Lâm đã hạ. Khiến cả ngày cậu đều muốn bồn chồn.

Sau đó, chưa kịp để nói một lời nào, Nguyễn hoàng lại bị Sếp Trung gọi đi.

Lòng vòng một buổi, thành ra cũng chưa có ăn gì vào bụng.

Chần chừ một lúc cuối cùng vẫn là nhấc điện thoại lên. Có tiếng chuông, nhưng không có người nghe máy. Vuốt qua lại màn hình thêm một lúc. Vẫn là đặt xuống.

Lo lắng. Cậu cũng không hiểu vì sao chính mình giờ đây lại kỳ lạ tới như vậy. Khi tờ quyết định chuyển xuống, cả phòng đều mừng cho cậu ấy. Thậm chí, còn đòi ăn khao. Thế nhưng Thái Dương lại không vui vẻ chút nào, trong lòng vẫn là một mảng nặng nề.

Thái Dương không có năng lực trình độ cao siêu nổi bật gì. Thế nhưng vốn sống cũng chẳng phải là quá kém, đã vậy lại còn hiểu rõ độ rủi ro của bản hợp đồng kia. Nếu không có những mối quan hệ nhất định. Chắc chắn khi xảy ra vấn đề, một nhân viên mới vào thân cô thế cô không người bợ đỡ, dĩ nhiên là cái thùng rác hợp lý nhất để đổ tội.

Chán nản. Khuyên, thì cũng khuyên rồi. Ấy thế mà lại chẳng ăn thua.

Ăn thua làm sao được? Khi tính cổ chấp của con người vốn dĩ là bản chất. Nói rằng nhồi vào não của một người khác những ý nghĩ của chính mình, thầy cũng không làm được. Chịu thôi, với lại.. mình là gì của cậu ấy cơ chứ?

Đúng vậy, chẳng là cái gì sất.

Nhấc vài lon bia từ tủ lạnh. Thái Dương ngồi chờ dần bên chiếc bàn đôi. Hết chỗ ấy. Người, cũng say sưa ngủ.

Đầu với óc, đầu đầu cũng là cái miệng cười toe kia.

Vừa giận, vừa thương, vừa lo lắng..

- Nguyễn Hoàng.. Không nên.

Trong mê man, một đôi môi mềm mại ướt át chạm nhẹ lên má. Đôi tay dài vươn tới, ôm lấy thân hình đang say đều, nhẹ nhàng đặt lên trên giường. Cuộn lấy.

Chiếc áo thun xám rộng cổ lộ ra quai xanh hút mắt, thực khó kiềm, dáng người cao lớn kia nhẹ cúi xuống..hôn lên một chút lại một chút. Đều là như mút lấy.

Dời đôi tay xuống vạt áo, khe vuốt ve sợi sọc nhỏ bên phải bụng, tham lam mà dời lên hai hạt ngọc trên cao...

Người dưới thân chau mày rên khẽ..

- Ừm.. Dừng.. Dừng ký..

Nguyễn Hoàng cố sức kìm lại những giọt mồ hôi như thách thức mà túa ra...

Luyến tiếc vuốt ve thêm một chút da thịt, rời khỏi giường bước vào nhà tắm.

Dĩ nhiên, chẳng trong sạch gì, trong đầu toàn là hình ảnh thân thể mảnh dẻ kia, lấy đó mà nghĩ tới, lấy đó mà ôm mộng, xuất ra theo từng nhịp vuốt.

Rút cạn khí lực nóng bỏng, tắm qua một lần nước lạnh mới có thể bình tâm lại mà ôm trọn người kia vào lòng.

- Ngủ ngon. Thái Dương.. của em.

=====//=====

7. Chương 7: Đẩy Nhanh Kế Hoạch

Sáng hôm sau.

Thái Dương thức dậy với cái đầu ong ong như nhói

Nguyễn Hoàng không nằm bên, chắc hẳn lại xuống chạy bộ.

Vừa bước vào phòng tắm, cậu theo thói quen tắm sớm của mình bèn lột áo bỏ sang một bên..

Nhìn vào gương..

Khoan..

Trên cổ và xương quai xanh.. có gì đây?

Mấy vết hồng hồng này.. làm sao có thể giống dấu hôn như vậy?

Sao có thể cơ chứ!

Chắc là cổ áo rộng nên muỗi cắn.

Trước đây chỉ có vài bộ mặc ở nhà. Vậy nhưng từ khi Nguyễn Hoàng tới, mỗi lần đi mua đồ đều ép cậu phải mua thêm một chút. Tính ra, cũng bốn tháng rồi, tủ đồ cũng đã phong phú hơn nhiều lắm.

Hôm trước, Khánh Trà thấy cậu mặc một chiếc sơ mi kiểu, còn giật mình tới khen không ngớt.

Nhưng sao lại không có cảm giác ngứa?

Bỏ đi. Lát nữa mặc sơ mi, cài lại cúc trên cùng là được.

Thế nhưng, Nguyễn Hoàng nhất định thắc mắc.

- Anh Dương, sao anh cài cúc cổ áo trên cùng làm gì vậy?

- Anh thấy lạnh.

- Lạnh sao?

Nguyễn Hoàng chỉ chỉ vào điện thoại của mình:-

- 29 độ C!

-!

- _____

Tầng hầm khu nhà.

Nguyễn Hoàng đắc chí xoay xoay cái chìa khóa ô tô trên tay

- Từ giờ tới lượt em chở anh.

- Đây...

- Hôm qua em với anh Trung đi nhận xe rồi làm thủ tục lâu muốn chết. Rườm rà quá đáng. 12h đêm mới về tới nhà lận.

- Chuyện này..

- Công ty cấp xe cho em để đi giao dịch đối tác đấy. Oai không?

Không kịp để Thái Dương có cơ phản bác. Nguyễn Hoàng đã lập tức dúm người vào trong xe, còn sát tới mà tranh việc đeo dây an toàn cho anh nữa.

Tự tin búng tay cái tách:

- Em đi ô tô chắc chắn giỏi hơn anh đi xe máy. Anh cứ yên tâm!

Cái thái độ gì vậy cơ chứ? Thái Dương khó hiểu..

Cái con người này, biết đâu đó, đúng thực có khả năng làm trọn cả bản hợp đồng kia thì sao?. Thế nào, cũng là du học bên Anh về. Cả ban giám đốc còn không sợ, cậu lo cái gì cơ chứ?

Nhìn sang bên cạnh,...

A...

Tóc cậu ta dài ra, nhưng lại hơi xoăn.. Cái miệng thì co huýt sáo..

Ngoảnh mặt sang một cái, nháy mắt với anh,

- Sao vậy? đẹp trai quá đúng không?

- Lưu manh.

- Ai nha. Ai cũng khen em đẹp hết. Anh khen em một câu thì có sao?

- Cậu đó. Đẹp quá cũng không tốt.

- Gu thẩm mỹ anh kỳ lạ vậy?. Giờ không lẽ em phải đi thẩm mỹ cho xấu đi anh mới thích sao?

- Bớt nhảm. Tôi cũng có JJ đấy!

- A!.

Nguyễn Hoàng tròn mắt:

- Trời ạ! Thái Dương anh cũng có ngày biết nói bậy nha!

Thái Dương vội vàng bịt miệng... Lây rồi.. haiz. Sống với tên nhóc này mới bốn tháng. Vậy mà chính cậu lại bị lây cái cách nói chuyện chẳng chút đứng đắn nào thế!.

Nguyễn Hoàng dặc chí được nước chờ đèn đỏ liền lấn sang ghế bên cạnh.

- Nói xem. Thích em không?

- Cóp!

- Á ui!

Thái Dương quay mặt sang phía bên kia cửa kính, không thèm nói nữa. Vậy nhưng, lại buồn cười nữa rồi. Mặt. có chút đỏ.

Thích. Rất thích. Thích như một cậu em trai, một con cún lông xù to bự chẳng. Phải chăng, là như thế sao?

=====

Hợp đồng bắt đầu triển khai.

Thái Dương không tự chủ mà rời bỏ vị trí của mình ngày một nhiều. Từ một người thư ký cho Giám đốc nhân sự. Giờ đây, thời gian sắp xếp tài liệu, chỉnh sửa các văn kiện 2/3 lại dành cho ai kia.

Dĩ nhiên. Sếp Trung cũng chẳng có ý kiến gì, mấy người trong phòng cũng thừa hiểu mức độ quan trọng của hợp đồng lần này. Thế nên không ai mấy may nghi ngờ có chút gì âm mưu giữa hai kẻ như hình với bóng này.

Nguyễn Hoàng soạn chi tiết. Thái Dương sắp xếp và trình bày lại.

Không nói quá nhiều, nhưng lại như hiểu nhau đến rõ ràng. Mặt hàng này trái phải thế nào, như thế nào mới tốt, chỉ cần một cái gật, một cái liếc. Như vậy mà thành.

Suốt bốn tháng gần như đắm chìm trong đồng hồ sơ.

Không biết bao nhiêu lần vuốt ra được từng vệt mồ hôi lặn lết bên hải quan, cũng không biết mấy lần Thái Dương phải dìu Nguyễn Hoàng say khướt lướt từ bên bàn nhậu giao thiệp về.

Thế nhưng,

Thái Dương gần như không còn nhìn ra một chút gì của cậu trai trẻ Nguyễn Hoàng khi đang say trong công việc nữa.

Trầm tĩnh mà sắc bén.. Vốn tiếng Trung khá tới không ngờ. Từng sản phẩm nhập về chất lượng ra sao đều được thể hiện rõ ràng. Từng lời nói phát ra đều chắc như có sức nặng. Đối tác được mời từ Quảng Châu sang vô cùng hài lòng.

Hàng, theo tiến độ không bao lâu nữa, sẽ được nhập về cảng.

=====

- Dô!

Ngoài quán, cả hội sở mấy phòng ban đều nhón nháo mà chúc mừng.

- Đúng là tuổi trẻ tài cao a!

- Hợp đồng lần này xong gọn chắc chắn là thưởng lớn!

- Mấy cô mau ra xếp hàng xin chữ ký đi còn kịp!

Lời nói bông đùa. Nhưng hành động vừa đùa lại vừa thật. Rất nhiều cô gái lấy cái cơ chúc mừng mà xúm tới. Khe nhỏ giữa hai chiếc ghế mà Thái Dương và Nguyễn Hoàng ngồi. Quả thực không đủ nữa. Thái Dương gượng gạo đứng dậy, đẩy chiếc ghế ra, rời khỏi.

Khánh Trà bước theo sau.

Một góc quán khuất. Yên tĩnh hơn.

Lồng ngực. Thực khó chịu. Cái cảm giác ngọt ngọt này...

Tại sao kia chứ...

Ghen tỵ. Đúng rồi. Cái cảm giác nhạt nhòa ấy như thế mà lại kéo đến siết chặt lồng ngực cậu. Thật nực cười. Ghen tỵ, ầy thế nhưng lại là ghen tỵ với những người con gái kia!.. chứ hoàn toàn không phải là ghen tỵ với chính Nguyễn Hoàng.

Tại sao cơ chứ? Lại có cảm giác như thế?

Lại không vui, lại bối rối, lại khó chịu..

Cái cảm giác giống hệt như cảm giác năm xưa kia khi Đặng Tiến ở bên một người con gái khác.. Như vậy, mà thậm chí có phần nhức nhối hơn...

Là đau...

- _____

Khánh Trà hù một cái nhẹ lên vai Thái Dương khiến anh giật mình.

- Là em?!

- Xì, còn ai nữa?

- Sao em không vào với mọi người?

- Vậy sao anh lại ra đây..

- À, Anh uống hơi nhiều.

Khánh Trà dò theo nét mặt của Thái Dương, trên gương mặt kia cũng chưa có phần nào là say cả.

- Anh chạnh lòng đúng không?

- Sao cơ?

Khánh Trà cũng đứng song song bên lan can, đón chút gió lùa qua tóc, hướng Thái Dương nói:

- Mấy chị kia đó, chỉ biết tới anh Hoàng, lúc nào cũng Nguyễn Hoàng, Nguyễn Hoàng. Nhưng đó không phải gu của em. Anh biết mà.. đúng không?

- À. ừm.. cũng có nghe em nói qua.. nhưng..

- Em thích anh.

- Sao cơ?

- Mọi người cứ thích hoàng tử này kia. Bản thân em từ nhỏ đã gặp qua không biết bao nhiêu cái gì gọi là hoàng tử rồi. Nhưng, anh là người đầu tiên không chê em dốt nát, chỉ bảo cho em từng việc. Với lại.. nói chung.. bọn họ giả dối lắm. Còn anh, hoàn toàn không vì những điều như vậy...

-

- Anh Dương. Làm bạn trai em nha?

- Chuyện này...

Đôi má đã ửng đỏ. Cô tiểu thư nhỏ ngại ngần không dám nghe một lời đáp trả. Kiễng chân.

- Chụt.

Một chút mềm qua má.

Thái Dương sững người. Chiếc váy nhẹ nhàng lướt qua.

- Em chờ tin nhắn của anh!

-

Thái Dương chết trân.

Khánh Trà.. Anh.. thật nực cười. Trả lời em thế nào đây?

Anh, cũng đâu có bị mù. Anh rõ ràng hiểu tình cảm của em dành cho anh. Anh cũng đã rõ ràng mà tỏ ra bình thản nhất, xa lánh nhất. Thế nhưng thật xin lỗi, em lại vẫn nói ra lời thích anh.

Đầu đau tới như muốn nứt ra.

Cuộc sống. Thật mệt mỏi.

- _____

Phía bên kia góc tường. Một đôi mắt thâm sâu như muốn khảm cả thân ảnh kia vào trong lòng.

Vốn dĩ là tưởng có thể dành cho riêng cả hai một chút không gian riêng tư. Vậy mà vừa tách khỏi đám các chị em bầu lầy, lại thấy một màn như thế kia.

Nguyễn Hoàng siết chặt nắm tay.

Có vẻ như. Kế hoạch cần đẩy nhanh lên một chút.

Thái Dương. Em sẽ cho anh thấy.

Ai, mới là người chân chân chính chính được phép ở bên cạnh anh.

=====//=====

8. Chương 8: Lợi Dụng Tình Định (h)

Khánh Trà chờ đợi vài ngày vẫn là không thấy chút hồi âm gì từ phía Thái Dương, trong lòng nóng như lửa đốt. Sinh ra đã là một vị tiểu thư, lớn lên cũng vẫn như một bông hoa trong nhà kính. Gặp được một người chân thành tử mĩ, liền rung động. Đơn giản mà yêu.

Thế nhưng, Thái Dương kia dường như xa cách lắm. Rõ ràng là tỏ ra thân thuộc, nhưng lại không chút gì quá phận để ý đến cô. So với hàng loạt các chàng trai suốt ngày nhắn tin đầy hòm thư đến. Thái Dương đối với cô thực như một lực hấp dẫn ngọt ngào.

Chỉ cần nghĩ tới việc Thái Dương sẽ từ chối...

Không được, không thể được...

Khánh Trà nhìn gói thuốc bột mịn trên bàn, như nhìn một vị cứu tinh cho chính trái tim cô bây giờ vậy.

Cái gì gọi là bùa yêu?. Cũng là lần đầu cô nghe thấy, thế nhưng người bán hàng kia cam kết được rằng, chắc chắn có được người mà cô muốn có.

Phải thử thôi.

=====

Tối hôm ấy, trong phòng.

Thái Dương rõ ràng có sự trầm mặc hơn hẳn. Một mớ rối loạn trong đầu cộng thêm các đơn hàng đang chuẩn bị nhập về khiến cậu thực sự mệt mỏi.

Nguyễn Hoàng dường như vẫn không hề thay đổi, vẫn vui vẻ như thế, hào hứng như thế.

- Tít.

Tiếng tin nhắn khô khốc vang lên. Thái Dương rời màn hình vi tính, cầm lên chiếc điện thoại. Là Khánh Trà.

Vô thức mà liếc sang người bên cạnh một cái.

Nguyễn Hoàng vô cùng thoải mái mà hỏi lại:

- Anh bận sao?

- Ừ, Khánh Trà hện anh.. có chút việc

- Vậy cứ đi đi, em làm một mình được.

- À.. Ủm..

Thái Dương đứng dậy, phủ lên người chiếc áo khoác, cánh cửa phòng vừa khép lại. Đôi mày người nào đó đã nhíu chặt.

Mở điện thoại, Nguyễn Hoàng lập tức gọi điện cho " bên kia "

- Sao rồi?

- Okei! Tiếp cận được cô bé đó rồi, tao cũng giã nát thuốc ra thành bột rồi. Yên tâm. Đúng như mày nói, nàg đó ngây thơ quá!

- Rụp.

Nguyễn Hoàng không để cho đầu dây bên kia nói thêm một lời nào. Thật may mắn cho Khánh Trà. Nếu cô không phải là con gái của tập đoàn X, một nụ hôn của cô trên má Thái Dương ngày hôm ấy, chắc chắn sẽ phải trả giá đắt hơn. Thế nhưng, điều ấy giờ đây đã không còn quan trọng.

Mỉm cười bước chân vào nhà tắm, đặt một lọ bôi trơn trong ngăn giường ngay tầm tay với..

Thái Dương. Thực sự, em rất thích, rất thích anh.

Thế nên, em không chờ được nữa..

=====

Quán café.

Địa điểm cũng không cách xa khu nhà công ty bao nhiêu. Khánh Trà cũng đã khá quen thuộc chỗ này, liền gọi một phòng riêng lẻ.

Ly trà đá vừa mang ra, cô đã vội vàng dốc cả túi thuốc vào, khuấy đều. Chờ anh tới. Trăm cái đại, ngàn cái đại. Cũng chỉ vì thích anh. Hi vọng bùa yêu này thực sự có hiệu quả.

Thế nhưng khi Thái Dương vừa tới, thực cũng không hẳn giữ được bình tĩnh như cô vốn nghĩ

- Anh Dương.

- Ừm. Em chờ có lâu không?

- Dạ, không lâu lắm.

Thái Dương trên đường tới đây cũng đã nghĩ. Chắc hẳn vẫn phải là một lần nói cho rõ ràng. Vài ba câu xin lỗi của cậu, dường như vẫn chưa thể làm cô bé hiểu được hết.

Lúng túng đẩy ly trà đá ra trước mặt Thái Dương, nhưng lại vội vàng mà nói tới.

- Anh uống đi!

- Được rồi. anh.. nghĩ

- Anh uống đã rồi nói..

Thái Dương có vẻ hơi bất ngờ. Thế nhưng vẫn là lịch sự cầm chiếc ly lên, uống vài ngụm lớn. Sau đó, khó khăn mở lời.

- Khánh Trà, anh thực xin lỗi. anh... chỉ coi em như là em gái. Còn về việc kia..

- Lý do vì sao chứ? Em có gì không tốt?

- Em rất tốt. Chỉ là.. em biết đó.. Anh.. không có tình cảm kiểu tình yêu với em được. Anh rất hi vọng em sẽ tìm được một người con trai tốt hơn...

Khánh Trà mông lung nhìn anh. Thực sự không muốn tin những lời vừa tận tai nghe là sự thật. Không khí mỗi lúc lại trở nên yên tĩnh hơn.. Cô vẫn còn hi vọng vào một chút gì đó nhiệm màu, như là bù lại yêu kia chẳng hạn..

Trái lập hoàn toàn với cảm giác đáng ra bây giờ nên có. Thái Dương như vậy mà lại thấy đôi chút khát. Nhắc ly trà đá lên, Thái Dương không ngần ngại mà uống thêm vài ngụm nữa...

Kỳ lạ thật...

Máy lạnh trong phòng vẫn phả đều đều.. Tại sao bản thân anh lại thấy nóng như vậy, đưa tay lên sờ lồng ngực cổ áo. Bên tai đã bắt đầu nghe thấy tiếng lộn xộn của Khánh Trà,

Dĩ nhiên, là cô còn cố gắng thuyết phục anh những cái gì gì nữa. Nhưng anh đều không thể nào bình tâm mà lắng nghe.

Rõ ràng, trong cơ thể hơi nóng như đã tỏa ra. Tệ hơn nữa là thứ dưới đũng quần anh lại tự động mà nhúc nhích..

Chuyện này, rút cuộc là sao chứ?

Đôi mày Thái Dương nhăn lại. Tay đã bắt đầu toát mồ hôi.

- Khánh Trà.. anh.. anh xin lỗi. Anh phải về trước.

- Anh Dương. Em không cần câu trả lời ấy.. Em có thể chờ được..

Muốn đứng dậy. Nhưng lại choáng váng, mắt dường như đang hoa lên... Không phải chưa khi nào làm tình, cũng không phải sớm đã mất hết những cảm giác của sinh lý. Thái Dương đã muốn rõ ràng cái biểu hiện này...nhưng lại đầy nghi ngờ tới không hiểu nổi.. nhìn ly trà đá đã cạn trước mắt Thái Dương chợt như giật mình, đem đôi mắt đã muốn mở sượng lên nhìn thẳng vào Khánh Trà:

- Trà.. em.. Em cho gì vào ly nước đúng không?

- Em.. không...

- Em làm gì vậy? Sao em...

Không thể tin nổi cô bé ngây thơ đơn thuần trước mặt lại ngang nhiên dám làm ra cái trò như thế này!

Còn Khánh Trà giờ đây mới phát hiện ra, cả khuôn mặt Thái Dương đã đỏ ửng. Người đã bắt đầu dựa lên thành ghế ngã ra sau tường..

Trời ạ!

Chuyện gì thế này..

Khánh Trà muốn gọi phục vụ..

Thái Dương lại xua tay ngăn cản. Chuyện bề mặt như thế này.. sao có thể?!

- Gọi taxi, đưa anh về nhà.. ngay..

Khánh Trà hốt hoảng.. Giọng nói Thái Dương đã như khàn đục. Không còn nhận ra chất giọng thường

ngày nữa..

Rối trí. Khánh Trà cũng không biết phải làm sao hơn.. Chết tiệt.. thứ bùa này..

- Em đưa anh tới bệnh viện được không?

- Không.. gọi cho Nguyễn Hoàng, gọi cậu ấy.. tới

Sự việc quá gấp. Khánh Trà cũng không đủ bình tĩnh để nhận ra được rằng, sự xuất hiện của Nguyễn Hoàng sau cú điện thoại dường như quá nhanh chóng.

Để lại Khánh Trà sững sờ rồi ôm mặt khóc hu hu ở lại quán. Cậu nhanh chóng dìu anh lên xe. Đoạn đường ngắn, mà như không ngắn. Thái Dương khó chịu tới không thể ngồi thẳng cho nổi.. Cảm giác này.. rõ ràng ly nước đó có chất kích dục..Nóng.. khô khốc... Huyết cũng đã muốn co lại.. Không.. không thể...

Thế nhưng, không thể chống lại.. mắt cũng muốn mờ đi.. đành mặc...

Cũng không nghe thấy tiếng trần an cùng đôi mắt vô cùng sốt ruột của ai đó đang dán chặt lên người..

Vừa bước vào phòng, Nguyễn Hoàng nhanh chóng dìu cả thân hình đã nóng rực tới mềm nhũn kia lên giường, Thái Dương gần như đã mất tự chủ. Trên miệng từng tiếng trong cổ họng đều bật ra như tiếng rên thiêu đốt...

- Ừm.. nóng quá.. Nóng.

- Khó chịu...

Nguyễn Hoàng lập tức áp cả thân người xuống. Giữ lại một chút mái tóc đang lộn xộn kia, cúi đầu hôn lên.

- Thái Dương, Thái Dương.. là em..

- Ừm.. Khó chịu..

- chờ một chút, một chút liền hết...

Nguyễn Hoàng dĩ nhiên không nương tình, chỉ trong chốc lát, hai thân thể trần trụi cuốn chặt lấy nhau,

Quần áo vương vãi khắp sàn.

Thái Dương gần như bị thuốc kích thích làm mờ lý trí, không thể hiểu nổi bản thân hiện tại gợi tình tới mức nào.. cả thân nhuộm hồng.. Hai bên đầu ngực đã bị người gặm tới sưng đỏ dựng thẳng như vẫn còn thèm khát được vồn về...

Nguyễn Hoàng hôn lấy, liếm lấy, không chừa một tấc da, từ đôi môi ngọt cháy kia tới vành tai, tới đường vòm trên khuôn ngực nhỏ.

Hồn hển mà thở, hồn hển mà khao khát...

- Thái Dương.. Thái Dương..

- Ừm.. ngửa.. ngửa..

Trong cơn si dại, khoái cảm từ đầu ngực truyền về kích thích tới nỗi Thái Dương gần như dùng hai tay ghì chặt mái tóc xoăn lên ngực mình.

Dưới hông, cậu nhỏ của cả hai đều đã cứng tới mức nhỏ không ít dịch, nhấp nháp cả một đoạn đầu khác. Đưa hông đẩy cậu em nhỏ lên đón lấy bàn tay của Nguyễn Hoàng vừa chạm tới. Thái Dương gần như rên một hơi dài.

- Ừm.. tuốt.. nắm nó.. Hoàng.. A.. Hoàng...

Đôi tay ngưng lại.. Tiếng trên miệng người kia vừa gọi ra.. là tên mình sao?

Nguyễn Hoàng chấn động, nơi nào đó lại muốn to lên thêm một chút..

Không chịu được.. quả là không chịu được.

Từ cái miệng ngọt thơm kia, tới cậu em nhỏ đang run rẩy trên đôi tay của chính mình...

Bức mình tới chết thôi..

... Nguyễn Hoàng dường như phát điên. Cậu em nhỏ hung hăng nổi gân như muốn nứt. Qua quýt bôi lấy một vệt kem, đem cẳng chân người dưới thân mở rộng sang hai bên. Khó khăn đi vào

- Aaaa...

Tiếng gặm nhẹ lập tức phát ra,..... Thái Dương mờ mịt mờ mắt.. Một giọt nước mắt chưa kịp trào ra. Đã được đôi môi nào áp xuống, tham lam mà mút đi..

Chướng, đau tới không chịu nổi. Thái Dương lắc mái tóc tới rối bời..

- Ừm.. không..

- Thái Dương... Thái Dương...

- Em yêu anh...

Từng nhịp thúc vào.. từng tiếng nước nở..

Khoái cảm ập đến một lần rồi một lần.

Thái Dương gần như lịm đi. Thỏa mãn. Mùi vị tình ái và tiếng rên rỉ tràn đầy căn phòng. Nhóp nháp tới mức, một chiếc ga giường đành phải lột bỏ.

Ôm lấy thân người mà tẩy rửa. Tiếc nuối đưa từng ngón tay vào sâu bên trong, loại ra những thứ của chính mình... Nguyễn Hoàng rút cuộc cũng chấp nhận để dành cho lần sau, vì nơi nào đó, bông hoa cúc nhỏ bé của ai kia. Đã sưng tới tấy...

=====//=====

9. Chương 9: Xấu hổ (h)

Thế nhưng, nếu chỉ như vậy, có lẽ Thái Dương không cần phải xấu hổ tới mức sau này, mỗi khi nhắc lại sự việc đêm hôm ấy đều thực muốn ngại tới đỏ mang tai.

Khi cả cơ thể Thái Dương mệt mỏi mà thiếp đi, thứ thuốc kia cũng tạm tha cho cậu. Nhưng mới chỉ là 3h sáng, cơ thể đã bắt đầu lơ mơ tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên, không phải là hổ thẹn gì, cũng chẳng phải là đau.. mà là.. chính cái hậu huyệt kia mấp máy không chịu yên, cứ thế rỉ ra chút dịch ruột nhóp nháp như đang xin thêm vài lần thỏa mãn.

Chết tiệt!

Hai năm qua, vốn dĩ chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày lại như thế này, nhiều lắm cũng chỉ vượt qua loa cho xong việc. Vậy nhưng hôm nay không những bại hoại tới mức mới vừa yên tĩnh chẳng được bao lâu, cậu nhỏ lại không nghe lời mà dựng lều dưới chăn như vậy..

Điên mất thôi!. Dưới thân mặt trước mặt sau đều ngứa tới rách da,

Không còn nghĩ được gì nữa...

Thái Dương cố gắng chống đỡ cơn mỏi rồi từ thắt lưng, chống tay ngồi dậy, rời khỏi vòng tay của Nguyễn Hoàng.

Toàn thân trần trụi xiêu vẹo bước lại cánh cửa nhà tắm..

Tách.

Chiếc đèn nhà tắm trong phút chốc được bật lên,

Một dòng dịch chảy dọc theo bắp đùi trắng nõn, theo từng bước chân mà một hai nhỏ xuống sàn..

. Đôi chân run rẩy không đứng vững ép cậu gần như ngồi bệt...

Đôi bàn tay cố gắng nhanh nhẹn di chuyển... thế nhưng cơn ngứa ngáy không một chút nào thuyên giảm..

- Ừm..ừ...

- A.. ha...

Nhanh, nhanh hơn một chút....

Đau...

Cảm giác nơi đầu khác như sắp trầy da tới nơi.. vậy mà vẫn không thể bắn ra nổi.. Thay vào đó, nơi hậu huyệt kia cứ phun ra nuốt vào chút dịch như làm nũng đòi hỏi nhiều hơn thế...

Cấn chặt răng....

Thái Dương không thể làm gì khác để không chế.. Một vài ngón tay đành từ bỏ mọi xấu hổ mà len ra phía sau hông..

- Anh.. làm gì vậy?

-!

-

Nguyễn Hoàng nhúc nhích cánh tay, muốn siết lại người chặt hơn một chút, lại nhận ra bên cạnh chính là trống rỗng. Hốt hoảng mở mắt ra, cũng vội vã mà tiến vào nhà tắm..Lại cũng không thể ngờ chính mình lại có thể bắt gặp một cảnh tượng như vậy..

Thái Dương như chết trân.. Không còn một từ ngữ nào có thể tả nổi tâm trạng của anh ngay bây giờ...

Thoáng thất sắc trên mặt anh như thế lại như bóp lấy trái tim của Nguyễn Hoàng tới nghẹn.

Anh cúi đầu như một kẻ trộm vừa bị bắt.. túi hồ tới muốn bật ra nước mắt...

Sợ rằng là chán ghét, sợ rằng là sự khinh bỉ tới thấu xương thấu tủy....

Vậy mà không,

Đôi bàn tay kia lại liền tiến tới, ôm lấy cả thân hình trần trụi của anh vào lòng mà thì thầm rằng:

- Sao không gọi em?.

-

- Dương, anh rất đẹp..

Chết lặng...

Đừng nói tới bản thân đang làm chuyện đáng xấu hổ gì, vốn dĩ,.. cậu không thể tưởng tượng nổi rồi sẽ có một ngày có người khen một thằng con trai đang trần truồng như cậu rằng. Cậu như thế mà, đẹp.

Chỉ một lát, hôm vai đã có chút ướt..Nguyễn Hoàng nửa thân trần cuộn lấy chiếc eo nhỏ, bế xốc tới giường..

Thái Dương khẽ giã..

- Không.. Hoàng..

- Ngoan, làm ở đây sẽ cảm mát.. Để em giúp anh...

Không để cho giọt nước mắt kia rơi xuống, cũng không để cho đôi môi kia né tránh. Nụ hôn sâu lắng đặt xuống. Cánh môi mềm thuận theo đường lưỡi dò vào trong mà hé mở, nước bọt gấp gáp theo khóe miệng, tràn ra một chút..

Một khắc rời khỏi môi nhau. Thái Dương như mơ mà nghĩ rằng. Trong đôi mắt đối diện kia, như vậy mà như chứa bao nhiêu tâm tư dành cho chính cậu.

Nguyễn Hoàng dời đôi tay xuống cậu nhỏ đang nửa cương kia, ôn nhu mà vuốt ve lấy, lại sợ rằng đôi tay mình không đủ mềm, liền dịch người từ trên đôi đầu vú đã ướt, liếm xuống..

- Ừm...

Dương vật được bao ủ trong khuôn miệng mềm mại, lập tức đứng dậy, khoái cảm bao lấy từng ngón chân của Thái Dương cũng muốn phát run..

Nói như thế nào cho đúng..

Mười năm bên nhau. Thế nhưng kẻ thuộc về quá khứ kia chưa từng cũng chưa bao giờ khẩu giao cho cậu.. Đối với người chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của mình. Việc chấp nhận đắm vào phía sau cậu, họ cũng đã cho rằng là thiệt thòi...

Nhìn rõ từng cánh môi dày dặn kia mút lấy chút da, từng ngón tay dài ấm nóng kia vôn về hai túi ngọc nhỏ, một cảm xúc được nâng niu chiều chuộng như một chuỗi đường ngọt tiêm thẳng vào máu..

Sung sướng.. và cả... thỏa mãn tới tận tâm gan.. Trong cổ họng như thế mà bật lên

- Nguyễn Hoàng..

- Nguyễn Hoàng...

- Thích... rất thích..

- Như vậy...

Tiếng nói khàn khàn kích thích Nguyễn Hoàng triệt để mút sâu thật sâu, muốn đem cả dương vật nhỏ xinh xắn ấy mà bao lấy mà thương yêu, chiếc lưỡi cũng không rảnh rỗi, tại nơi đầu khắc trên đầu chút da mỏng, lại về theo từng đường gân đang nổi lên..

Thái Dương siết chặt ga giường, cả cơ thể vừa muốn đẩy sâu thêm vào trong khuôn miệng kia, vừa tham lam muốn cả ở phía dưới...

- Ừm,.. Ừm..

Nguyễn Hoàng nhìn một vết rồi một vết dâm dịch đã lan xuống cánh đùi, không ngần ngại mà gác đôi chân thon dài lên vai mình, dò hậu huyết... đem hai ngón tay đi vào... Đầu ngón tay men theo vách ruột mà tìm lung tung..là chỗ này...

- A,....

- A...

- ...

Thái Dương chỉ kêu được hai tiếng đứt quãng... bởi sau đó Nguyễn Hoàng lập tức cho thêm một ngón thứ ba tới, liên tục chà sát...

- Không.. Ừm..

- Chết mất... nhả.. nhả...

Thái Dương dường như không chịu nổi, đưa tay yếu ớt muốn đẩy gương mặt Nguyễn Hoàng rời khỏi hạ bộ. Thế nhưng sao được. Nguyễn Hoàng lại càng thêm mút chặt lấy, liên tục đảo lưỡi kích thích quy đầu.

- Không..... A.... Ra...

Vách ruột co rút, hậu huyết siết chặt bao lấy ngón tay của cậu. Phía bên trên dương vật một dòng tinh loãng, bắn ngay trong miệng Nguyễn Hoàng. Mùi vị đó, là mùi vị của người mà cậu thích biết bao nhiêu, yêu biết bao nhiêu

...Nuốt xuống...

- Dương..., thích không?

-

- Ừm...

- Ha,....

Thái Dương không hiểu nổi, là chính mình đang nghĩ gì...

Gương mặt đầy sức sống kia, dưới ngay giữa háng mình mà mát mát lấy, đôi tay còn vòng trêu chọc...cảnh sắc này có biết bao nhiêu mộng mị...và thêm khát...

Không có câu trả lời, chỉ có đôi chân kia trả lời.

Lui người xuống một chút.. để hậu huyệt nhỏ đang mấp máy gần với ai kia hơn.. Đôi chân không thẹn mà mở rộng hơn một chút..

Nguyễn Hoàng chột như giật mình..

Đôi môi tinh nghịch câu lên vài chữ.

- Rất sẵn lòng.

Chiếc quần lót mỏng lập tức được vút sang một bên. Thương yêu như dòng từ trên đại não xuống, một đường căng cứng, một đường bết lấy người, len tới.

- A,...

- Ừm.. lớn quá...Lớn..

- Dương.. Dương..

- Từ từ một chút...

- Không..

Hắn quả thực là không nói dối...

Không một chút từ từ nào..từng nhịp thúc tới vừa thỏa mãn vừa lại khổ sở...

Thái Dương chỉ còn biết rên thành từng từ vô nghĩa...

Trời ạ...

Trời ạ..

Cậu cảm giác như muốn xuyên thủng tới dạ dày...

- Ừm...

Ngấu nghiêng hôn qua môi rồi dờ tới tai, luồn vào trong mà liếm láp, khiến cậu chỉ có thể cứ thế mà đưa thân lên, đón lấy..không một chút nào phản kháng.. cả người được vực dậy, làm ra một cái tư thế cười khiến cho dương vật của ai kia càng muốn thúc sâu.. sâu nữa...

- Hoàng.. Hoàng...

- Ngực em..

- Ngực em...

-

Đôi tay Thái Dương chống trên ngực người kia, tì lên hai hạt đậu lớn màu nâu đỏ. Thái Dương khẽ cúi người.. Mút lấy.. cơ mực rắn chắc cũng từ từ nổi từng đóa hôn ngân nhàn nhạt... Cả cậu em nhỏ đã lại một lần đứng dậy kia, chạm lên khối cơ bụng rắn chắc, miết từng đường theo mỗi nhịp chuyển hông...

- A,..., Chết em..

- Mẹ kiếp... không kìm nổi...

Trong cơn mơ hồ, chỉ thấy trong người một dòng nóng bỏng phun ra...

Gục xuống... Người phía dưới như thế mà mặc kệ, dang tay ôm vòng lấy Thái Dương vào trong lòng..

- Thái Dương, anh.. là của em...

Mê man rồi, say sưa rồi... ấy thế nhưng anh đèn từ chiếc đèn ngủ hình nắm nhỏ, dịu êm mà phả lên gương mặt bên cạnh....Trong đầu Thái Dương tự dưng mà nảy ra một ý nghĩ điên rồ..

Thật may, đó là cậu.. Nguyễn Hoàng...

=====//=====

10. Chương 10: Chưa Thể Chạm Tôi

11h trưa.

Sếp Trung sốt ruột tới nỗi đầu sắp mọc ra ba cọng eng teng.

Trời ạ?!

Hai tên này làm gì mà gọi tới cháy máy cũng không đứa nào nghe hết. Hôm nay cần phải đi gặp một đối tác lớn. Đã đặt bàn hết rồi, đâu thể cuối cùng để một mình mình đi được.

Nếu là nhân viên bình thường thì chắc chắn là có kịch vui để xem. Thế nhưng đây lại là cái tên ông trẻ a!

Gọi, rồi lại gọi.

Cuối cùng cũng có kẻ bắt máy. Thế nhưng giọng điệu này khiến sếp Trung anh đây suýt nghẹn mà chết.

- Gì vậy?

- 11h rồi đó!. Cậu cũng không phải là quên hẹn hả?

- Chỉ có như vậy?

- Cậu nói vậy là sao? Hồ sơ đều do..

- Tít...Tít...

Nguyễn Hoàng lười biếng cúp ngang máy. Quảng điện thoại vào một xó. Mặc kệ tên Giám Đốc nhân sự nào đó đang mặt nhăn như quả táo tàu phơi khô.

Ừ, thì dĩ nhiên là mặc kệ.

Có chuyện gì quan trọng bằng việc giờ đây, một vành tóc mai nhỏ đang dụi trong lồng ngực cậu, thở ra những tiếng đều đều...

Nói, hạnh phúc thực khó, mà cũng thực dễ.

Như vậy là đủ hay chưa?

Với cậu, thêm một nụ hôn rơi lên vầng trán ai kia. Thế, chính là đủ.

- _____

Thái Dương kỳ thực đã tỉnh.

Từ khi tên gốc nào đó bê một chậu nước ấm vừa phải tới lau qua từng chút nhẹ nhàng trên thân thể cậu.. không chừa một chỗ nào...

Cậu, đã tỉnh.

Thế nhưng xấu hổ tới mức không biết nếu mở mắt ra, sẽ phải làm sao, sẽ phải nói gì. Thế nên vẫn chọn nhắm chặt mắt. Vờ như không biết.

Vậy nhưng tên trẻ con vô sỉ nào khi lau qua cái thứ mềm mại nơi bụi cỏ giữa chân cậu kia lại ngấm nhìn mà hôn trộm một cái.

- Thật xinh.

Thật xinh??? Cậu thực muốn mình ngắt đi thêm lần nữa, để đừng bao giờ có cái chuyện vô lý đến tận cùng rằng, một thằng nhóc kém mình hai tuổi, hôn lên JJ đang ngủ ngon lành của mình mà nói rằng thật xinh.

Thế nhưng, đã trót giả vờ ngủ rồi. Sao có thể bật dậy mà gõ đầu hấn chứ?.

Tiếng nước xối xả trong phòng tắm truyền ra, cũng không thể che được tiếng huyết sáo vang lại..

Hấn.. đang hát nữa...

Dở, tới không thể dở hơn.. Bài hát cũng chẳng đâu vào đâu. Câu nọ cắm vào câu kia.

Thế nhưng.. lại bật cười rồi...

Đáng lý, sau một đêm như thế. Cậu nên xấu hổ tới chết luôn đi!. Hoặc.. trốn tránh..

Hoặc.. như thế nào đây?

Có lẽ.. vẫn là nên nói rõ ràng một chút thì hơn...

Sau khi ngượng tới hai vành tai đã một màu cà chín,miễn cưỡng ăn được chút cháo ấm, Thái Dương cuối cùng cũng nửa ngồi nửa nằm trên giường mà hắng giọng, thế nhưng câu nói trên miệng không thể tròn méo mà bật ra được. Là xin lỗi.. hay cảm ơn?. Nói thế nào thực cũng không xuôi...

- Em.....không cảm thấy có vấn đề gì sao?

Nguyễn Hoàng từ lâu đã ăn xong, đang loay hoay rửa bát, nghe vậy cũng liền trả lời:

- Vấn đề gì?

Chuyện tối qua...

- Quá đã!

- ???!!!!!!!!!!!!!!.....

- Sướng chết em luôn!

- ????!!!!!!!!!!!!!!!.....!!!!

Thái Dương không tiêu hóa nổi đáp án có phần.. thô thiển như vậy. Trong phút chốc á khẩu không biết nói thế nào. Nguyễn Hoàng đã buông bát chạy tới giường, đôi mắt như không nhìn được chút ngại ngần nào, nắm tay anh mà thốt ra:

- Đây, hay anh làm người yêu em đi?

- Sao cơ?

- Tiêu chuẩn của em đơn giản lắm, trời mưa biết chạy vào nhà là được rồi!

- Em đùa gì vậy,anh là đàn ông!

Trước vẻ mặt nghiêm túc tới nhẵn lại của Thái Dương. Nguyễn Hoàng lại thần nhiên coi như chuyện đó chính là một cái đĩnh gi!

- Thế thì làm sao?

- Làm sao? Em cũng là đàn ông. Anh cũng là đàn ông! Hai chúng ta giống nhau!

- Giống nhau thì làm sao?

Thái Dương muốn rút tay lại, thế nhưng Nguyễn Hoàng dĩ nhiên không cho. Thái Dương biết đấu sức không lại bèn mặc kệ, trầm giọng:

- Nói tóm lại chuyện tối qua.. em hãy quên đi..

- Ấy! Anh nói vậy sao mà được?! Chúng ta đã làm tới tất cả là 5 hiệp!. anh nghĩ xem, nếu không phải là anh cũng thích em, em cũng thích anh. Thì tại sao ngay đêm đầu tiên đã quất hết gần 2 hộp Durex!

-!!!!

Trời đất ạ. Thái Dương biết phải nói sao bây giờ?. Cậu ta 25 tuổi, nhưng lại như một đứa trẻ to xác trong mấy thể loại này. Cảm giác bất lực với chút ngôn ngữ hạn hẹp của mình, đúng là không thể làm gì khác hơn,

Thôi vậy, bỏ đi. Cứ để một thời gian nữa.

Đâu phải, ai cũng đã từng yêu sâu sắc tới chết đi sống lại như cậu. Vậy thì làm sao khuyên được một kẻ mới chớm chạm tới ngọn lửa tình kia dừng tay lại được. Để cho bị bỏng đi. Rồi tự khắc sẽ biết...

Hoặc, để thời gian hắt một gáo nước lạnh vào đồng lửa ấy đi. Rồi, tự khắc sẽ hết.

- _____

Thái Dương cũng không thể nào mà nghĩ được rằng, câu chuyện lại không hề diễn ra theo đúng những gì cậu cho rằng sẽ phải như thế.

Ví dụ như, thời gian lâu dần, chuyện đó trôi qua. Nguyễn Hoàng sẽ quên đi, và sẽ quay trở về với tọa độ trai ” thẳng” như đúng bản chất của cậu ấy.

Ví dụ như, không nhắc tới nữa thì cứ coi như đó là một lần sai lầm ngớ ngẩn trong chuỗi sai lầm của đời người.

Thế nhưng. Không cái ví dụ nào đúng cả.

Một buổi tối đi sinh nhật đứa bạn học chung đại học về. Anh bắt gặp Nguyễn Hoàng đang xem phim s*x.

Là phim nam – nữ.

Thái Dương bị dọa giật cả mình. Cố gắng e hèm mấy câu trong cổ họng, ra hiệu rằng mình đã về.

Thế nhưng tên kia không những không vội vàng dấu dấp diêm diêm, lại vác một vẻ mặt buồn xo tới thăm thương mà tiến tới.

Hắn bắt lấy tay Thái Dương đặt lên đùi quần

Thái Dương hốt hoảng muốn rút tay về. Thế nhưng Nguyễn Hoàng lại cúi mặt mà nói:

- Anh thấy không? Không cứng được!

-!

- Từ ngày với anh xong... em kể cả xem phim đen cũng không cứng được!

- Chuyện này....

- Em chỉ nghĩ tới anh..

- Cậu...

- Cho em một tý thôi...

- Không được!

Thái Dương cương quyết bỏ qua vẻ mặt tội nghiệp kia. Dứt khoát không thể nuông chiều. Là chính anh không thể để cho Nguyễn Hoàng bước vào con đường như anh.. là Gay..

Chính mình cũng đã quá hiểu rằng con đường đó là nước mắt. Làm sao có thể.. Làm sao có thể.. khiến đôi mày rạn rở ấy nhuộm lên u buồn...

Nhưng tại sao.. lại quan tâm tới cậu ta như thế?.. Hoặc chỉ vì.. bản thân cảm thấy có lỗi mà thôi?

Tại sao nhìn thấy tấm lưng trần, đôi chân không tự chủ mà nhẹ run,

Tại sao nhìn thấy một cô nàng nóng bỏng quần lầy, lại không còn vị giác cảm nhận hương café như trước...

- _____

Một vài đêm sau, vẫn là khó ngủ.

Một kẻ mang tâm tư nặng trĩu như thế mà dày vò khối óc mình.

Một kẻ lại giằng qua giằng lại cái chăn, ra vẻ khó chịu tới không ngủ nổi.

- Anh Dương...

Chất giọng khàn tới đặc quánh, cất lên trong bóng đêm dày đặc, không cần nói, Thái Dương cũng đã hiểu đối phương muốn gì...

Thái Dương vờ như đã ngủ, ở giữa vẫn là chiếc gối ôm dài không nhúc nhích...

- Anh Dương... em.. em.. khó chịu..

Như một chú chó nhỏ oan ức. Nguyễn Hoàng vươn ngón tay tới kéo kéo ống tay áo từ phía bên này.

Thái Dương hôm nay, không buồn cười.

Nếu là trước đây.

Phải, nếu là trước đây. Đặng Tiến chưa bao giờ cần phải hỏi, cũng chưa bao giờ muốn hỏi tới. Cậu, có muốn hay không?

Mặc kệ là cần hay không cần, cứ như thế là đi vào, cứ như thế là xé toạc, cứ như thế mà đâm tới. Hoan ái chính là khi người kia trút ra, còn mình thế nào... tử hống..

Cầu một cái hôn, cũng là khó khăn mà có..

Thế nhưng, người nằm bên cạnh, cao hơn cậu một cái đầu, chỉ cần một tay cũng có thể đè cậu xuống.. vậy mà lại không làm...

So sánh sao. Ừ. Thì so sánh.

Chẳng phải nếu không có mực nước biển kia sâu rộng dường nào, người ta đang bơi trong một cái hồ nhỏ, lại cứ nghĩ cái hồ đó mới là to nhất.

Đôi vành mắt ép ra một vài giọt lạnh. Tiếng sụt sịt làm đôi ngón tay đang mân mê áo cậu bỗng dừng lại.

- Anh Dương.. Anh.. khóc sao?

-

- Em xin lỗi.. Nếu anh không thích..

- Ngủ đi.

- Ừm..

Tiếng ừm vang lên trong cổ họng người thanh niên trẻ. Khác hoàn toàn với những suy tính từng bước hiện ra trong đầu...

Vết thương đó quá sâu, quá sâu.. Sâu tới nỗi giờ đây Nguyễn Hoàng cậu vẫn chưa thể vượt qua được mấy phần rào cản. Phải làm gì đây? Để bù đắp lại, phải làm gì đây để tiếng cười kia, ánh mắt kia thuộc về cậu...

Rõ ràng, Thái Dương vẫn chưa thể thừa nhận, thế nhưng chỉ chút dao động mong manh trong đôi mắt kia,,. Cậu, vẫn muốn nắm lấy.

Nhất định không thể là mất đi.

=====//=====

11. Chương 11: Gặp Lại

Trên xe, đường hướng Sân bay Tân Sơn Nhất.

Sếp Trung mắt tròn mắt dẹt nhìn người bên cạnh:

- Cậu chắc chắn chứ?

- Nói ba lần rồi đó.

-

Một lát sau, vẫn là không thể tin được, Sếp Trung lại ngoái đầu sang bên cạnh nghiêm túc hỏi thêm một lần nữa:

- Sắp tới sân bay rồi đấy, giờ đổi ý...

- Nhiều chuyện!

Hả? dám nói anh đây nhiều chuyện?. Sếp Trung liền đổi giọng như rít lên.

- Chuyện này là do cậu sắp xếp đấy nhé!. Rồi đừng có mà tiếc!

- Hừm.

Nguyễn Hoàng không tập trung nổi vào cái màn hình điện thoại trước mặt, vốn dĩ là một bài phân tích thị trường rất hay, đều bị tiếng nói nhảm chán của lão Trung làm cụt cả hứng. Bèn nhét điện thoại vào túi quần. Mông lung nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Chẳng là, ban đầu chuyến đi Quảng Châu dài mười ngày này nhắm mũi cũng biết được rằng Nguyễn Hoàng sẽ yêu cầu để Thái Dương đi cùng. Thế nhưng không hiểu sao cách đây vài ngày, bất giác ông trẻ này lại đổi ý. Ngay trên bàn làm việc bắt sếp Trung phải ra ngay một quyết định – đổi người. Và hiển nhiên kẻ không may một tý nào chính là bản thân chính cái lão sếp này đây.

Sếp Trung uất nghẹn tới mức suýt thổ huyết.

- Hiện giờ cậu chính là cấp dưới của tôi!. Có cấp dưới nào ngang nhiên chen tên sếp mình vào lịch công tác rồi ép ký thể này không cơ chứ!

- Ký đi.

Đấy. Thế nên sếp Trung mới vô cùng oan ức mà ngồi ghé bên cạnh đây, thật không hiểu chuyện gì nữa. Chuyến đi Quảng Châu lần này cơ bản dài tới 10 ngày vì có rất nhiều nơi cần tới, quan trọng nhất là có xen thêm vài ngày nghỉ dưỡng vào trong. Nói trắng ra, ban đầu chính là sắp xếp để cái tên ông trẻ kia có thể vì vụ mà tận hưởng thời gian ngọt ngào bên người đẹp. Nhân tiện chấm mút gì thì chấm mút. Vậy mà bây giờ đổi lại thành mình phải đi với hắn, thực nghĩ đã đủ chán tới không tả.

Nguyễn Hoàng không thêm để ý gì tới cảm xúc người ngồi kế bên. Trong lòng toàn là hình ảnh của ai đó đang nhẹ nhàng vuốt phẳng những bộ đồ công tác mà đặt vào valy, trên lịch sử của Google còn thấy có đánh đở vài chữ < thời tiết ở Quảng Châu>.

Như thế, mà lại nói là không thể sao?.

Thái Dương. Em sẽ không ép anh, thế nhưng em vẫn muốn cho anh chút cô tịch, để chính anh trong lòng có tình cảm với em hay không, anh dần sẽ rõ. Chín tháng bên cạnh nhau, ánh mắt kia dành cho em càng ngày càng có độ ấm, vậy nhưng tại sao anh vẫn từ chối?

Dẫu em đã phải tỏ ra như việc tối đêm hôm ấy chỉ một điều quá đổi bình thường, như việc tắt đèn ngủ. Nhưng anh có hiểu được rằng chính trong lòng em đây là bao nhiêu khao khát, bao nhiêu cháy bỏng trên từng tác da anh, em lại không dám nói ra.

Vì em sợ anh không thể nào tiếp nhận ngay được, thế nên. Em chờ đợi.

Thái Dương. Vết thương trong lòng chính mỗi bản thân mình không ai có thể đào ra mà đắp lại được. Chỉ có chính mình mới tự thoát ra được mà thôi.

Ánh mắt kia đôi tay kia, dành cho em mới chỉ nửa vơi... Em sẽ chờ.

Không sao cả.

Thế nhưng, em không chỉ đứng bất động mà chờ, em sẽ luôn theo sát anh, tính toán một chút cho hợp lý mà dần mở chốt trái tim anh một lần nữa.

25 tuổi. Em yêu thích anh tới nay là hai năm chín tháng. Như thế, cũng đủ đi?

=====

Thái Dương tỉnh dậy. Cuối tuần.

Nguyễn Hoàng đã rời nhà từ sớm cho kịp chuyến bay. Nhìn sang bên giường, là trống trơn. Thái Dương bất giác có chút cô quạnh.

Như vậy đó, thói quen luôn là một thứ thật đáng sợ...

Tới mức khi mở tủ quần áo thấy vơi đi không ít lại cảm thấy chút hụt hẫng. Cũng không có ai mời đắng trước để mà chạy theo người dưới lát đường công viên nhỏ. Cũng không ai vừa ăn vừa so xem tại sao sợi mì trong bát của anh lại dài hơn sợi mì trong bát hẳn nữa.

Một đồng thứ ngọc ngà, Thái Dương hơi lật ga giường ra. Y như rằng một đôi tất chân nằm chòng queo ở đó. Vừa nhăn mặt, vừa buồn cười. Hồi muốn chết nhưng hẳn lại lười tới độ cứ đi xong là nhét rồi nhét.

Từ ngày ở chung, nhiều khi chính anh còn giật cả mình không hiểu nổi vì sao cục xà bông lại ở giữa giường, còn bát ăn cơm thì cứ mẻ hai ba miếng.

Bữa bộn, hần còn thậm chí lấy nhầm cả sữa tắm để gội đầu, khiến mái tóc bết lại tới thảm thương. Anh thực phải thân chinh vừa gội vừa xả giùm, mới có thể kéo lại được chút đỉnh phong độ.

Thái Dương trải qua một buổi sáng như thế. Quả thực, có chút nhớ tới vài lọn tóc quăn.

- _____.

Thế nhưng, mọi tính toán của con người nếu là đều thành công theo ý muốn. Chẳng phải sẽ không có cái gọi là ý trời hay sao?

Nguyễn Hoàng dù có ranh ma tới cỡ nào, cũng không thể biết được rằng, chỉ một cuộc điện thoại ban trưa từ quê nhà xa xôi ấy, vĩnh viễn như một nhát dao rạch đứt mọi suy tính của cậu.

Thu Hà, sinh viên năm cuối của đại học thương mại, - em gái của Thái Dương, mang một chất giọng gần như bật khóc run rẩy mà gọi cho anh trai mình.

- Anh Dương về mau đi. Mẹ đang ở bệnh viện Bạch Mai, mẹ lên cơn đau tim đang chờ phẫu thuật!

Một câu nói ấy, vang theo từng nhịp đập tới nghẹn ngào trong lồng ngực của Thái Dương..

Vội vã hấp tấp mà quơ quào chút hành lý, cũng không quản ngoài trời đang bắt đầu gieo những cơn mưa đầu mùa tới ảm đạm. Ướt đôi bờ vai, thần thờ mà lên chuyến bay sớm nhất. Rời khỏi Sài Gòn.

Mẹ... mẹ... chờ con..

Mẹ.. không thể có chuyện gì được!

Bố cậu mất khi cậu còn nhỏ,

Một mình mẹ cậu lăn lộn làm một cái tiểu thương nơi chợ Vôi Thường Tín. Cũng tính là có duyên buôn bán, thế nên suốt tuổi thơ so với trang lứa bạn bè, anh em cậu cũng không đến nỗi quá thiếu thốn... Với cậu, bà vừa là cha, vừa là mẹ. Bố cậu mất, vậy nhưng họ nội đổ cho mẹ cậu cái tiếng sát chồng. Hai anh em lớn lên chỉ có duy nhất cái họ Phạm là bố cậu cho, còn lại.. không có gì để kể tới nữa...

Hai năm qua cậu lảng tránh mọi thứ, lảng tránh luôn cả dịp về quê. Mẹ cậu vậy mà chỉ bay vào thăm cậu, cũng không bao giờ hỏi tới, có lẽ bà sợ, sợ lắm lắm rằng cái ngày nhìn con băng trắng trên vùng bụng kia sẽ tái lập. Thế nên, vẫn là để tùy cậu...Cho tới ngày hôm nay..

Thái Dương ôm một bầu suy nghĩ, nước mắt đã từ lâu chảy xuống không hay.

Cô bé ngồi bên cạnh trên khoang máy bay, lặng lẽ rút một tờ khăn giấy, đưa tới...

=====

Thái Dương hốt hoảng bước tới khu sảnh bệnh viện..

Cô em gái vừa nhìn thấy cậu liền òa ra ôm lấy..

- Anh Dương!

- Thu Hà... Mẹ sao rồi?

- Mẹ phẫu thuật xong rồi, qua cơn nguy kịch rồi....em sợ quá.. em tưởng không còn thấy mẹ nữa....May có anh Tiến, không thì em không biết xoay sở ra sao nữa..

Nhẹ nhàng người em gái đang nhòe đi vì nước mắt kia ra, Thái Dương muốn bước tới,

- Để anh vào thăm mẹ!

- Chưa được,khi nào bác sĩ cho vào mới được vào...

-

Khuôn miệng muốn nói thêm điều gì đó, bỗng chốc chợt như đông cứng lại. Một bóng dáng vô cùng quen thuộc từng bước từng bước tiến tới...Là.. anh ấy... Đặng Tiến..

Thu Hà nhìn lại đằng sau, không dám ngẩng lên, cúi đầu mà lí nhí,

- Anh Dương, lúc đó quá gấp.. 260 triệu.. em.. em sợ anh về không kịp.. nên.. em đành gọi nhờ anh ấy...

-

- Anh đừng giận em.. Anh đã dặn không được liên lạc với anh ấy.. nhưng mà.. mẹ... mẹ cần mỗ gấp..

Thái Dương chưa bao giờ nở trách cô em gái nhỏ của mình, cũng càng không thể trách được.. Nếu anh rơi

vào hoàn cảnh ấy.. e rằng.. cũng có thể sẽ làm như vậy.

- _____

Đã bao giờ các bạn nghĩ rằng,

Nếu một ngày các bạn gặp lại người yêu cũ của mình. Người mà mình đã từng nghĩ rằng chỉ cần họ muốn mình chết, mình sẽ chết. Ngày ấy sẽ như thế nào chưa?

Dù là như thế nào, chắc chắn không một ai muốn, ngày đó sẽ chính là ngày phải nương mình tới để nhờ sự giúp đỡ của họ.

Thế nhưng làm sao được?

Thái Dương cũng không giàu có tới mức có thể phát tay một cái rút ra 260 triệu trả ngay cho Đặng Tiến bây giờ được.

Đồng tiền, chính là như thế đó, ít nhất là ngay trong lúc này. Đối diện với Đặng Tiến kia... Thái Dương quả thực thấy mình đủ thảm hại.

- _____

Gật đầu với Đặng Tiến một cái, quả nhiên Đặng Tiến như vậy mà không quên, mà có thể hiểu ngay ý tứ của cậu, liền bước theo.

Trong một góc khuất phía hành lang của bệnh viện.

Khi Thái Dương còn chưa kịp nói một tiếng nào kể từ khi gặp lại, kẻ vừa tiến tới đã ôm chầm lấy thân hình cậu.

- Thái Dương, rút cuộc em cũng chịu về...

-

- Anh đã đi tìm em, nhưng tìm không thấy.. rút cuộc em cũng trở về...

-

- Anh rất nhớ em. Rất nhớ, rất nhớ... Thái Dương..

- ...

Không thể cử động nổi.. từng lời nói kia mỗi câu đều như vạch ra vết thương năm ấy cậu phải chịu...

Một khắc khi đôi môi kia muốn buông xuống, rút cuộc Thái Dương cũng có thể giữ lại chút bình tĩnh mà đẩy ra.

- Anh Tiến... lâu rồi không gặp..

Đôi mắt đầy nam tính của người kia nghe từng lời nói lạnh nhạt này liền cau lại như không thể tin..

- Em...

Thái Dương hít một hơi dài, cố gắng lảng tránh ánh mắt như đang dò xét kia..

- Số tiền đó em sẽ tìm cách trả đủ. Anh yên tâm. Hiện.. em cũng có để dành được một khoản.. nhất định sẽ trả lại anh sớm nhất.

- Dương...

- Vậy đi.. không còn sớm nữa..

- Thái Dương! Em đang nói gì vậy?

Thái Dương gỡ đôi bàn tay rần chắc kia ra khỏi cánh tay mình.

- Đặng Tiến.. dấu sao cũng cảm ơn anh..

- Em... Thái Dương..

- Thái Dương!

Lẹ bước chân, rời khỏi.

Để lại sau lưng mỗi một tiếng gọi như một nhát dao cửa thẳng trong lòng.

Nếu, nếu là gần ba năm trước đây.

Nếu, nếu là lúc em đang quần mình hồi phục từng vết khâu nơi gan rách...

Nếu, là ngày xưa ấy...

Anh nói rằng, anh nhớ em. Phải chăng trái tim em sẽ như một con thiêu thân mà nhảy múa suốt đêm rằng, anh ấy có nhớ mình, anh ấy có đi tìm mình.. sao?

Nhưng bây giờ, thì quá muộn rồi.

Hai năm hay hơn hai năm

Ba ngàn sáu trăm ngày kia, với em giờ chỉ là dĩ vãng. Cũng đành chỉ là dĩ vãng mà thôi...

Anh thậm chí cũng đã có con gọi là bố.

Giữa hai ta.. còn có gì để nói với nhau?

Thái Dương đi từ góc vách từng cây ATM trong bệnh viện, rút tới những đồng cuối cùng. Đưa tất cả cho Thu Hà.

Cứ như thế đi.

- _____

Đôi mắt kẻ đằng sau dõi theo bóng lưng của cậu như điên dại, giận dữ.

Thái Dương, để rồi xem.

=====//=====

12. Chương 12: Hố Sâu

Vậy nhưng, thứ mà Thái Dương biết lại quá ít.

Cứ ngỡ gom rồi vay thêm cho đủ số tiền kia mọi thứ sẽ ổn thỏa, mọi thứ sẽ có thể trở về với đúng những thứ mà cậu đang sống,

Hóa ra, lại không hề đơn giản.

Bệnh tình của mẹ cậu chưa ổn định, chi phí điều trị cho một ngày ở bệnh viện đều là những con số khổng lồ vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Hơn nữa, chỉ mới nghe tin cậu về, không quản mẹ cậu đang còn trong phòng hồi sức. Đã có một nhóm người từ quê lên đòi nợ.

Thái Dương gần như lặng người, không tin nổi. Thu Hà lại chỉ biết nức nở mà trốn sau lưng cậu,

Mẹ cậu vỡ nợ, là bị lừa.

Nửa năm nay ở chợ làm ăn kém hơn, Thu Hà lại cần một khoản tiền không nhỏ để xin việc, nghe lời ngon tiếng ngọt bà liền sa bẫy, mượn nợ rồi cho vay lãi cao hơn. Kể kia cầm tiền rồi trốn mất, con số bây giờ đã lên tới gần hai tỷ, người dân ở quê chất phác thật thà, thế nhưng của đau con xót. Vừa nghe tin cậu về đã ùn ùn kéo tới, nửa mặt thì hỏi thăm sức khỏe của bà, nửa mặt thì bóng gió xa xôi.

Mẹ cậu cũng chính vì chuyện này mà cơn đau tim suýt lìa mạng.

Thái Dương phải vịn tay vào ghế mới có thể ngồi xuống... chao đảo...

Như một cái máy rập khuôn mà cảm ơn mà xin lỗi.. tạm cũng trấn an được mấy người làng.

- _____

Bữa tối hôm ấy, cậu ăn không nổi. Giọng nói như có như không mà trách cứ.

- Thu Hà, tại sao em giấu anh?

- Mẹ nói.. không được cho anh biết... sợ anh.. nghĩ quẩn.

- ...

Im lặng bao trùm, dường là cậu không muốn- không muốn tin một chút nào.. thế nhưng sự thật vẫn tồn tại.

Tất cả chỉ có vài ngày trôi đi, vậy mà đã như một đoạn thời gian dài vô tận, rõ ràng, chỉ mấy ngày trước thôi cậu còn vui vẻ mà cười với mấy trò trẻ con ấy, chỉ có mấy ngày trước thôi tên nhóc nào còn oán hận sếp Trung không chịu cho cậu đi Quảng Châu cùng hẳn..

Nếu như có một điều ước.. Nguyễn Hoàng.. giờ này, tôi với cậu có thể sánh bước bên nhau từng gót chân nơi xa lạ không...

Đừng như bây giờ.. đừng như sự thật tàn khốc tới mức lạnh lẽo như thế này...Tôi.. không chịu nổi...

Lời dày vò chỉ trích của làng mạc lối xóm. Đôi môi tái nhợt phờ phạc của mẹ nằm lặng trên giường...

Như thế rồi, đến khi gặp lại vẫn là về nhàu nhĩ tới khốn cùng...

Cô em gái nhỏ tiến tới, dựa lên vai người anh cả.

- Anh Dương.. hay là.. anh tới gặp anh Tiến đi...

-

- Nói thế nào hai anh cũng là bạn chơi chung từ nhỏ. Anh ấy bây giờ rất giàu có. Vừa rồi còn cho làng 500 triệu xây đình...

- Thu Hà.. chuyện này...

- Em biết.. cả mẹ cũng biết chuyện giữa hai anh.. Nhưng mà, bây giờ nhà mình như thế.. Em..

- Đừng nói nữa.. Đừng nói gì cả.

- Mỗi một ngày đều có người tới đòi nợ... Nếu cứ như vậy, mẹ tỉnh lại rồi cũng không sống nổi...

-

- Nín đi.. đừng khóc nữa...

Quả thực.

Là không còn cách nào sao? Chút sức nặng từ mái đầu cô em gái. Tiếng tích tích vang lên từ những chiếc máy trợ tim đây đây dợ kia..

Mỗi một khắc lại khiến cậu như tiều tụy thêm đi..

Nếu ngày ấy, cậu thực sự chết.. Vậy.. thì tốt...

Không.. không đúng.. nếu ngày ấy, cậu chết đi rồi.. còn mái tóc nửa xoăn nào mà dụi đầu vào ngực cậu trên đũa mấy trò trẻ con chứ...

Và, cậu cũng không còn một chút gì gìn giữ cho thanh xuân của chính mình..

Như thế rồi, phút giây phần uất nhất, lại là nhớ tới gương mặt đầy tình nghịch kia.. cũng nhớ tới những phút giây điên cuồng nhất.

Và sự thực thì.. cậu lại không hề trách Khánh Trà.

Chỉ đơn giản vì người kia.. là Nguyễn Hoàng... Cậu.. lại thấy chút vui vẻ xâm lấn..

- _____

Rút cuộc, cũng không thể chống đỡ nổi.

Toàn bộ số tiền cậu dành dụm, mới chỉ là ngày thứ 5, gần như đã cạn kiệt.

Chi phí thuốc men phòng bệnh không nói

Cậu còn phải trả trước cho mỗi người một ít một ít..

Cuối cùng đến chính cậu còn phải nhắc máy xin ứng lương.

Thu Hương mới được cất nhắc lên phó phòng, dĩ nhiên là đồng ý, liền như thế mà hối thúc bên kế toán tạm ứng cho cậu.

Vậy nhưng cũng kỳ lạ,

Từ ngày sếp Trung với em hotboy kia sang Quảng Châu, lo làm tới nỗi cũng chẳng thềm điện về hỏi nhân viên bên này thế nào sất. Mọi việc từ khi Thái Dương xin nghỉ tạm, lại tới ứng lương thế này một mình cô quyết tất.

- _____

- Bán nhà?

Thu Hà gần như không thể tin vào tai mình,

- Bán rồi em và mẹ vào Sài Gòn với anh. Anh tính sơ rồi. Nếu bán đi cũng được khoảng 1 tỷ 2. Số còn lại chúng ta sẽ từ từ tính. Cũng toàn chỗ họ hàng thân quen chắc không tới nỗi khó dễ quá.

- Anh Dương.. nhà.. mẹ cũng mang đi cầm rồi..

- Sao cơ?

- Mẹ.. mẹ mang đi ngân hàng..

-

Cả một đời người tích góp, được bao nhiêu?

Bán từng tấm vải manh quần bên góc chợ nhỏ, được bao nhiêu?

Một tay mẹ gầy nuôi hai con ăn học thành người, là bao nhiêu?

Gian khổ - chỉ hai từ ấy thôi, không nói hết được....

Thái Dương ngồi sụp xuống một góc nhỏ của bệnh viện.

Thật chua chát...

=====

Hai năm. Thái Dương cắt đứt liên lạc với tất cả mọi mối liên hệ với Đặng Tiến.

Ban đầu, là cười thầm. Chẳng phải trong 10 năm đó, Thái Dương cũng đã có lúc ra vẻ giận dữ mà cả tháng không liên lạc sao?. Vậy nhưng chẳng phải chỉ sau đó không lâu đã nằm dưới thân Đặng Tiến này mà đón lấy?

Đặng Tiến vứt tất cả ra sau đầu. Vì hẳn chắc chắn rằng, trò cũ rích này sẽ kéo dài không bao lâu, cứ thế mà vui vẻ với người vợ mới cưới. Tận hưởng những thứ trước đây chỉ có "con nhà giàu" mới có thể có được.

Vậy nhưng lần này hần lại sai. Tình yêu phủ đầy suy tính, dẫu mới mẻ tới đâu rồi cũng qua đi..Một tháng, rồi nửa năm, rồi cả hai năm. Không một tin tức, không một chút dấu vết gì.

Hần bây giờ dương dương tự đắc trên công ty, tiền bạc đã trở thành thứ không thiếu nhất. Thế nhưng cô vợ tiểu thư đồng đánh má phấn môi son, móng chân cũng muốn sơn hai ba màu, lại khiến hần chán ngắt tới không chịu nổi.

Mỗi một đêm đều nghĩ rằng, người dưới dân đang rên rỉ kia chính là Thái Dương cậu. Làn da trắng nhờ nhạt kia, chính là Thái Dương cậu. Ghét bỏ bộ ngực lớn thái quá kia tới mức hần vén chiếc chăn mà phủ lên để có thể cương nổi.

Trong đầu trong óc hần, đều là mười năm ngoan ngoãn của cậu., đều là một bát canh trứng thơm ngon thời sinh viên nghèo khó. Cậu chưa cho hần tất cả vị ngọt của lòng đỏ thơm mềm..còn chính cậu chỉ uống chút cà chua mà vui vẻ nhìn hần- mỉm cười.

Không cần biết có phải là yêu hay không. Hần chỉ biết rằng, hần không thể mất đi cậu, nỗi khó chịu về một thứ vốn dĩ là của mình nay tự khắc không cánh mà bay mất, mỗi một ngày đều đục thêm một lỗ nhỏ trong lòng. Ngứa ngứa tới điên dại...

Thế nên, cũng làm điều điên dại mà ép ngày hôm nay chính Thái Dương cậu phải trở về., bắt buộc phải trở về.

- ———

Một góc quán nhỏ. Người đàn ông ba mươi tuổi thoát nhìn đều là vị thành thực giàu sang, đôi mắt chiếu theo nửa gương mặt kia, nhỏ giọng hỏi,

- Em không tránh anh nữa?

-

Thái Dương khẽ cúi. Lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Cuối cùng thì, sĩ diện để làm gì?. Thật nực cười. Cuối cùng chẳng phải lời Đặng Tiến năm ấy đều nói đúng rồi sao?

Con người ta, ai mà không mong có tiền, có thật nhiều tiền?. Thứ gì cuối cùng cũng chung quy kết luận lại đều có thể tính ra bằng tiền hết.

Thế cho nên, cậu mới phải ra rìa. Nếu cậu cũng là con trai đi, nhưng lại là một tiểu thiếu gia vàng lót dưới để giày, anh có lẽ sẽ chấp nhận một đời bên cậu.

Đúng vậy, mẹ cậu nằm kia mỗi ngày mỗi giờ nếu không có tiền đều có thể lập tức mất đi.

Đúng vậy, em gái cậu nếu không có tiền trả nợ, cũng khó có thể sống yên một ngày với những lời day nghiệt.

Bản thân cậu thì tính là cái thứ gì?

Nát, thân cũng đã nát rồi. Trái tim cũng đã sút mẻ bao nhiêu phần?.

Nở một nụ cười gượng tới chua chát, Thái Dương cuối cùng cũng phải mở lời.

- Anh Tiến..

- Đừng gọi như vậy. Gọi anh là Đặng Tiến.. như xưa đi.

- ...

- Đặng Tiến.. chuyện.. gia đình em thực sự gặp khó khăn.. anh có thể nào..

- Thái Dương.

Đặng Tiến luồn tay xuống dưới bàn, mạnh bạo mà nắm lấy đôi tay mờ lạnh của cậu.

- Chỉ cần em mở lời, anh nhất định sẽ giúp.

- Vậy.. cảm ơn anh..

Không để Thái Dương rút tay về. Đặng Tiến đưa tay cậu lên miệng, hôn lấy.

- Thái Dương, anh thực sự đã rất nhớ em..

-

Góc tường lạnh. Nụ hôn trên môi phớt qua, hay là.. mút lấy...ngầu nghiệt... Thái Dương lại không cảm thấy chút gì rung cảm.

Tất cả, chỉ còn lại sự xót xa,

Cũng hai con người. Chỉ là cách nhau hơn mười năm trước, cậu là người chủ động hôn lên đôi môi ấy, run rẩy mà chờ mong cái đáp trả của anh.

Từ đó, cậu mất đi thanh xuân của chính mình,

Hôm nay, sau nụ hôn này, sau bàn tay mạnh mẽ luồn vào lớp áo kia sờ trớn da thịt cậu. Không phản kháng...

Cậu, mất đi nốt chút thể diện còn sót lại.

Như thế. Chính là như thế.

Như thế. Người ta gọi là cuộc sống.

Cậu không nhớ gì, chỉ biết rằng, trước khi người kia lấy tay sửa sang lại vạt áo đã bị vò tới nhăn nhúm của cậu,. Cậu hàm hồ bật ra một từ đáp ứng.

- Được.

- _____

Đặng Tiến không thực sự vui vẻ.

Cho dù là hôn,

Cho dù là nép dưới góc khuất của cạnh tường mà sờ soạng khắp cơ thể mảnh dẻ ấy, vẫn không thể có lại cảm giác như lúc xưa...

Như thế nào đây?

Khác, rất khác...

Thái Dương... không phải... có người khác rồi?!

Một chút ý nghĩ len lỏi trong đầu khiến Đặng Tiến gần như phát rồ mà dẫm gấp chân phanh...

Kết...

Chiếc xe tấp thẳng vô lề đường..

Không thể nào.. không thể nào...

Em ấy yêu mình nhiều như vậy.. nhiều như vậy...

Suốt mười năm em ấy chưa từng một ngày không nhớ đến mình...

Thái Dương...

Em chỉ có thể mãi mãi như thế!

- _____

Liều xiêu từng bước trở về hành lang của bệnh viện.

Cơn gió thổi qua toàn là mùi thuốc sát trùng lạnh lẽo tới rợn người.

Ngước nhìn lên từng ngôi sao của bầu trời đen kịt.

Thái Dương không tự chủ mà nghĩ tới ai đó, cũng như thế mà chậm rãi mỉm cười.

- Nguyễn Hoàng....

- Khi trở về.. không thấy anh.. em.. liệu có tìm anh không?

=====//=====

13. Chương 13: Cạn Tình

Quảng Châu.

Trong cơn mơ chập chờn giữa bầu trời nơi xa lạ. Tiếng gọi dứt quãng như ăn sâu vào tâm trí..

- Nguyễn Hoàng.. Nguyễn Hoàng..

Hơi thở mong manh.. thân hình mảnh dẻ đầm máu ngày hôm ấy lại hiện lên từng đoạn mờ mịt trước mắt...

Bàn tay Thái Dương cố gắng níu chặt lấy áo, cố gắng lui lại trong lòng cậu..co người..

- Thái Dương!

Gần như hét lên một tiếng, Nguyễn Hoàng choàng tỉnh.

Lau vạt mồ hôi đã chảy ròng trên trán. Tại sao lại như vậy?

Giấc mơ về cái đêm tai nạn kinh hoàng ấy.. đã qua quá lâu,tại sao hôm nay lại chợt nhớ lại mà mơ về?

Thái Dương..

Áp chặt lại lồng ngực đang ra sức đập kịch liệt. Nguyễn Hoàng bước xuống giường...

Nếu không phải khối lượng công việc quá nhiều, lại thêm phát sinh đủ thứ ngoài ý muốn, có lẽ Nguyễn Hoàng cũng không thể hiểu nổi vì sao mình lại có thể trải qua nhiều ngày không thấy bóng người kia...

Thế nhưng, giờ đây cảm giác bất an như thế nào lại mạnh mẽ như vậy?

Năm, hay sáu ngày rồi..

Rõ ràng đã tận lực bỏ qua mọi xúc cảm chi phối, hoàn toàn cắt đứt. Cố gắng để tạo một chút trống rỗng trong lòng Thái Dương.

Vậy nhưng rõ ràng không đúng lắm..

Nguyễn Hoàng vội vàng mở máy, bật zalo. Quả thực không có tin nhắn...

Cho dù là như thế nào,với tính cách của Thái Dương sẽ không làm như vậy. Ít nhất cũng sẽ nhắn tới vài tin hỏi nhỏ. Nhưng, là hoàn toàn không có một tin nhắn tới nào chưa đọc.

Nguyễn Hoàng nhíu chặt đôi mày, lôi từ ngăn tủ ra một xấp hồ sơ trắng, ký lên.

Sau đó, cánh tay dài vươn tới nhặt lấy chiếc áo khoác...

Linh tính mách cho cậu biết rằng, chắc chắn có vấn đề!

=====

Sáng hôm sau.

Sếp Trung vừa mới lóp ngóp bò dậy khỏi giường, mở cái điện thoại ra đã suýt chết hoảng!

Mẹ kiếp!

Tên ông trẻ chết tiệt nhấc lại cái gì đây!

Hắn ta về nước..!!!!

Hồ sơ...Hợp đồng thì sao? Không phải muốn bức hắn chết luôn cho rồi!

Sếp Trung loạng choạng gõ tới rất tay bên cửa phòng khách sạn bên cạnh.

Cô nhân viên người Trung thật sự lưu loát mà trả lời bằng tiếng Anh rằng, hắn – đích thực đã rời đi!, chỉ để lại một túi hồ sơ mỏng.

Được lắm! Nguyễn Hoàng ơi là Nguyễn Hoàng!

Cậu lại dám giết người không dao như vậy!.

Thế nhưng sau khi mở túi hồ sơ, Sếp Trung buộc phải sửa lại gọng kính: lại còn tin mình tới mức độ mà kí khổng cho tắt máy hợp đồng còn lại.

Sếp Trung cạn lời chỉ còn biết lắc đầu.

- Bọn trẻ bây giờ ấy mà. Chết vì đại trai!

Đập đập bộ hồ sơ, lòng thầm nghĩ xem xem. Anh đây lên chơi lại cậu thế nào cho bỏ tức.

Vậy nhưng lật tới tờ cuối cùng, lại thấy hắn để lại cho vài chữ khiến mắt anh đây cũng sắp rớt khỏi tròng.

Nghĩ gì?

Nghĩ muốn đá nát hàng nhà cậu chứ nghĩ gì!

Sếp Trung tức tới mức máu cũng sắp sôi ùng ục.

Thu Hương cũng bực dọc không kém, nửa đêm nửa hôm nhận được cuộc điện thoại làm hết hồn. Vừa nhấc máy lại thấy giọng như chém sắt của Nguyễn Hoàng,

- Anh Dương mấy hôm nay vẫn đi làm bình thường chứ?

- Hả?

Phải mất một lúc dụi mắt mới có thể bập bùng mà trả lời được.

- À.. Thái Dương.. cậu ấy xin nghỉ phép một thời gian, về Bắc rồi chưa biết khi nào làm lại

- Chết tiệt!

- ???!!!!

Thu Hương cau mày!. Nguyễn Hoàng cậu dù có sắp lập công to, ấy nhưng cũng chỉ là một nhân viên mới vào vậy mà dám to tiếng với chị. Chị nhất định phải trừ lương, trừ lương cậu!!!!

- ----

Bên nhau nhiều, thương yêu nhiều, để ý nhiều tất sẽ hiểu rõ tính cách của nhau. Bạn chỉ cần hơi ghé chiếc xe là có thể biết được sẽ rẽ trái hay rẽ phải. Lời nói mới ra đến nửa miệng sẽ biết được rằng từ tiếp theo là từ gì.

Nguyễn Hoàng không những đem Thái Dương kia suốt 2 năm ra mà nghiên cứu, nhân tiện cũng rảnh rồi mà nghiên cứu luôn từ a tới z gia đình của cậu.

Người ta có thể phủ nhận, nhưng lại luôn vô tình mà để ý tới tất cả những thứ râu ria, hơi một chút liên quan tới kẻ mà mình thích. Đọc sách gì, thích ăn gì, như thế nào, vô thức mà nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hoàn cảnh của Thái Dương, Nguyễn Hoàng đều rõ ràng, thậm chí tới mặt của em gái cậu, của mẹ cậu. Nguyễn Hoàng cũng biết tuốt, Đặng Tiến kia bây giờ ra sao, cậu cũng có tìm hiểu qua.

Thế nhưng là trăm ngàn lần nghĩ cũng không nghĩ ra được rằng. Sự cố ấy lại rơi trúng ngay cái lần mình đi công tác này.

Xe từ Nội Bài chuyển hướng Hà Tây.

Nguyễn Hoàng thở một hơi dài không yên trí.

Thái Dương anh, thực đúng không làm em bớt lo. Sau này có lẽ chỉ nên khảm vào người, đừng để xa.

Vuốt tay lên tấm hình trên điện thoại như thăm - xem anh đó - như một sợi bông quá nhỏ, cầm chặt thì sợ anh đau, buông khỏi lại sợ rơi, sợ bay mất. Thật không biết làm gì cho phải.

Ánh mắt trêu mến của cậu chủ nhìn xuyên vào tấm hình điện thoại kia, khiến người tài xế của gia đình phải năm lần bảy lượt nhìn lên gương chiếu hậu.

Ấn tượng về cậu chủ trẻ này trước tới nay chỉ có vừa vô lý vừa ngông cuồng, vẻ mặt kia ắt chỉ có thể đang ngấm gái hổ ngực mà thôi!

=====

Hà Tây,

Ngày mai, mẹ cậu được xuất viện. Thu Hà ở lại trông nom bà, còn Thái Dương được Đặng Tiến đưa về nhà trước để dọn dẹp và thu xếp mấy việc ở quê. Dĩ nhiên mấy việc đó không ngoài việc sắp xếp để trả nợ.

Phòng của Thái Dương.

Căn phòng này, đã hơn hai năm qua cậu mới trở về,

Mẹ cậu và cả Thu Hà đều hiểu rõ mối quan hệ giữa cậu và Đặng Tiến. Cũng hiểu rõ rằng vụ tai nạn ấy không đơn giản là tai nạn,

Khi bắt gặp được những lá thư tình đầy non nớt của cậu lại dành cho anh bạn thân hơn 2 tuổi. Mẹ của cậu đã khóc tới không còn nước mắt. Thế nhưng tình yêu thương của một người mẹ dành cho đứa con trai "không hoàn chỉnh" như cậu, rút cuộc lại lớn hơn. Bà âm thầm chấp nhận giới tính lạ lùng đó của cậu. Chỉ có điều, có lẽ bà sẽ vẫn mãi mãi không thể hiểu được rằng tại sao con trai có thể thích hay yêu thương gì một thằng con trai khác.

Thái Dương nhìn xung quanh căn phòng một lượt, trên đôi môi như có như không nở một nụ cười - căn phòng trống không. Tất cả mọi thứ thuộc về Đặng Tiến kia, hay có liên quan tới Đặng Tiến kia, đều không còn gì cả. Mẹ và em gái cậu đều đã giúp cậu mang đi hết rồi sao?

- Em đang nhớ lại?

Vòng tay ôm lấy từ phía sau lưng,

Đặng Tiến gác cằm lên vai Thái Dương, dùng sức mà hít một hơi dài.

- Mùi của em vẫn như xưa, thơm quá, y như hoa bưởi.

-

- Em yên tâm, ngày mai đón cô về anh sẽ lo tất cả..

- Cám ơn anh.

- Đừng như vậy, với em anh không tiếc gì hết.. chúng ta, lại vẫn như xưa được chứ?

Xoay người Thái Dương lại.

Đặng Tiến mỉm cười bắt lấy gương mặt cậu muốn hôn tới.

- Đặng Tiến..

Thái Dương khẽ đẩy người ra...

Đặng Tiến giật mình, không tin nổi nhìn người trước mặt..

Thái Dương như thế mà tránh đi nụ hôn của anh,

- Em làm gì vậy?

- Em.. dọn dẹp một chút..

Thái Dương vội bước đi, nhưng Đặng Tiến đã nhanh tay mà chớp lấy. Trong chất giọng như mang theo sự rít lạnh.

- Em có người khác rồi?

-

- Em ngủ với thằng khác?

- Đặng Tiến.. em..

- Khốn nạn!

Không để Thái Dương kịp trả lời, Đặng Tiến một đường vừa kéo vừa xô Thái Dương ngã dúi lên giường.

Chiếc giường đã lâu không có người nằm, đến chiều cũng phủ chút bụi mà rung lên theo tiếng ngã

- A..

- Đặng Tiến, anh làm gì?

- Làm gì?

Đặng Tiến bắt chặt lấy cằm của Thái Dương, cả người cũng như điên mà xô đến.

- Hai năm qua em ngủ với bao nhiêu thằng rồi? Nói!

-

Muốn phản bác, thế nhưng.. lại nghĩ tới Nguyễn Hoàng... đôi mắt bèn như sụp xuống...cũng như thế mà buông đôi tay đang cố cản Đặng Tiến ra...

- Bốp!

- Dơ bẩn!

Một cái tát mạnh mẽ giáng xuống. Thái Dương nghiêng mặt vì đau, nhưng thứ không tin nổi hơn là người trước mặt – chính là người mà cậu một thời yêu tới điên dại – vừa vươn tay tát cậu.

- Em đã nói gì? Em nói em chỉ yêu tôi! Em nói vì tôi em có thể chết! Vậy mà mới chỉ hai năm!

- Nói! Rút cuộc em đã ngủ với bao nhiêu thằng!

- Đồ gay ghê tởm!

Theo nhưng lời nói, là những vết xé toạc trên chiếc áo sơ mi nhỏ..

Cổ họng bị bóp tới nỗi vết hằn..không nói nổi..

Đừng xé nữa..

Chiếc áo này là cậu trai trẻ kia đã tự tay ướm lên người cậu..

Đừng cắn lấy nữa...Đừng nhay lấy nữa..

Ngực cậu từng vết rớm máu..

Cậu không thích.. Không thích...

Nhưng.. đôi tay không thể làm gì hơn..

Kháng cự ư?

Mẹ cậu sẽ chết mất.. em gái cậu cũng không thể sống nổi...

- Mở miệng!

- Không phải trước đây thích lắm sao?

- Hay giờ bị chơi tới không nhớ nữa!

Đôi mắt mờ mịt nước. Không nghe... đừng nghe.. đừng nghe.. những lời ấy..

Thái Dương cố gắng há miệng mút lấy thứ tính khí vừa ấn vào kia. Mái tóc dường như cũng bị nắm tới đau đớn, ép cổ cậu phải ngưỡn ra sau mà đâm sâu vào cuống họng...

Toàn thân nhúc nhối.. hai cánh đùi bị mở rộng,..

Đau..

Cửa huyết kia, cứ thế bị đi vào. Nhồi nhét tới rách toạc một vết máu..

Một lần động, một câu cảm hờn chửi rửa..

Một lần rút ra vào, một lần cấu nhéo tới thâm tím tới tận ruột gan,..

Muốn như thế nào nữa?

Quăng quật tới khoe miệng máu cũng theo đôi hàm răng cắn chặt mà rớt ra...

Được rồi, hôm nay... Cũng coi như một thằng Gay rẻ tiền, bán thân mình.. lấy tiền mà thôi..

Chỉ là nhìn người có mộng lung...chỉ là.. hết yêu thôi....

Hóa ra, anh như thế mà lại không hề trân trọng một chút nào...

Thứ tình yêu ấy.. đổi lấy giọt nước mắt nặng nề hôm nay rơi xuống..

Đặng Tiến..

Tôi, đã yêu lắm anh.

Yêu lắm, suốt 10 năm.

Hết thật rồi..

=====//=====

14. Chương 14: Trở

Không có gì là kịp, hay không kịp.

Cũng không có gì là bạch mã hoàng tử ở ngoài đời, luôn có thể tới cứu nguy vào những tình huống đau đớn nhất...

Thực tế khi trở về, Nguyễn Hoàng tìm tới đây, đã là chạng vạng.

Lần theo tiếng chuông điện thoại mà lên gác, lại chỉ thấy một Thái Dương vô hồn nằm đó, được chiếc chăn

mỏng phủ hờ nửa người...

Mùi tinh dịch nồng đậm, quần áo tơi tả nơi phía dưới giường...tất cả, đã như nói hết cho Nguyễn Hoàng hiểu chuyện gì đã xảy ra...

Bước chân dờ dẫm từng bước tới gần..

Là mới.. cũng không hẳn...

Dày vò một mạch tới bốn tiếng đồng hồ..

Đến chút khí lực còn sót lại để có thể ngồi dậy, cũng là không nốt..mê man..

Đầu ngực đều là vết cắn sâu tới rớm máu.. ngay trên cổ, những vết hằn do bị bóp vẫn in đây..

Nhìn đôi mắt kia nhú chặt,

Một giọt nước mắt bất giác tràn khỏi khóe mi..

Nguyễn Hoàng khóc..

Cậu chưa từng nghĩ rằng, hai mươi lăm năm. Hôm nay, cậu sẽ bật khóc.. như thế này..

Đôi tay cầm hận mà vò xuống nếp áo nhăn nhở dính đầy thứ nhớp nháp bẩn thỉu..

Thái Dương.. xin lỗi...

Em... về trễ rồi...

=====

Người lái xe về theo đợi ở dưới nhà.

Vừa thấy vẻ mặt tái xám của Nguyễn Hoàng cũng bị dọa tới chết khiếp. Nghe dặn dò một chút cũng vội lái xe đi ngay.

Nguyễn Hoàng bê một thau nước ấm tới bên giường, nhẹ nhàng lau sạch những nhơ nhuốc còn sót lại..

Mỗi một vết thương trên người anh, lại như một mũi dao xuyên vào tim cậu..

Cuộc đời có rất nhiều khi tính toán quá lại thành sai lầm..

Nếu như ngày ấy cậu ôm theo thân người mảnh dẻ này sang Quảng Châu cùng.. sẽ.. không có ngày hôm nay..

Nếu cứ mặc kệ đi, cứ ở bên anh, sẽ không có ngày hôm nay,

Cái gì gọi là để anh từ từ cảm nhận được nhớ cậu

Cậu không cần! Cũng không cần nữa...

Chiếc khăn chạm tới phía dưới thân..

Hậu huyết sưng rách tới chảy máu.. khô thành một vệt bám lấy nơi đùi non đầy vết thâm xanh tím..

Nguyễn Hoàng vừa chạm tới..

Đôi mày kia bắt giác khẽ chau lại...

Một cái chau mày lại, như giết đi nửa hồn cậu...

Vội vàng vỗ về, ôn nhu mà hôn lên môi lên mắt người, cẩn thận mà lau lấy.. trấn an..thủ tử.

Không sao.. Em ở đây.. Ở ngay đây.. Sẽ không đi đâu cả...

Khi người lái xe đưa thuốc xong, một lát sau không chịu được mà nhòm qua khe cửa..

Chỉ thấy một thiếu gia cao lớn kia, giờ đây đang ôm trọn mái tóc ngắn lòa xòa trước ngực.

- _____

Đặng Tiến.

Tên chó chui gầm chạn!

Anh yên tâm..Sẽ có một ngày em khiến hấn phải biết được rằng, cái giá hấn phải trả đắt đến thế nào!

- - - - -

Một đêm này, có hai kẻ không ngủ.

Đặng Tiến sau khi đã dày vò người dưới thân tới ngất lịm đi. Vẫn là không vui vẻ.

Hấn không thể cảm nhận được một chút thứ tình cảm gì như trước kia..

Hố sâu trong lòng không tài nào lấp được..

Cả một đêm, hình ảnh suốt thời nhỏ như tua chậm lại trong lòng hấn...

18 tuổi, về xóm nhỏ, bắt gặp cậu bé trắng bóc nhìn mình mỉm cười. Xua tan đi thứ thực tế chán ngán mà chính gia đình cậu gặp phải. Bố mẹ cậu làm ăn thua lỗ, bán nhà trên Hà Nội về lại đây, chấp nhận trở thành nhân viên quèn. Nhưng một thằng công tử bột như cậu lại không muốn chấp nhận nó.

Vươn lên rồi vươn lên mãi cũng chỉ là một thằng kỹ sư lương ba cọc ba đồng. Trong đầu của một thanh niên đầy tham vọng năm ấy. Quả thực không có thứ gì quan trọng bằng tiền hết.

Kể cả là Thái Dương, người mà lúc nào lúc nào cũng nói rằng yêu cậu, thương cậu...

Đòi hỏi sao?

Thái Dương thậm chí còn tự mở rộng để mời cậu vào mà rên rỉ.

Thế nên, vẫn là không chấp nhận được sẽ có một ngày, chính tay cậu phải dùng tay bóp chặt khớp hàm kia, ép khuôn miệng mềm mại ấy phải mở ra mà mút lấy...

Không thể chịu nổi...

Không thể chịu nổi...

Rút cuộc phải làm sao đây?

Khi đã có tiền bạc trong tay, thiếu gì người tình. Trai gái không thiếu.Thế nhưng họ lại chỉ thích ngồi lên ví tiền của cậu!

Không một ai cho hắn một cái ôm dịu nhẹ

Không một ai hỏi rằng hôm nay hắn ngủ có ngon không!

Vợ ư?

Sống, không bằng con chó. Mỉm cười vẫy đuôi lấy lòng cô vợ tiểu thư cành vàng lá ngọc.

Hóa ra, cậu lại như thế mà thêm khát tới vô cùng, ước ao tới vô cùng một ngày nào đó sẽ có lại được hương bưởi từ mái tóc ngắn ngày xưa ấy...

Thái Dương..

Thái Dương...

Bước chân lộn xộn...

Em.. không sao chứ?

Vứt bỏ một người vừa bị giày vò tới thừa sống thiếu chết..

Như vậy mà Đặng Tiến mới chợt nhớ ra..

Là chính tôi đã vứt bỏ em như thế..

=====

Đêm.

Từng chút đau nhức trên cơ thể chưa tiêu tan, một chút lại một chút khê như kéo Thái Dương khỏi cơn mộng mị..

Người khê cựa...

Một vòng tay rắn chắc bao quanh đã vội vã ôm chặt lấy..

- Thái Dương.. sẽ không sao..

-

Giọng nói này...

Mình.. nằm mơ sao...

Khẽ đẩy ra một chút..

Lại một nụ hôn ngọt ngào rơi lên trán..

Hơi thở quen thuộc phủ từng làn hơi ấm lên má cậu.

- Anh tỉnh rồi?

-

- Sao vậy? mới đây đã không nhận ra em?

- Hoàng...

Tiếng nhỏ ngắt một chữ Hoàng ra thành hai ba đoạn..

Thái Dương vẫn còn nghĩ mình như đang nằm mơ...

Chuyện hôm qua, đầu thế nào quên, vậy nhưng tại sao ngay trên chính chiếc giường đầy thứ dơ bẩn này, lại có thể là vòng tay của Nguyễn Hoàng được cơ chứ?

Thế nhưng khuôn mặt này...

Đôi tay này..

Rất ấm áp..

Thái Dương không đành lòng phủ nhận, cũng không muốn phủ nhận...

Nỗi đau trong lồng ngực một phút như xé bung, ôm chặt lấy tấm lưng rộng kia.. nước nở lên..

- Hoàng.. Hoàng.. Em thực sự đã đi tìm anh đúng không?

- Ngoan, sẽ không sao..

- ...

- Em sẽ không đi nữa.. Sẽ không đi nơi nào mà không có anh nữa...

- Anh.. nhớ bản..

- Không. Sẽ không.

Là mơ, cũng thực tốt.

Trốn tránh được chút hiện thực tàn khốc quá đời này..

Thái Dương không muốn nghĩ thêm điều gì nữa..

Cọ dầu trong lòng ngực người kia, nước mắt lẫn lộn với nụ cười trên môi. Thiếp đi..

Nguyễn Hoàng.. Nguyễn Hoàng..

Đừng đi..

Nơi eo nhỏ, vòng tay chặt thêm một chút.

=====

Thái Dương, ngủ ngon,

Mọi việc ở đây, có em.

=====

Loạng choạng bước ra khỏi quán nhậu,

Đặng Tiến cũng không hiểu vì sao tự dưng lại vấp phải một bóng người béo ú.

Muốn lánh ra, thế nhưng tên kia lại không nhúc nhích lấy một chút.

- À.. ợ.. xin, xin lỗi...

Vốn là thứ người khôn khéo, ngay trong cơn vằng vắt say Đặng Tiến cũng không muốn dây dưa gì.

Thế nhưng chỉ ngay sau đó lại thêm hai, rồi ba tên nữa kéo đến chắn ngay trước mặt.

- Chính là nó!

Ngay lập tức một chiếc côn nhị khúc vụt tới giữa lưng. Tiếng kêu gần như thét vì đau đớn

- ...A.....!

- Vút...

- Vút... a...

Vài đường côn quật tới, dưới lớp áo sơ mi trắng nhờ, lần lượt hiện lên những vằn máu đỏ, người đi đường đã sớm quay lại chỉ trỏ, thế nhưng không một ai dám vào can, những tên côn đồ hung hãn trừng mắt như dọa nạt, đám đông lại lui xa hơn một chút, đã có người tản ra,

Đặng Tiến cảm giác trong lồng ngực, tiếng xương đập xuống nền đất như nứt gãy, toàn bộ nội tạng đều muốn vỡ ra...

Khi nhác thấy kẻ bên dưới gần như đã lịm.

Cả bọn lên xe, rời khỏi.

=====

Đánh lộn trong quán nhậu, có lẽ cũng không phải là chuyện gì quá xa lạ ở cái đất nước Việt Nam này, hơn thế nữa, Đặng Tiến, tôi cũng chưa để cho anh chết được.

Dĩ nhiên.

Làm sao có thể để anh chết dễ dàng như thế được?

Nguyễn Hoàng vuốt ve eo nhỏ người trong lòng.

Đây, mới chỉ là bắt đầu.

=====//=====

15. Chương 15: Đều Đáng

Ba tháng sau,

Sài Gòn., căn phòng nhỏ.

Tên tóc xoăn nào cứ bám chặt lấy eo Thái Dương, nhất định không cho cậu ngủ, trong tiếng mưa đêm vắng vất từng hạt nhẹ, Thái Dương như không thể tin nhứ mày nhìn kẻ đang trần như nhộng mà đè lên mình, có phần bất đắc dĩ mà nói:

- Nguyễn Hoàng, Xuống khỏi người anh.

- Không được! Em đã nhịn lâu lắm rồi!

- Sao cơ?

- Ừm..

- Buông ra! Chúng ta mới nghỉ chưa được 30 phút!

- Vậy sao? Em không nhớ!

- Em...

- Ừm...

Đôi môi nóng rực không cho cậu thêm một chút phân trần, mạnh mẽ mà mút lấy. Vậy nhưng Thái Dương thật không thể nuông chiều thêm nữa, nhéo một cái thật mạnh lên chiếc eo kia.

Nguyễn Hoàng ăn đau mà giật thót người, nhả mặt kêu lên

- Ai da.

- Đi ngủ!

- Thêm một lần nữa thôi.

- Tối đến giờ mấy lần rồi?

- Mới có ba lần!

- Mới có ba lần? Em tính để ngày mai anh phải dùng cách mới xuống giường được sao?

- Mai là cuối tuần mà!

- Không được là không được!

Vậy đó.

Nguyễn Hoàng như chú cún tiu nghịu cúp lông nằm sang bên cạnh, nhìn hai hạt đậu đỏ trước ngực người kia mà tiếc nuối.

- Không cho người ta nữa, mới có ba lần...

Thái Dương cố gắng nhin cười. Nếu không phải cái lưng đau tới không thể nhúc nhích bây giờ, có lẽ cậu còn nghĩ tên bên cạnh oan ức lắm.

Vậy nhưng chỉ một lát sau, hơi thở đều đều đã vang lên nhịp nhàng.

Đúng là tên ngốc mà

Ngốc, ngốc hết sức.

Ngốc tới nỗi, ba tháng trước đây, hắn nói rằng hắn đành lòng bán thân đi để trả nợ cho gia đình cậu.

Hôm ấy khi tỉnh dậy, nằm trong vòng tay hắn, Thái Dương cậu một chút cũng không dám tin đó là sự thật.

Hắn đưa ra hai tỷ.

Hắn nói rằng đó chính là toàn bộ số tiền suốt bao nhiêu năm làm việc tích góp bên nước ngoài.

Cậu hỏi hắn, vì sao?

Hắn trả lời, vì cậu.

Chỉ như thế thôi., vậy mà lồng ngực cậu mọi thứ đè nén như vỡ òa. Cậu nói với hắn rằng, cậu không xứng đáng, cơ thể đều như bản, thậm chí, đối với hắn cậu cũng không phải là lần đầu tiên.

Hắn như thế mà giở một bộ mặt vô cùng đáng ghét ra mà nói với cậu rằng, không lẽ giờ yêu nhau, còn phải đem so cả ai là người mất lần đầu sớm hơn sao?.

Cậu vừa cười, vừa khóc.

Cậu nói bản thân có gì đáng để hắn làm như vậy cơ chứ?

Có biết rằng hắn trả lời ra sao không?

Chỉ có hai từ.

<Đều đáng>

Cuộc sống đối với cậu, như thế gọi là ưu ái quá đúng không?

Ngay khi Đặng Tiến như đâm nhát dao đầu tiên suýt lấy mạng cậu, cậu sau tai nạn ấy, vậy mà không chết,

Rồi ngay cả khi trái tim của cậu gượng gãi dán lại từng vết rách, Đặng Tiến kia lại tới, lại xé toạc thành từng mảnh đau thương.

Cậu, lại thức dậy trong vòng tay của Nguyễn Hoàng...

Một lời cảm hơn hắn cũng không nhận.

Hắn chỉ muốn đáp lại bằng một nụ hôn cháy bỏng kia thôi..

Mà.. có phải là như thế thôi không?

Tên gốc này sau đó ăn vạ cậu tới không tưởng.

Vuốt ve lên mái tóc xoắn bên cạnh. Thái Dương mỉm cười.

Nguyễn Hoàng, anh yêu em..

Yêu em, trong đó có cả thứ tình cảm hàm ơn và trân trọng, tới sâu sắc...

Nếu không có em. Thực vậy, nếu không có em. Anh không còn dám nghĩ ngày hôm nay anh đang ở nơi nào, và phải như thế nào nữa...

Sáng sớm, bình minh phủ lên cơn mưa muộn đêm qua.

Hạnh phúc len vào từng kẽ tay người chạm qua má..

28 tuổi. Một lần nữa Thái Dương chớp thấy bóng thanh xuân trở lại.

=====

- Cửa em!

Nguyễn Hoàng tỉnh ngịch mà đoạt lấy ly café thơm lừng trước mặt bàn làm việc Thái Dương.

- Mau về làm việc đi.

- Ý.Sao anh có thể đối xử với em như vậy?! Bây giờ em là con nhà nghèo nhé!. Tiền bán thân suốt bao nhiêu năm của em bên nước ngoài đều đưa anh. Có phải bây giờ anh định ruồng rẫy em không?

- Đừng có nói linh tinh nữa, cái gì mà tiền bán thân?

- Em hết tiền lấy vợ cũng là vì anh, giờ muốn uống chút café của anh cũng không được sao?

- Không phải, chỉ là café này anh pha loãng.. còn của em.. khụ.. trên bàn của em không phải cũng có một ly sao?

Đôi mắt Nguyễn Hoàng sáng rực nhìn về phía bàn làm việc của mình. Hóa ra, Thái Dương đích thực có đặt một ly trên đó. Chỉ tại hắn vừa từ ngoài vào lại không nhìn tới.

Thế nhưng lập tức đôi mắt lại như sáng lên mà ghé vào tai người bên cạnh thì thầm

- Không, em muốn uống chung ly với anh, để lát nữa anh đặt môi lên có nụ hôn của em ở đó!

-!!!

Trẻ con hết sức, Thái Dương quả là muốn hết cách với tên này. Cũng may ít nhất đây còn là nơi làm việc, nếu không e rằng hắn sẽ lập tức thơm lên môi lên má cậu.

Sau khi trở lại Sài Gòn. Không mấy ngày mà hắn không bày ra vẻ mặt tang thương của con nhà nghèo, đòi cậu nấu cho ăn, đòi cả cậu giặt đồ giùm. Hắn nói giờ hắn nghèo tới mức giặt tốn nhiều xà bông cũng tiếc. Vậy khi ngủ tại sao cần đắp chung chăn? Vì nghèo, vì nghèo đó!

Trời ạ.

Thực sự.. không còn gì để nói.

Thế nhưng mà nuông chiều người mình yêu, chính là nuông chiều trái tim của mình, không phải sao?.

Nhưng cũng không thể để hắn một tuần làm quá bảy lần được. Nếu không Thái Dương cậu e rằng sớm đi thăm bác sĩ mất.

=====

Phòng Giám Đốc nhân sự.

Cánh cửa sau khi bước chân dài tiến tới liền được bấm chốt, đóng cẩn thận.

Sếp Trung nghiêng gọng kính, nhìn cậu trầm mặc nói.

- Thực sự phải làm như vậy?

- Tiến hành tới đâu rồi?

- Haiz.

Thở dài một hơi, Sếp Trung trước khi đưa xấp hồ sơ tới, còn phải chần chừ mà đắn đo.

- Nói thế nào anh ta hiện tại cũng là phó tổng của tập đoàn Phú Thịnh, nói to không to nói nhỏ cũng không phải nhỏ. Cậu việc gì phải cố đấm ăn xôi như thế? Đặng Tiến đó tôi cũng nghe nói là người rắn lắm. Cậu nên suy nghĩ kỹ một chút,

- Đừng nói nhiều nữa. Cứ sắp xếp người vào tập đoàn đó cho tôi, nhớ, làm việc cẩn thận một chút.

Sếp Trung ai oán nhìn ông trẻ ngồi trước mặt, chỉ biết lắc đầu. Dẫu có nắm sơ qua chuyện của Thái Dương. Thế nhưng không hiểu đến mức nào mà Nguyễn Hoàng kia sau khi về lập tức tuồn người vào tập đoàn Phú Thịnh khiến anh đây mỗi ngày trôi qua đều như ngồi trên đồng lửa.

Vậy nhưng Nguyễn Hoàng kia lại vừa đem cất bộ hồ sơ vào một bìa trình ký đơn giản, vừa thản nhiên lên tiếng.

- À, sau khi lô hàng bên Quảng Châu về được 2/3 thì ký thưởng luôn đi. Tôi đã xem qua một căn chung cư, anh cứ ký thưởng là được.

Nghe thấy vậy Sếp Trung suýt làm rơi cả ly trà vừa dâng tới miệng.

- Cậu điên sao? Thưởng 1 căn chung cư? Hay là thôi cậu ngồi lên cái ghế này luôn đi!

- Đừng có giãy lên như vậy, không phải bình thường anh thông minh lắm sao?

- Thông minh thì sao chứ? Cũng phải có tiền mới lớn tiếng được!

- Tìm lý do chính đáng một chút.

- Cậu...

- Còn nữa, khi giao chung cư nhớ lấy danh nghĩa của phòng tặng tôi một cái giường king size, nệm dày và êm một chút. Giường hiện giờ làm anh ấy đau lưng.

- (shit*).

Sếp Trung thiếu điều muốn ném ly trà vào bóng lưng tên nào đó chuẩn bị ra tới cửa, bỗng hấn lại ngoái lại thò đầu vào tặng thêm một câu:

- Còn phòng kế toán thì tặng máy giặt đi. Cả tủ lạnh nữa. Tôi không muốn thấy anh ấy vất vả.

- ???!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sếp Trung vuốt ngực một lát mới có thể hít thở thông được.

Sống ấy mà. Khốn nạn nhất vẫn là làm việc cùng con ông cháu cha. Cái thứ vừa bướng, vừa hay tỏ ta là bố người ta vậy nhưng không làm gì được!!!!!!!!!!.

Nhuận khí nhuận khí!

=====

Công ty đồn đại rất ác liệt nha. Lần đầu tiên có tiền lệ tặng thưởng một căn chung cư. Giá nhà đất ở Sài Gòn là cái thứ gì? Dẫu không phải là quá lớn quá trung tâm, nhưng căn chung cư 60m2 đó bèo nhèo cũng phải 1,2 tỷ đổ lên.

Vậy mà thưởng trắng!

Chỉ có điều sếp Trung nhìn có vẻ ốm đi thì phải, nhìn trên bực trao tặng mà nụ cười nom thật thảm thương. Bài phát biểu cũng đâm ra xìu xuống mấy phần.

Nghe quả là vô lý.

Thế nhưng rõ ràng chẳng vô lý tí nào. Ba tặng cho con thì có gì mà vô lý. Đối với ông Lâm mà nói, việc Nguyễn Hoàng vừa về nước đã lập tức trở về hội sở chính, đem theo tâm huyết mà dọn đường thông hàng từ phía Quảng Châu về là một chuyện rất đáng.

Chỉ có điều không hiểu sao Giám Đốc nhân sự tặng cái gì không tặng lại đề nghị tặng một căn chung cư.

Cả năm không mấy lần nó về nhà, đã thế lại còn tặng chung cư để đi mất hút luôn sao. Vậy nên sếp Trung oan ức mà bị mắng một trận rất thê thảm. Nếu không phải chính Nguyễn Hoàng điện thoại giải thích, có lẽ vị trí Giám Đốc kia sếp Trung cũng khỏi cần làm nữa.

=====

Trong mơ, đúng là trong mơ.

Tại sao những việc tốt đẹp lại có thể kéo tới một lúc như vậy cơ chứ?

Thái Dương ban đầu còn day dứt mãi, vì cậu mà Nguyễn Hoàng thực sự mất hết sạch tiền tiết kiệm, giấc

mơ về một căn nhà ở Sài Gòn có lẽ sẽ còn dài thêm vài năm nữa. Vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt, phần thưởng trên trời rơi xuống này khiến Thái Dương cậu vui tới mức nở hoa. Mười nét mặt đều là nụ cười khiến kẻ nào đó cũng vui lây, dẫu so ra căn chung cư kia so với căn phòng của cậu cũng không tính là rộng bằng một nửa!

Dẫu cho Nguyễn Hoàng sống chết không chịu dời bàn làm việc sang phòng Sales. Thế nhưng hầu như công việc đều phải làm trực tiếp với bên ấy, nên không lạ gì khi suốt từ sáng tới trưa đều không thấy bóng dáng.

Thái Dương cũng đang bận rộn chỉnh sửa lại chút tài liệu cho phù hợp, tâm trạng tốt hơn, đôi tay cũng nhanh nhẹn hơn thì phải, còn nhẹ nhàng nghe lấy một ca khúc, nhưng chưa được nửa bài, một giọng nói đã vang vào trong phòng,

- Anh Dương. Có người gặp.

=====//=====

16. Chương 16: Lo Sợ

Khi yêu đơn phương một người, trước mặt người ấy chúng ta là đang quỳ, chỉ đến khi đã buông tay được rồi mới có thể chân chính nhìn ngang mày mà nói chuyện với nhau.

Đến khi đó, đã là không ai nợ ai nữa rồi. Đến khi đó, quá khứ dẫu tươi đẹp hay buồn đau, đều đã không còn liên quan tới hiện tại.

Quán café.

Nhìn người ngồi trước mặt, gần chưa tới một hải lý, nhưng xa hơn tất cả thấy mười mấy năm gộp lại, là Đặng Tiến.

Thái Dương cậu ban đầu đúng là không thể tránh khỏi chút bối rối, nhưng nếu nói là vì bất kỳ thứ tình cảm gì nhức nhối trong tim, lại không còn nữa.

Bình thản mà đối diện, thậm chí còn có thể bình tĩnh mà nhận thấy rằng, hấn, có gầy hơn. Một vết sẹo không nhỏ cắt qua mày trái khiến đường lông mày không còn là một đường rậm thẳng. Như xưa.

- Anh bị tai nạn, vì thế... hôm đó đã không thể tới.

- Không sao. Mọi chuyện cũng đã qua rồi.

- Thái Dương...

Đôi bàn tay Đặng Tiến đặt trên bàn không muốn an phận mà vươn tới, Thái Dương lập tức thu tay lại.

- Anh Tiến. Em gặp anh hôm nay, như thế này. Cũng rất muốn nói với anh rằng, giữa chúng ta thực sự đã không còn gì.. Em.... Dẫu sao ý muốn giúp đỡ gia đình em hôm ấy.. Em cũng phải cảm ơn anh một lời. Sau này..Đừng gặp nhau nữa.

Những lời mắng chửi, thực chất không làm đau tim người, bằng chính những lời khách sáo đến lạnh nhạt như thế.. Từng chữ, đều nghe không có gì vương vấn, từng lời chậm rãi mà bình ổn đều đều. Khiến Đặng Tiến trong phút chốc không thể quen nổi...

Thanh âm, dành riêng cho anh, vốn dĩ không phải là một thanh âm như thế..

- Thái Dương. Anh xin lỗi, anh biết hôm đó anh đã quá... nhưng.. nghĩ tới em từng cùng người khác anh thực sự không kiềm chế nổi.

- Đặng Tiến. Những chuyện đó đừng nhắc tới nữa.

- Thái Dương. Anh sẽ ly hôn,

-

- Anh sẽ ly hôn, chúng ta trở về bên nhau được không? Chẳng phải em luôn muốn sang nước ngoài sao?

- Không thể.

Lời nói lạnh như dao cắt.

Đúng, là không thể.

Đặng Tiến siết chặt hai bàn tay lại với nhau

- Là vì nó sao?

- Không, là vì chính bản thân em.

- Vì em? Nó chỉ là một thằng du học sinh nghèo khổn kiếp! Sau khi trả nợ cho em xong nó chỉ còn một cái

xác không hơn!. Em nghĩ tương lai của em sẽ đi đến đâu?

- Dù như thế nào cũng không liên quan tới anh. Em phải về rồi.

Đặng Tiến bắt lấy tay người vừa muốn đứng dậy. Đôi mắt đỏ ngầu không rõ cảm xúc tức giận hay ghen ngào đang điên cuồng dâng lên

- Thái Dương! nếu cậu ta biết được em đã từng rên rỉ dưới thân tôi thế nào liệu cậu ta còn đếm xỉa tới em không?! Nếu cậu ta biết rằng em chính là một thằng Gay ghê tởm tới mức tự mình cầu xin tôi cứng lên, thằng khốn đó cuối cùng cũng chỉ là một tên nhai lại ăn thừa mà thôi!

- Bốp!

Một cái tát thật mạnh giáng thẳng,

Đặng Tiến sững sờ tới trơ gương mặt. Không thể tin nổi.

Thái Dương, vừa tát hẳn.

Thái Dương như vậy mà dám tát hẳn!

Không khí đông cứng lại, lạnh tới mức có thể xắt từng lớp tế bào thành miếng nhỏ...

Thái Dương chưa xót tới tận cuống họng cũng khàn,

- Đúng. Tôi đã từng yêu anh. Yêu anh tới chết đi. Yêu anh tới chính bản thân mình dẫu chết đi người cuối cùng tôi mong nhìn thấy vẫn là anh, người cuối cùng tôi cầu xin được bên cạnh, vẫn là anh.

Nhưng anh thì sao?. Cái ngày tôi đâm sầm vào chiếc xe ấy. Anh ở đâu? Cái ngày tôi gấn từng vết khâu lên người anh ở đâu?!

Tôi đã từng nghĩ, ít nhất anh cũng nể tới 10 năm tôi dang dở chờ đợi và vứt đi cả tuổi thanh xuân của mình vì anh, để mà cứu vớt gia đình tôi. Vậy mà không! tôi nhận được gì?

Suốt bốn tiếng đồng hồ anh điên cuồng dằn xéo tôi đến lê lét. Phải, yêu anh, yêu anh hơn mười năm để đổi lại được cái gì? Anh xứng đáng sao?

Anh xứng đáng sao...

Đặng Tiến tôi cho anh biết! Anh hoàn toàn không xứng để mở miệng lăng nhục em ấy!

Cậu, có thể chịu được người khác khinh bỉ mình. Nhưng cậu không cho phép người khác sỉ vả Nguyễn Hoàng như thế...

Đặng Tiến lặng người..

Thái Dương cố gắng dần những giọt nước mắt đang tràn từ khóe mi kia..bước đi.

Không có tiếng bước chân đuổi theo, chỉ có giọng nói đã đổi, cất lên vang vọng,

- Anh sẽ chờ..

- Thái Dương, anh chắc chắn sẽ chờ..

- Em nghĩ.. cậu ta sẽ ở bên em được bao nhiêu lâu chứ? Bao nhiêu lâu? Một thằng con trai như cậu ta có thể vì em mà không cưới vợ sao?.

Sài Gòn, phủ đầy một tầng mây ảm thấp...

Đặng Tiến cứ ngồi đó, lặng lẽ không có lấy một cử động.. Vậy nhưng nước mắt cũng tràn rồi..

Ra, là như thế..

Gần một tuần hôn mê, hai tháng cường chế nằm trên giường bệnh...

Hắn, đã suy nghĩ rất nhiều..

Rút cuộc, con người ta hướng tới cái gì? Vì cái gì mà sống?

Hắn có tiền, hắn có một nửa cuộc đời. Thế nhưng nửa cuộc đời còn lại trống rỗng mặc gió lạnh lừa vào..

Thái Dương luôn dành cho hắn tất cả những thứ tốt nhất, hắn lại coi đó là điều đương nhiên....

Thái Dương.. Thái Dương.. anh nhất định sẽ chờ em,...

Đặng Tiến hít một hơi dài. Đôi mắt mờ nước đã sớm không còn chút dấu vết. Gương mặt đầy hờ hợt lại

lập tức khôi phục như cũ.

Hắn không tin, trên đời có một thằng con trai nào, dám vì Thái Dương cậu mà vứt bỏ tất cả..

=====

Thái Dương, cũng không thể tin.

Đối với Đặng Tiến, cậu đã không còn gì để lưu tâm. Đã có thể thẳng mắt nhìn người. Thế nhưng những lời buốt giá kia không một từ nào lại không đâm vào cội lòng cậu...

Trên đời này, kẻ tự nhận mình là si tình có nhiều lắm lắm.

Vậy nhưng để đến mức dám vứt bỏ đi tự tôn và thậm chí là cả gia đình của mình để bảo vệ cho người kẻ đó thương yêu. Có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nói ra thì thật nực cười. Chưa chất như tình yêu của một con chó dành cho người chủ, có khi cũng không bằng..

Sài Gòn, mưa đến nhanh như một tia chớp, loáng đã ướt sần.

Chưa bao giờ Thái Dương cảm thấy đoạn đường về lại công ty lại dài như vậy...

Nguyễn Hoàng..

Em.. đến bao giờ thì chán ghét tôi?

Nếu, tôi biết trước được ngày ấy.. Có lẽ sẽ đặt cho mình một cái lịch hẹn giờ... Bởi em là thứ tình duy nhất, cũng là người duy nhất khiến Thái Dương tôi bây giờ có thể nở một nụ cười chân chân chính chính...

Nguyễn Hoàng...

Vươn tay ra đón lấy nụ cười như vừa hiện lên rồi biến mất trong làn mưa kia..

Mưa, không ướt vai.

Mưa, ướt khóe mắt ai đang khóc...

=====

Tối hôm ấy.

Nguyễn Hoàng sau khi từ kho hàng bèn qua căn chung cư mới. Còn đúng hai hôm nữa là chính thức dọn sang, nhưng vẫn còn cần sửa sang nhiều lắm lắm. Biết rõ rằng Thái Dương yêu thích những chậu tiểu cảnh, bàn tay cũng vì chuẩn bị vài chiếc kệ mà ăn ngay một vết rạch khá sâu.

Băng bó qua loa huyết sáo trở về căn phòng nhỏ đã là hơn 10h đêm.

Cạch.

Cánh cửa vừa mở ra. Lại không thấy một bóng người.

Bình thường, nếu không phải là về cùng nhau, chậm nhất chỉ 6h là kẻ tóc xoăn nào đó đã kỳ kèo về tới nhà là đòi tắm chung, ăn chung..

Vậy nhưng, hôm nay trễ hơn ba tiếng.

Thái Dương càng muốn xua đi cái cảm giác bị bỏ rơi... lại càng không thể chịu đựng nổi.. như thế mà, không một tin nhắn báo trước... điện thoại cũng đã tắt nguồn..

Mới chỉ như thế này, cảm giác đã ngột thở tới không chịu nổi... vậy.. nếu là không còn nữa..

Có phải rằng chính hơi thở của cậu sẽ đều tan biến hay không?

- _____

Tiếng nước xối ào ào, tiếng người nhẹ nhàng rón rén mà nằm xuống bên cạnh.

Một cánh tay vừa muốn gác qua lại vừa muốn buông xuống.

Thái Dương trong đêm này, cất tiếng khàn khàn.

- Nguyễn Hoàng.. Em.. có muốn không?

Nguyễn Hoàng như không thể tin vào tai mình. Vội vàng mở choàng mắt.

- Anh vừa nói gì cơ?

- Em có muốn anh không?

-

- Muốn chứ! Muốn chết đi được!

Nguyễn Hoàng liền muốn nâng gương mặt kia lên lại bị Thái Dương ngăn lại, Cậu không muốn để Nguyễn Hoàng có thể thấy được đôi mắt đã sưng đỏ.

Như một làn sự khiêu khích trong lòng mà lớn mật choàng dậy, phủ lên người Nguyễn Hoàng, hôn tới.

- Nguyễn Hoàng. Anh yêu em

-

- Thực sự, rất yêu em.

Dẫu là một nhồi sau một ngày vất vả, dẫu là trên cánh tay vẫn còn đang rớm máu. Một lời này thôi chứ chưa cần tới nụ hôn nóng bỏng đang dây dưa trên khóe môi nồng, cậu nhỏ của Nguyễn Hoàng đã có cảm xúc mà bật dậy làm một góc 75 độ rưỡi, cọ tới háng của Thái Dương.

Vậy nhưng không có chút ngại ngùng thường thấy, Thái Dương chính tay mình cởi bỏ hết quần áo trên người cả hai.

Khi dương vật vừa thoát khỏi chiếc cặp thun liền được bọc lấy bởi khuôn miệng ẩm áp. Nguyễn Hoàng tưởng như chết ngất...

Xúc cảm bao bọc từ đôi môi đến vòng lưỡi mát qua, cổ họng gần như phát run một tiếng...

- Sướng.. a.. chết mất thôi...

Thái Dương không phải chưa từng BJ cho cậu, thế nhưng đều là ngược ngược chửi chửi mà làm.. hôm nay, từng chút răng nhỏ cũng muốn cào lên đường gân nổi rõ, lưỡi theo đường khác mà không e dè luồn sâu theo từng khe nhỏ..

Cơ hai đầu gối lại, Nguyễn Hoàng thực sự có xúc động tới mắt không thể chớp... Muốn thúc lại sợ người bên dưới kia bị sặc... Vậy nhưng lót tay đệm dưới hông cậu, chính Thái Dương tự chủ động làm ra cái động

tác đập sâu vào bên trong kia..

Cuồng hòng ướt át.. đôi mắt Thái Dương đã đỏ nay lại rớm ra chút nước mắt không tự chủ..

Nguyễn Hoàng nhìn một cảnh này, lập tức muốn đè người mà làm cho tới sáng. Hôm nay, vẫn là khác.

Thái Dương âu yếm từng chút nơi hạ bộ, mút mát hai viên ngọc của cậu tới sẵn lại, rồi tự mình cứ như thế.. ngồi lên..

- A... Không.... Không...

Nguyễn Hoàng hấp tấp dừng Thái Dương lại.

- Anh chưa mở rộng đủ.. để em..

- Không..

- Ừm..

Lại là phủ người xuống, hôn lấy đôi môi mềm, hai tay Thái Dương sờ soạng như muốn nắm lấy cả khuôn ngực trước tay..

Hậu huyết không chịu nổi kích thích mà nhỏ dịch, lại thêm một chút bôi trơn qua quýt, nhưng cũng không thể nào nuốt nổi cả cự vật kia vào...

Nguyễn Hoàng xót ruột tới nỗi hận không thể thu nhỏ thứ kia lại. Thái Dương lại mờ mịt nhìn cậu, mỉm cười..

- Anh không sao. Không đau.

-

Con người vừa lóe sáng như nhận ra điều gì bất ổn lập tức bị những nếp gấp chặt chẽ hút lấy nửa người dưới kia làm cho xao nhãng....

Từng đợt triền miên, Thái Dương không muốn đổi một chút tư thế, cứ thế cứ thế nhịp thân người xuống thật mạnh, thật sâu...

Trên miệng không treo những lời rên rỉ, chỉ có nhắc mãi một cái tên..

Nguyễn Hoàng...

Nguyễn Hoàng...

Cơn cao trào muốn qua đi, Cho tới khi Thái Dương mệt tới thiếp đi ngay trên lồng ngực Nguyễn Hoàng vẫn không để thứ kia một phút nào rời khỏi cơ thể mình...

Như.. nín giữ..

Như.. sợ sệt...

- _____

Sau khi cẩn thận mà bôi chút thuốc trị thương lên nơi nào đó cho Thái Dương.

Nguyễn Hoàng liền nhắn đi một cái tin.

< kiểm tra lại camera, hôm nay Thái Dương đã gặp những ai >

Sếp Trung đang thiu thiu ngủ. Nhận được một cái tin như thế thực có cảm xúc muốn giết người hàng loạt.

Đêm nay làm sao ngủ?

=====//=====

17. Chương 17: Tin Tưởng

Sáng hôm sau, công ty.

Một đêm quá độ, đến muộn cũng là điều khó tránh. Vậy nhưng thái độ lúng túng của Thái Dương sáng nay hoàn toàn không qua mắt được Nguyễn Hoàng, khiến vừa tới nơi cậu liền rẽ thẳng vào phòng sếp Trung.

Trong khi ấy, Thái Dương mới đưa chân vào phòng đã bị kéo vào hội bàn tròn. Mọi người dường như ai cũng đang háo hức vô cùng với chủ đề hot hôm nay.

- Trời ạ,

Thu Hương cười nắc nẻ như được mùa, túm lấy Thái Dương đẩy tới.

- Đây đây, để em Dương phát biểu xem sao!

Thái Dương đã quá hiểu mấy anh chị em phòng mình, chắc lại có chuyện gì hớ trong công ty mới khiến nét mặt mọi người đều có vẻ tưng bừng thế kia. Cũng cong khóe môi góp lời.

- Có chuyện gì vậy?

- Em có biết sếp Trung kêu chị đặt quà gì tặng cho bé Hoàng chủ nhật này không?

- Dạ?

- Thì việc nhận chung cư mới đó?

- À...

Vẻ mặt ngơ ngác của Thái Dương khiến mọi người lại càng cười bí hiểm

- Là một cái giường king size!

- Nghe nói còn phải là loại đệm dày chống đau lưng nữa!

- Má nó chứ cái thằng!. Còn lo xoay con người ta tới đau lưng

- Ha ha ha. Chị cũng đến chịu! Cười vẹo cả hàm sáng giờ.

Một cô bé trong phòng lại bấu môi chêm vào

- Chị Hương nói vậy không đúng rồi. anh Hoàng nhìn như thế nào kia? Đẹp trai như vậy không có bạn gái mới lạ!

- Ủ, đúng rồi, mà có khi vừa được thưởng chung cư xong cưới vợ luôn ấy!

- Xì, còn phải bàn sao? Em nói chị nghe. Hàng hiếm đó, đẹp trai tài giỏi, giờ lại có nhà riêng. Nghe nói

mấy em phòng kế toán bày đủ cách câu chàng rồi còn chưa dính.

- Cũng tiếc Khánh Trà đột ngột nghỉ việc chứ tôi thấy cứ phải cỡ tiểu thư con nhà giàu cỡ đó mới ổn được.

- Thôi đừng có nói nữa, tranh nhau cũng không được đâu, người ta còn đang lo bỏ người ta đau lưng mỏi eo đó!

Những tiếng cười, tiếng nói xì xào ấy, lại thêm một lần bới ra vết thương chưa kịp kéo màn che đậy. Nụ cười trên môi Thái Dương quả thực vẽ ra một đường khó coi không tả, Thu Hương như thế mà lại huých vào tay cậu, ra chiều an ủi.

- Em cũng đẹp trai, lại tốt thế, Yên tâm có chị ở đây không lo ế đâu!

- Mà phải rồi, Em ở chung với Hoàng lâu thế rồi đã từng thấy mặt bạn gái cậu ta chưa?

- À.. cái này.. chưa thấy!

- Trời cái thằng đó giấu kín quá!. Mà lần này em lại được ở một mình rồi, sướng nhé. Nói thế nào ở một mình tha hồ mà mang bạn gái về hú hí đỡ tốn tiền khách sạn, phải không?

- Nói chung ý, là cứ phải sống riêng thì mới mau có bồ được!

-

Dẫu là biết, chỉ là một vòng tròn tám chuyện.

Dẫu là biết, câu thật câu chằng cũng có thể là giả.

Nhưng, nếu không phải là chính cậu, thì không ai có thể hiểu được rằng, những lời nói ấy. Thực khiến cậu muốn bịt kín đôi tai lại..

Giữ chút khí lực, chậm rãi bước vào nhà vệ sinh. Thế nhưng cánh cửa vừa đóng lại cậu như đã gục xuống bồn rửa tay mà bám lấy...

Nghệt thở... chính là ngột thở...

Ừ..

Những chuyện mà người ta nói ra kia, sao chính trước đây cậu lại chưa từng nghĩ tới?

Có phải trong êm ấm quá rồi, trong vòng tay người đã u mê tới quen rồi, lại quên đi mất rằng...

Nguyễn Hoàng phải chuyển đi. Là đi – một mình. Vậy mà cậu lại cứ nghiêm nhiên như không rằng, sẽ cùng đi. Bây giờ tự ngẫm mới thấy quá nực cười

Nguyễn Hoàng có mời cậu tới đó cùng sao?

Cậu lấy thân phận địa vị cái gì để mà tới đó sống mà coi như nghiêm nhiên thế?

Chỉ vì một vài lời yêu đương thề thốt bên gối sao?

Cậu, phiền Nguyễn Hoàng quá lắm rồi.

Quá lắm rồi..

Vậy mà cậu lại không nhận ra.

=====

Nguyễn Hoàng từ trong phòng bếp Trung, biết được ngày hôm qua người mà Thái Dương gặp là Đặng Tiến. Hơn thế nữa có cô nhân viên còn trông thấy hai người ấy cầm tay nhau trong quán café, còn thấy Thái Dương khóc dưới mưa nhìn rất tội..

Cảm xúc lẫn lộn một mảnh trời.

Tại sao anh ấy lại gặp hấn?

Tại sao anh ấy lại không nói với cậu?

Nguyễn Hoàng ban đầu là siết ly trà trong tay, khiến Sếp Trung phải nhúu mày quay đi nơi khác. Sợ rằng chỉ một phút sau có thể điểm đến của ly trà sẽ là mặt mình hoặc đại khái thế.

Vậy nhưng không có thêm một hành động nào.

Nguyễn Hoàng như thế mà khẽ mỉm cười. Đặt ly trà xuống dưới bàn, lẳng lặng đứng dậy, rời khỏi.

Vì sao là nở một nụ cười, chứ không phải sự giận dữ ghen tuông đầy nghi hoặc?

Đơn giản lắm. Chỉ bởi vì ngay trong lúc đặt tới cao trào trên giường kia, Thái Dương gọi tên cậu.

Chỉ bởi vì ngay sáng nay thôi khi cậu còn đang miệng dính đầy bột kem đánh răng, đã thấy một ánh mắt nhìn nghiêng tới dành cho cậu.

Người ta nói là yêu tới chết đi.

Thế nhưng, nếu không có đủ sự tin tưởng. Cũng xin đừng gọi đó là tình yêu.

Dấu là không dấu được ghen tuông nhen nhóm trong lòng. Nhưng Nguyễn Hoàng cậu không phải sinh ra là kẻ ngốc, đến nỗi tình yêu hay sự tín nhiệm lại không nhận ra được.

Hơn thế nữa, là cậu không nữ.

Giả dụ có một ngày nào đó thực sự có một kẻ khiến cậu phải gờ lưỡi dao mà đâm tới một nhát, chắc chắn là tình địch, chứ không thể nào và không bao giờ là Thái Dương.

- ———

Bỏ qua thái độ hết hồn sững sốt của sếp Trung. Nguyễn Hoàng vừa quay trở về phòng làm việc đã không thấy bóng người đâu.

Chưa kịp hỏi gì thì một chị đã đánh tiếng.

- Trong nhà vệ sinh á!

- Góm hai cái thùng này, ở riết với nhau rồi đi vệ sinh cũng đi chung!

Vài tiếng cười trêu ghẹo, Nguyễn Hoàng như thế mà cũng lại hòa theo.

- Bọn em còn làm nhiều thứ hay lắm các chị có muốn xem thì đi theo luôn.

- Bó tay cái thùng này!

- ———

Nguyễn Hoàng vừa bước vào, lại đụng phải sắc mặt tái nhợt của Thái Dương cũng muốn quay ra, vài giọt nước vừa vã vội lên khuôn mặt kia còn chưa lau kịp.

- Anh sao vậy?

- Anh không khỏe sao?

Nguyễn Hoàng vội vã chạy tới, đỡ lấy vai Thái Dương, lại nhận được sự trốn tránh cúi mặt.

- Sáng nay em đã nói rồi, nếu không khỏe thì ở nhà nghỉ, tối qua.. anh cũng mất sức quá..

-Nguyễn Hoàng..

- Ấy, chỉ trách em đẹp trai quá thôi!

-

Nhận thấy điều gì không đúng, Nguyễn Hoàng lập tức đỡ gương mặt Thái Dương lên..

Khóc rồi?

- Sao vậy? có ai khó dễ gì anh sao?

- Không có gì...

- Nhất định là có gì! Nói cho em biết, ngày mai em kêu sếp Trung chuyển cho nó xuống bộ phận bốc hàng.

- Để về nói sau đi. Đây đang là nơi làm việc.

- Đây là nhà vệ sinh chứ không phải nơi làm việc!

-

Bao nhiêu cảm xúc đau khổ buồn rầu tưởng sắp ăn tới xương tủy luôn rồi, lại chỉ vì mấy lời chẳng chút nào nghiêm túc này khiến Thái Dương không biết phải cười hay khóc, chậm rãi mà đưa tay gỡ lấy bàn tay trên vai mình ra, muốn bước vào.

Nguyễn Hoàng trong tích tắc rời khỏi vai ấy, vài ngón tay dài dùng sức bập lên vết thương trong lòng bàn tay, lập tức một chút máu rớm ra. Nguyễn Hoàng nhăn mặt kêu đau.

- Ái.. đau quá!

-

Thái Dương nhìn tới, vết thương trong lòng bàn tay rõ ràng sáng nay khi cậu kiểm tra qua đã có vẻ khô, vậy mà giờ đây lại chảy thành giọt.

Luống cuống đỡ lấy tay Nguyễn Hoàng,

- Em.. sao lại..

- Anh gạt mạnh nên nứt ra vậy đó, đau quá..

Nhưng có ai bị đứt tay mà xin nghỉ phép hai ngày không?

À, để nói thêm. Không những xin một người. Mà xin luôn thêm một người để chăm sóc nữa.

Sếp Trung tự cười nhạo mình trong gương một cái thật oách.

Con bà nó chứ. Tốt hơn hết là thôi luôn chức giám đốc nhân sự đi cho rồi.

Từ ngày ông trẻ này vào công ty, mới một năm mà muốn hói nửa cái đầu.

=====

Đau tay nhưng vẫn lái xe ô tô vèo vèo một mạch về tới nhà. Để rồi tới trưa lại đau tay tới mức phải đặt cả ải đó vào trong lòng mà ôm một hồi mới thỏa cơn đau.

Thái Dương không phải không biết.

Nguyễn Hoàng rõ ràng là làm nũng.

Nhưng Thái Dương cậu chính là muốn nuông chiều.

Kể cả là những điều vô lý nhất.

- Nguyễn Hoàng. Em đáng ra không nên xin nghỉ 2 ngày, anh thấy sếp Trung..

- Không sao đâu, lúc em vào xin tâm trạng sếp vui lắm.

- Nhưng anh thấy một mình em cũng không có quá nhiều đồ, anh sẽ phụ với em.

- Khoan!

Nguyễn Hoàng gần như nghe không lọt tai, vội vàng nửa ngồi dậy

- Một mình em? Ý anh là sao?

Thái Dương đang áp cả khuôn mặt lên ngực Nguyễn Hoàng, bỗng chốc bị hẫng cũng giật mình:

- Anh sẽ giúp em dọn đồ,

- Không phải câu đó!

-

Nguyễn Hoàng không nghe thêm nữa, chỉ bắt lấy gương mặt kia ép đối mặt với mình.

- Có phải anh lại nghe ai nói linh tinh gì không?

- Không phải..

- Nên sáng nay anh khóc?

- Không có chuyện đó,

- Còn nói! Anh có tin ngay bây giờ em sẽ “làm ”anh tới đêm luôn không?

- Đó là chung cư của em, không phải của anh.

Thái Dương khó hiểu muốn nhìn lại, đôi môi đã dán hờ lên môi từ bao giờ.

- Anh nghe cho rõ đây. Em chưa từng nhắc tới chuyện đó. Là bởi vì – vốn dĩ nó phải thế.

- ???!!

- Em đã mặc định anh là của em, thì chỉ có thể là của em mà thôi!

- Nguyễn Hoàng, nhưng chuyện này...

- Ừm...

- Ừm...

- Anh...

- Đừng nói nữa. Nếu anh còn nói thêm, em không chắc chiều nay còn sức để dọn đồ đâu...

Sau đó, thì không còn sau đó nữa.

Mọi chuyện đối với một kẻ đã nắm rõ đối phương trong lòng bàn tay. Thất bại thật hiếm khi xảy ra, kể cả đó có là một phi vụ tình yêu đi chăng nữa.

=====//=====

18. Chương 18: Tiểu Cảnh

Chủ nhật.

Vì giữ sức cho một ngày chuyển nhà khá vất vả, nên dĩ nhiên tối hôm qua Thái Dương ngoài việc ban phát ít đậu hũ, nhất định không để Nguyễn Hoàng được voi đòi hai bà Trưng.

Cũng không hiểu vì sao, chỉ chênh nhau có 2 tuổi, vậy mà lúc nào Thái Dương cũng cảm thấy khoảng cách này như một cái hố lớn vậy, cậu không thể hiểu nổi nhiệt tình tới mức thái quá, sức sống lúc nào cũng tràn trề như không bao giờ có thể vắt kiệt được hẳn, cả trên giường, lẫn dưới đất.

Nghĩ tới vậy lại buồn cười. Thái Dương vuốt đôi chút tóc mai của kẻ bên cạnh. Tóc hẳn nếu cắt ngắn sẽ

không nhận ra, chỉ khi nào để dài mới có thể thấy được rõ ràng là xoắn thành nếp. Rất nhiều chị em đều nói hần nhìn giống hệt con lai. Thế nhưng hần nói với Thái Dương rằng cha mẹ hần chỉ là một cái công chức nhỏ tận tít ở quê. Sao có thể chứ?

Thái Dương dậy sớm hơn mọi ngày, có lẽ là do hôm nay sẽ là ngày chính thức chuyển đi – cùng với hần.

Không rõ được, quyết định này là đúng hay sai, là nên hay không nên. Thế nhưng mới chỉ vừa tới qua thôi, tên tóc xoắn nào chẳng thêm hỏi cậu lấy một câu, hai ba đường đã nhét toàn bộ đồ của cậu xuống ô tô, chở thẳng tới căn chung cư ấy. Cứ coi như đó dĩ nhiên chính là việc dĩ nhiên! Không cần phải bàn tới lấy một lần.

Thái Dương vừa bước vào nhà tắm liền lắc đầu, tên này sợ cậu đổi ý, đến nỗi chỉ chừa đúng bộ quần áo cậu đang mặc trên người là để lại, đến cái bàn chải đánh răng cũng không còn nốt, xem ra đành phải súc miệng tạm thôi.

Vương vất đứng tựa nơi chiếc bàn đôi, vuốt ve chậu tiểu cảnh nhỏ, đây là một chậu xương rồng ghép, thân xanh chóp đỏ, còn có những cây nhỏ xung quanh nhìn vô cùng thích mắt. Hoặc giả, đó là món quà đầu tiên mà hần tặng cậu, thế nên cậu lại có phần mà thiên vị hơn, được đặt ngay trên chiếc bàn đôi, chứng kiến đủ mọi khoảnh khắc của cả hai.

Từ tranh cãi nho nhỏ, đến ngọt như bây giờ..

Đôi chân dài rời giường, ngấm nghĩa ánh bình minh chiếu một góc khuôn mặt nhỏ tới không thể nhìn nổi mà bước tới, nhẹ đặt cằm lên vai cậu, ôm lấy.

- Sao anh không ngủ thêm?

- Hôm nay phải dọn đi rồi,

Đặt lại chậu tiểu cảnh xuống bàn, Thái Dương cầm lấy đôi tay ấm áp nơi vòng eo mình, lắng nghe từng nhịp đập trên lồng ngực trần trụi kia, áp tới từ sau lưng.

Những khoảnh khắc ngọt ngào cuốn cả hai người tới say mê, luyến tiếc không muốn rời tay.

- Dương, anh nói xem, chúng ta như vậy có phải giống như vợ chồng mới cưới không?

- Ai thêm là vợ em? Không cần mặt mũi nữa sao?

- Vậy cho anh là chồng cũng được.

- Ai mà thẩm mỹ kém vậy? lấy người vợ cơ bắp nhiều như thế kia?

- Anh chê em?

- Đồ ngốc.

Thái Dương mỉm cười nhẹ nhàng.

- Dẫu sao cũng tròn 3 năm rồi. Ngày anh vào Sài Gòn liền tới nơi này, hôm ấy trời mưa như trút. Anh thực sự chưa từng nghĩ tới ngày phải rời đi.

Nguyễn Hoàng nhận ra chút buồn, liền nhẹ nhàng cọ lên gáy ai đó mà làm nũng.

- Sau này khi nào nhớ, chúng ta vẫn có thể về lại đây mà?

- Em đó, đây là phòng của công ty, làm cứ như nhà của em không bằng?

- (!)

- À, mà dạo này thấy em thân với anh Trung, anh cũng mừng. Nhưng mà.. nói thế nào anh ấy vẫn là cấp trên, là sếp của chúng ta. Nhiều khi anh thấy em nói chuyện với anh ấy có phần hơi thô lỗ, sau này nên sửa đi.

-(!!!!)

- Ủm.. đều nghe anh.

=====

Đón chút gió man mát của bình minh, cùng nhau bắt tay dọn chút đồ còn lại. Cả hai mới chỉ 7h sáng đã có mặt trước cửa căn chung cư.

Thái Dương khó hiểu trước động tác của Nguyễn Hoàng.

Tên ngốc ấy lấy tay bịt mắt cậu lại.

- Trẻ con quá!

- Đừng mở mắt nhé. Khi nào em nói mở mới được mở!

-!

Cách.

Cánh cửa phòng vừa hé, Nguyễn Hoàng đã nửa kéo nửa đẩy Thái Dương bước vào.

- Anh xem!

Đôi bàn tay trên mắt vừa đưa xuống. Thái Dương mở mắt liền sững người.

Khắp căn phòng đều là những chậu tiểu cảnh xinh xắn, tươi xanh. Trên các kệ nhỏ, một vài chú cá tung tăng bơi lội.

Thái Dương sững người.

- Đây...

- Thích lắm đúng không?

Như một chú cún con mới lập được công lớn vẫy đuôi chờ khen thưởng. Nguyễn Hoàng xòe vết thương còn chưa lành hẳn trong lòng bàn tay ra mà khoe công:

- Cái kệ kia, kệ kia nữa là em tự làm nhé. Đứt tay chính là vì nó!

-

Yên lặng một lát, Thái Dương không biết nói gì cho phải...

Thì ra, bao nhiêu đêm hấn về muộn, là vì những thứ này sao?

Và căn bản là. Thái Dương cậu chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ai vì cậu mà làm ra những điều như thế. Đáng sao?

Hạnh phúc chợt ập đến to lớn quá, khiến chính cậu bối rối tới mức không biết phải làm sao để tiếp nhận. Chỉ có thể đưa tay đón lấy vết thương ấy.

Hôn lên.

Trân trọng.

Nguyễn Hoàng, cảm ơn em.

Anh, như thế mà lại chẳng có gì cho em hết cả.

Nhận ra chút biến đổi khác thường trên khuôn mặt đượm buồn kia. Nguyễn Hoàng trong tim cũng ghen một mảy, ôm chầm lấy.

- Hời ơi. Biết ngay anh sẽ lại thế này mà.

- ...

- Hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta đó!. Anh phải vui lên chứ?

- Tân hôn?

- Thì đúng rồi, hôm nay em coi như rước vợ về nhà mới đây!

-

- À, còn nữa!

Nguyễn Hoàng như chợt nhớ ra điều gì, liền buông người nắm tay chỉ vào phía phòng ngủ hớn hỏ nói:

- Anh xem, giường này êm lắm luôn, nệm dày cả gang. Tha hồ quần mà không đau lưng!

- Em...

- Lưu manh!

Nguyễn Hoàng cười đầy ám muội, hai ba bước đã đem người đặt xuống dưới giường.

- Nhưng mà mới chỉ nghe nói, em không tin đâu,...

- Em.. định làm gì?

Liếm liếm đôi môi ngấm người đang nằm xoài dưới thân. Nguyễn Hoàng hôn lên má nựng một cái mà rằng

- Kiểm tra chất lượng..

- Em.. Ừm..

Sinh lực của tuổi trẻ thật quá nồng nhiệt thì phải.

Thái Dương mới chỉ mười phút trước còn đang cảm động biết bao nhiêu đôi bàn tay kia vì mình mà bị đứt, bị thương, giờ cũng chính đôi bàn tay đó đang nhanh nhẹn tới thuần thục lột một đường vạch chiếc áo thun lên tới cổ, đôi môi mạnh mẽ không để cậu kháng cự, mút lấy đầu ngực cậu mà vân vê mà liếm láp.

- Ừm..

- Hoàng..

- Bỏ ra đi..

Nguyễn Hoàng ngẩng khuôn mặt rời khỏi hạt đậu kia. Bữu bữu môi,

- Lần nào anh cũng nói bỏ ra đi. Vậy nhưng anh lại bắn tới mấy lần!

- Hả?

- Anh còn nói dừng? Vậy nhưng cái mộng này cứ hút lấy cậu nhỏ của em. Anh nói xem? Em nên tin anh hay tin cậu nhỏ đang cương này của anh đây? – Nguyễn Hoàng qua lớp quần chọc chọc lên háng Thái Dương.

Thái Dương ngượng chín cả mặt, quay sang bên cạnh vờ như nhìn sang một chậu tiểu cảnh,

- Mặc kệ em.

- Để rồi xem. Một lát nữa ai sẽ là người bắn trước!

-

Thái Dương cũng không hiểu, làm tình thì làm tình. Vậy nhưng tên nhóc này, thật muốn đốt cho cậu đồ hai tai mới được sao?.

Khóe môi khẽ mở, chiếc lưỡi nhẹ nhàng bắt được, luồn vào trong mơn trớn từng chút một, Thái Dương cảm giác như từng chút nước bọt muốn nhỏ ra đều bị mút sạch lấy, phút chốc người đã muốn nhũn vì thiếu khí..

Nguyễn Hoàng không trêu chọc nữa, cậu em nhỏ nhện mấy hôm rồi thêm khát đã ngẩng đầu nhỏ dịch, được thêm chút gel bôi trơn phủ lên, lại càng tham lam mà nóng nẩy, Một màn sờ nắn khắp người, hôn lên từng chút da trên cơ thể Thái Dương, lại mở rộng tới khi hai ba ngón tay đã có thể ra vào thuận lợi, Nguyễn Hoàng đem ôm Thái Dương dịch ra bìa giường, bắt trọn hai chân gác lên vai, đứng từ dưới đất chèn vào giữa hậu huyệt bắt đầu cọ sát bên ngoài, Thái Dương run rẩy cả người. Tư thế này cậu chưa từng làm.. có phần lo sợ..

- Đợi.. đợi đã.. đeo bao vào đã...

- Tân hôn mà! Không đeo!

- ..A....

Thái Dương còn muốn nói gì, vậy nhưng kẻ nào từ phía dưới đã không nhịn được mạnh mẽ thúc lên tạo thành một góc chéo mà xuyên vào như muốn đâm nhô lên vùng bụng phẳng,...

A,.. Ừm..

A...h...

Hai tay quơ quào, Thái Dương cảm giác như mình sắp bị đâm tới hồng liên mở giọng,

- Hoàng.. Hoàng.. đổi.. anh không chịu được..a...

- Không.. Chờ một lát sẽ sướng..a.. ha..

- Không... chịu... không nổi...

- Sẽ nổi.. nhanh thôi...

Thái Dương thực sự không chịu nổi, mỗi một lần xuyên tới đều như có thể nhìn bằng mắt một vùng bụng nhô lên rõ ràng.. hậu huyệt theo đó mà co thắt lại thành từng đợt, vậy nhưng ngoài mong muốn, cậu nhỏ chịu kích thích không tương, chỉ phút chốc đã bắn ra một chút nước tiểu vàng nhạt,

- Không... a....

Thái Dương lúc ấy, thực chỉ ước mình có thể lập tức tìm một lỗ để chui xuống.

- Đáng ghét!

Cậu mặc kệ Nguyễn Hoàng còn đang chưa xong, một người một gậy đổ tới tím au. Liền đẩy ra, không quản những giọt dịch lớp nhớp chảy theo từng bước chân luống cuống, vợ lấy cái quần che đẩy lại, nửa bước nửa chạy chui vào nhà tắm.

Nguyễn Hoàng đứng ngốc ra tới 10 giây. Cảm tưởng như cậu nhỏ của cậu đang chỉ lên mặt cậu mà trách mắng tới cùng..

Nghẹn chết thôi...

Lập tức đuổi theo chạy vào nhà tắm.

Và thế là, trong ấy, có một màn cầu xin tha thiết tới thảm thương.

- Em làm gì?

- Em chỉ định xem cái nệm có mềm lưng không thôi mà.

- Anh đã nói sao?

- Em không dám nữa, thực không dám nữa!

- Còn đòi thử tư thế mới nữa không?

- Ai da, không không!

- Đi ra ngoài!

- Cho em một tý thôi, anh nhìn tội chưa này!

- Cất trym đi! Ai thèm xem chứ?

- Đi mà..

=====

Tân hôn có vẻ không suôn sẻ lắm.

Bởi thế cho nên khi mọi người rần rần kéo nhau tới thăm nhà, vác theo một đồng đồ ăn lớn nhỏ, Nguyễn Hoàng vẫn ai oán lăm lăm mà nhìn cái giường.

Sếp Trung thấy vậy liền hiểu ngay, cười hân hoan thành tiếng. Thích giường không đau lưng đúng không? Đáng đời!

- _____

Mọi người bắt đầu kéo tới, trong phòng khách sofa phải dọn gọn gàng vào một góc mới đủ chỗ ngồi.

Khi còn trên ghế nhà trường hay thậm chí là khi đi học, chơi với nhau người ta gọi là bạn bè,

Khi đã trưởng thành và đi làm rồi, người ta gọi là đồng nghiệp.

Có được bạn bè và có được cả đồng nghiệp tức là bản thân chúng ta đã có một phần nhỏ thành công trong cuộc đời này, chính là như thế.

Nguyễn Hoàng cũng không thể mãi vác bộ mặt bí xị như thế, chỉ một lát khi đã đông đủ liền tươi cười mà nâng ly chúc mừng.

Vậy nhưng một chị lại đột ngột nhận ra điều kỳ lạ,

- Ủa, sao trong phòng nhiều chậu tiểu cảnh quá vậy?

Mọi người lúc mới vào ai cũng bận rộn dọn chỗ ngồi rồi dọn đồ ăn ra nên chẳng ai để ý. Lúc này nghe thấy mới ngơ ngàng nhìn khắp xung quanh.

- Ủ ha, không nhận ra là Nguyễn Hoàng lại có sở thích giống Thái Dương vậy nha?

Thái Dương ngại ngần tránh ánh mắt của mọi người, cúi xuống uống nước.

Nguyễn Hoàng ngồi ngay kế bên lại chẳng hề hấn gì:

- Anh Dương cũng dọn qua đây sống chung luôn.

- Hả? Vậy bạn gái cậu thì sao?

- Bạn gái thì em không có, nhưng bạn trai..

- Ái.

Thái Dương như có như không mà đánh rơi ly nước, lườm Nguyễn Hoàng một cái tới xém mắt.

Nguyễn Hoàng hiểu ý liền cười xoa lau lau chỗ chân ướt,

- À, cái phòng công ty cấp bị hỏng tùm lum, anh Dương sẽ qua đây ở với em một thời gian,

Một anh lên tiếng

- Ủa sao nghe bạn anh ở đây đó nói mới sửa sang lại đây mà sao hỏng dữ vậy em?

Nguyễn Hoàng nhìn sang phía sếp Trung đang gặm dở miếng thịt quay.

- Cái này phải hỏi sếp Trung rồi?

- Hả?

Sếp Trung cố méo miệng nhai nốt miếng thịt.

- Khụ...Ừ.. hỏng.. nhiều lắm, để đó từ từ tính!

- ———

Tối chiều, sau khi mọi người đã lục tục rời khỏi, Thái Dương xuống tiền,

Sếp Trung lại viện cớ có chút chuyện mà ở lại, túm lấy Nguyễn Hoàng kéo vào một góc gần như là van xin mà than thở.

- Bao giờ cậu mới rời khỏi đây! 1 năm rồi đó ông trẻ!

- Sao vậy? không hoan nghênh?

- ???!!!

- Tôi sẽ kêu người ký lệnh trừ nửa lương anh!

- !!!?cậu!!!

- Đùa thôi, anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi sao có thể ra tay với anh cơ chứ?

- Phù, (thở hắt)

- Cùng lắm là trừ 48%. anh thấy thế nào?

- Cậu?!

- Còn nữa, đừng ở đây nói những chuyện thế này, Kiên Phong không phải chờ ở dưới sao?

-Thôi được rồi. Nguyễn Hoàng. Đợi tôi chết đi, cậu nhớ đốt nhiều vàng mã cho tôi một chút tỏ lòng ân hận.. Chứ còn sống thế này, thật không dám mong gì.

=====//=====

19. Chương 19: Nguy Cơ

Trước cửa phòng nhân sự, chị lao công cố gắng vừa kéo vừa giữ lại cô gái trẻ đang ngấn nước mắt giận dữ muốn xông vào. Vậy nhưng dường như không ăn thua, cô gái trẻ cương quyết giằng ra bước vào phòng, ném chiếc hộp quà méo mó phi thẳng lên người Thái Dương,

- Bốp!

Theo đường rách mốp của hộp, những hình ngôi sao nhỏ vương vãi đầy bàn làm việc.

Thái Dương còn đang giật mình không hiểu, mấy chị em trong phòng nhân sự cũng đang ngơ ngác đứng dậy coi. Cô gái trẻ đã chỉ tay dạy nghiền từng lời:

- Thái Dương tôi nói cho anh biết, tôi tưởng anh là người hiền lành tình cảm, anh không thích tôi thì nói

thắng cho tôi biết là xong. Vậy mà không ngờ anh lại là loại người như thế! Vừa nhận được quà đã ném thẳng vào thùng rác!. Anh chê mấy ngôi sao đó rẻ tiền đúng không? Tôi đúng là có mắt như mù!

Cô lao công giật giật vạt áo,

- Lan Chi, có gì từ từ nói, biết đâu hiểu lầm thì sao?

- Chính tay tôi đã đưa quà cho anh Hoàng nhờ gửi cho anh ta, vậy mà sau đó thì sao? Sáng sớm hôm nay không có chị này dọn thấy trong sọt rác, tôi còn nghĩ chắc chắn là hiểu lầm,

- Thái Dương! Anh là đồ khốn!

-!!!

Không để Thái Dương kịp phản ứng lại, cô gái sau một hồi trút hết bức xúc liền sục sục chạy nhanh khỏi cửa, va phải một kẻ cao lớn cũng vừa bước vào.

Cả phòng ngơ ngác nhìn nhau, không ai nói được với ai câu nào.

Thái Dương trước tới giờ trong mắt mọi người luôn là lễ phép, nhã nhặn bao nhiêu. Sao lại có thể nhận quà bóc tung rồi ném vào sọt rác được.

Không khí gượng gạo bao trùm, dẫu sao thì chiếc hộp mới lôi từ thùng rác ra cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam.

Cả người Thái Dương đều nhor nhuốc hết thấy, phải mấy ngôi sao dính lại trên người, Thái Dương cũng không hiểu nổi rút cuộc là sao.

Lan Chi thích cậu, mấy lần mời cậu đi ăn đi uống, chút ý tứ ấy cậu có muốn cũng không thể nhận nổi, từ chối có vài lần, còn món quà kia, những ngôi sao vương vãi đầy trên bàn này cậu thực sự không biết tới chứ nói gì đến việc quăng vào thùng rác gì gì đó.

Nguyễn Hoàng vừa bước vào thoáng cái đã hiểu chuyện, nhìn Thái Dương một thân áo sơ mi trắng nhem nhuốc, trong lòng biết bao nhiêu bực bội xen lẫn chột dạ.

Giúp Thái Dương lau lau tẩy tẩy một hồi lại thấy đôi mắt người nào đó đầy dao như đang xuyên về phía cậu.

Rút cuộc cứ như thế một người im lặng, một người đầy nịnh nọt mà ráng làm cho hết tới nửa buổi chiều.

- ——-

Chung cư.

Thái Dương chau mày,

- Nói! chuyện này là do em làm đúng không?

- Em đâu có biết.

- Đừng có giả vờ nữa!. Lan Chi có nói là đưa cho em món quà đó, nhưng trên thực tế thì anh không hề nhận được!

Nguyễn Hoàng vẫn sống chết không chịu nhận tội

- Đáng đời!

-!

Thái Dương giận tới quát lên:

- Nguyễn Hoàng!. Em bao nhiêu tuổi rồi? lại làm cái trò trẻ con như thế. Anh không thích người ta thì nói là được rồi, cùn lắm là trả lại quà, tại sao em lại xé bung ra rồi bỏ sọt rác như thế?!

- Thì cũng tại cô bé đó thôi, em đã nói là anh sẽ không thích rồi mà cô ta cứ nhất quyết đòi gửi cho anh.

- Em có biết làm như vậy tổn thương người tặng bao nhiêu không?

- Em không quan tâm tới cô ta.

- Em..

-!

Thái Dương không nói nữa, nhặt chiếc áo khoác bên cạnh, muốn bỏ ra ngoài.

Nguyễn Hoàng lưỡng cốong muốn đi theo, Thái Dương mặt lạnh mà nhìn lại.

- Đừng có bước theo anh.

Nguyễn Hoàng cũng rất “oan ức” mà gào lại.

- Không phải đâu tại anh sao?!

Thái Dương sững người.

-

- Em năm lần bảy lượt muốn công khai chuyện của anh và em nhưng anh lúc nào cũng từ chối. Lý do là gì chứ?

-

- Vì không thể nói ra được, em uất tới chết. Mấy cái con ong bò vẽ đó lúc nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt anh. Sơ xảy một tý là thấy anh cười cười với họ, xềnh ra vài phút là thấy họ chèo kéo anh đi ăn đi coi phim.

- Em....

- Của em em phải giữ chứ!

Thái Dương ghen tới đỏ khóc đỏ cười. Ngồi phịch xuống salon.

- Nguyễn Hoàng, em phải phân biệt được đâu là công việc..

- Em không biết!. Nếu như anh không chịu để mọi người rõ mối quan hệ của hai ta, lần sau em vẫn làm như vậy. Kẻ nào dám tặng quà anh một lần em liền ném đi một lần. Dám nhắn tin tán tỉnh anh em sẽ tặng nó 5 quả bom thư.

- ??!!!!

Thái Dương nhu huyệt hai bên trán.

Trời ạ. Thực không biết phải khuyên bảo cái tên cứng đầu này như thế nào nữa.

- Huh?

Nguyễn Hoàng tên nhóc này, vừa mới vô lý xong một hồi đã mặc kệ trời đất mà nằm thọt lên sofa, rúc những lọn tóc quăn vào trong lòng Thái Dương, gối lên đùi.

- Em ghen đấy. Ngoài đẹp trai và tài giỏi ra, em còn có một ưu điểm nữa. Đó là rất hay ghen.

- ??!!!!

Cái này thì cần gì nói. Thái Dương cậu đã nểm đủ lắm rồi. Thế nhưng không cách nào giận lâu cho được. Bởi vì hắn sẽ ngay lập tức xù lông vẩy đuôi mà chui vào lòng cậu, cọ tới cọ lui như thế này.

- Thái Dương, anh thơm quá.

- Bớt nịnh.

- Thái Dương, đùi anh sờ mềm quá.

- Đấy là đùi sao?

Cánh tay đã men theo ống quần vuốt ve vào tận nơi nào đó mà vân vê.

- Trên đùi một chút, vẫn tính mà?

- Bỏ tay ra!

Thái Dương hất cả người tên tóc xoắn nào đó rơi bịch xuống đất.

- Hôm nay em ngủ lại đó đi!. Tự kiểm điểm mình cho tốt.

- Em...

Tối hôm ấy, có một kẻ vắt đôi chân dài trên sofa, lâu lâu lại hướng phòng ngủ mà than trời, lẩn qua lộn lại cho tới qua 12h một phút, liền lền mò vào chiếc nệm êm ấm.

Một bên nệm khê lún. Thái Dương nhẹ lắc mái tóc xòa.

- Ai cho em vào đây?

- Anh nói hết hôm mà, giờ là 12h2 phút rồi.

- ??!!!

Một lát sau, kẻ mới lén vào kia đã hôn hôn lên cánh cổ trắng nõn mà hít lấy,

Thái Dương nhẹ tiếng.

- Nguyễn Hoàng. Em biết vì sao anh muốn đi nước ngoài không?

- Vì sao vậy?

- Bởi vì, anh cứ nghĩ rằng, chỉ ở một nơi thật xa thật xa, không còn ai quen biết chúng ta nữa, anh mới có thể ngay trên đường mà nắm lấy tay em..

-

Cả cuộc nói chuyện, chỉ có bấy nhiêu câu rồi chìm vào trong yên lặng. Vậy nhưng nỗi chua xót dâng lên trong lòng dường như đã lan tỏa tới từng ng隅 khí.

Là như thế, cái ước mơ tưởng như hết sức bình thường kia, hóa ra lại đầy khó khăn đến như thế.

Quá nhiều lo lắng,

Quá nhiều sợ hãi. Rằng một phút nào đó bất cẩn sẽ có người nhìn cậu mà chỉ trỏ rằng, cậu, là một kẻ không bình thường.

Thế cho nên, vẫn là tạm quên đi.

Nguyễn Hoàng không trả lời, vòng tay siết chặt lấy người kia.

Thái Dương, em ở đây.

=====

Thêm một đoạn thời gian vừa trôi qua.

Sài Gòn chuyển nắng,

Mới đầu mùa mà như rất da rất thịt. Mọi người vì thế mà cũng tranh thủ đi làm sớm hơn đôi chút, bàn tán xôn xao về vụ hot nhất hôm nay.

Thông tin Đặng Tiến- Phó tổng giám đốc cũng là con rể của tập đoàn Phú Thịnh ly hôn vừa làm xáo động khắp các trang báo mạng, việc phân chia tài sản vẫn còn là một bài toán dài chưa có hồi kết.

Thoáng nhìn qua gương mặt quen thuộc trên một tờ báo mạng, Thái Dương chỉ khẽ thở dài.

- —

Trong phòng Giám Đốc nhân sự

- Chết tiệt!

Nguyễn Hoàng gần như gập tới rầm một cái chiếc laptop của Sếp Trung xuống, nói như nghiến.

- Tên đó vậy mà ly hôn ngay lúc này!

Sếp Trung ngồi xuống ghế đối diện, xót xa mà mở lại cái Laptop lên,

- Tôi đã bảo cậu rồi, đừng có cố đắm ăn xôi làm gì. Giờ thì hay rồi, bao nhiêu kế hoạch chỉ uống tiền.

Nguyễn Hoàng đưa tay mở thêm một nút cổ áo. Hai tay siết chặt vào nhau không thể tin nổi. Cậu đã gài người vào Phú Thịnh, tốn không ít tâm tư thủ đoạn. Tính toán chẳng còn bao lâu nữa sẽ một phát hất cẳng tên khốn Đặng Tiến khỏi cái chức phó chủ tịch tập đoàn, cũng khiến hấn một xu cũng không còn.

Vậy mà không hiểu vì cái quái gì, tên đó nghiễm nhiên từ bỏ công ty, địa vị, khiến kế hoạch của cậu phút chốc không còn gì để nhắm tới.

Mấy hợp đồng mời sẵn chờ hấn ký tên cuối cùng đều gác lại bàn giao cho người khác cả.

Sếp Trung nhún vai.

- Dĩ nhiên, hấn chỉ là con rể, một khi đã ly hôn thì sao còn tư cách phó tổng nữa?

Nguyễn Hoàng nhúu chặt đôi mày rậm.

Không đúng, rõ ràng có điều gì đó không đúng...

Tại sao một kẻ chết vì tiền vì địa vị như hắn, bỗng nhiên nói buông là buông?.

Không lẽ nào...

Nguyễn Hoàng như nhận ra điều gì, đôi mắt lập tức sáng lên, quay người lại.

- Anh liên lạc với phía ba tôi, cử vài người giỏi một chút bám sát các đơn hàng chuẩn bị giao đi.

- Hả? tôi là quản gia của nhà cậu sao?

- Nhanh lên một chút!

- ???!!!!

=====

Gần một tuần sau, Thu Hương vừa cầm trên tay một xấp hồ sơ hỗn độn vừa chạy xộc vô phòng.

- Không xong rồi!

- Không xong rồi!

- Có chuyện gì vậy?

Mọi người chưa kịp nhao tới hỏi, sếp Trung đã lập tức gấp gáp triệu tập cuộc họp khẩn cấp, là họp toàn bộ các ban phòng.

Sau khi nhập xong đơn hàng từ Quảng Châu về, trị giá hơn 30 tỷ đồng,

Mới xuất đi 1 phần nhỏ giao cho khách đã lập tức bị kiện ngược lại là hàng không đảm bảo chất lượng và có dấu hiệu trốn thuế.

Anh nhân viên bên phòng sales phụ trách doanh số công ty X đó mặt cắt không còn hột máu, lắp bắp giải thích:

- Rõ ràng khi giao hàng đã ký nhận hàng ok rồi sao tự nhiên lại lật mặt nhanh như vậy?

- Bên đó đã có động thái đem vụ việc ra tòa. Nếu vụ việc này vỡ lở, lô hàng kia không những không thể bán ra tiếp mà còn có nguy cơ bị hải quan sờ gáy. Nếu bị tịch thu lại tổn thất là không thể tưởng!

Không khí đông cứng.

Giám đốc kinh doanh sau cuộc họp khẩn liền vội vã dẫn theo vài người tin cậy bao gồm cả Nguyễn Hoàng xuống dưới Long An để gặp đại diện phía công ty X.

Trước mặt tất cả mọi người trong công ty, Thái Dương chỉ có thể dùng ánh mắt hoảng hốt lo lắng nhìn về phía Nguyễn Hoàng chuẩn bị rời đi.

Kẻ tóc xoăn nào đó mỉm cười gật đầu trấn an cậu..

Công ty X chỉ là một công ty tầm trung, trước tới nay đều không có vấn đề gì xích mích qua lại. Không hiểu nổi lý do vì sao tự dưng lần này vừa nhận hàng liền đã bất chấp mọi thứ mà phá vỡ hợp đồng, đâm đơn ra tòa.

Sếp Trung gần như cũng mất trí phân tích tới nơi. Phải biết rõ rằng tiền bồi thường hợp đồng đó trong trường hợp công ty kia có thắng kiện đi nữa cũng không đáng bao nhiêu so với tổn thất cả hai bên phải gánh chịu. Không thể hiểu nổi, một công ty đang đà phát triển ổn định tại sao lại chỉ vì đơn hàng như thế mà không biết sống chết liều mạng kiện ra tòa.

- _____

Thái Dương rời từng bước chân khó khăn về chỗ ghé ngồi..

Đây chính là điều mà cậu lo sợ nhất.

Ngay từ đầu những lô hàng đó chính là trốn thuế, nói thẳng ra thì là nhập lậu.

Hàng nhập về bên ngoài đều là những thứ không bị áp thuế cao, nhưng trong những container đó dĩ nhiên là mặt hàng khác, còn chưa tính tới rất nhiều mặt hàng không được phép nhập về.

Điều này, cậu rõ hơn ai hết.

Rõ kể từ khi lo lắng mà kéo tay Nguyễn Hoàng tới chỗ căng tin kia, chính cậu còn đùa rằng,

< Nếu cậu có ở tù, tôi nhất định đến cười nhạo cậu>

Câu nói ấy giờ đây một lần nữa vang lại trên gương mặt đã như co lại...

Nguyễn Hoàng..

=====//=====

20. Chương 20: Xa

Kết quả hoàn toàn không như mong đợi

Giám đốc công ty X không hề có ý định tiếp chuyện người của công ty cử xuống, thậm chí còn giăng một dàn bảo vệ phía ngoài ngăn cản.

Mấy người bên Nguyễn Hoàng không có cách nào tiếp cận, đành vòng trở lại một nhà nghỉ gần đó.

Tin tức này lập tức trong tối lan truyền tới tai Thái Dương.

Ngập ngừng dứt đoạn từng câu nói trong điện thoại

Thái Dương cảm giác như những đầu ngón tay cậu cũng muốn run lên.

- Hoàng.. mọi chuyện sao rồi?

- Trước mắt bên đó không chịu gặp để thương lượng, mọi người đang chuyển hướng tác động phía bên tòa án Long An.

-Hoàng..

- Đừng lo, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

-

Im lặng, chỉ nghe tiếng hít thở khe khẽ bên phía này đầu dây truyền tới, vậy nhưng trái tim Nguyễn Hoàng rõ ràng cảm nhận được sự lo lắng tột cùng, khuôn mặt kia bây giờ chắc hẳn vẽ thêm vài phần nhợt nhạt.

- Anh nhất định chưa ăn tối đúng không?,

- Em sẽ không sao chứ?

- Thái Dương. Anh phải nghe rõ một lời này của em: Anh- phải tin em.

- Ừm...

- Được rồi, em còn có việc, ngoan, đi ăn tối đi.

Gác điện thoại.

Thái Dương như một cỗ máy mà nuốt dở gói mì pha tạm.

Nằm trên giường trần trọc đều là không thể ngủ nổi.

Hai ngày tiếp theo đó trải qua như thế nào, chính cậu cũng không thể nhớ,

Hết như thế, cho tới ngày thứ ba, bên phía công ty X chính thức đệ đơn lên tòa.

Các đơn hàng lần lượt bị hủy, nhiều hợp đồng tạm ngưng kéo dài vô thời hạn.

Tổng Giám Đốc Nguyễn Đức Lâm cũng gấp rút bay từ Anh về.

Không ai nghĩ được rằng cuối cùng lại chỉ vì một công ty tầm trung liều chết đuối đá mà trở thành cục diện như ngày hôm nay.

Cả công ty một mảng xào xáo.

=====

Thái Dương không ngủ nổi, dậy sớm mặc qua loa bộ đồng phục.

Cậu muốn lên công ty sớm một chút, cảm giác ở nhà đếm từng phút đồng hồ trong lo lắng, thực sự bí bách tới không thể thở

Vậy nhưng cánh cửa vừa mở ra. Lại thấy một gương mặt vừa vắn ngẩng tới.

- Em đi làm sớm vậy sao?

- Anh...

- Sao em lại ngạc nhiên tới vậy?

Thái Dương cố tỏ ra bình tĩnh, muốn hờ hững gạt đầu chào để mà lướt qua.

Thế nhưng Đặng Tiến đã có chủ ý tìm tới tận đây, dĩ nhiên không thể để vượt mất Thái Dương dễ dàng như thế.

- Nếu em không muốn tên đó ngồi tù. Thì đi theo anh.

-

Một câu nói này chính xác đánh thẳng vào điểm yếu chí mạng của Thái Dương

Chân cậu dừng sững, như không thể tin nổi mà nhìn lại Đặng Tiến:

- Là anh làm?

- Đi đã, anh không muốn ở lại đây, có mùi của cậu ta.

-

Thái Dương để mặc Đặng Tiến kéo vào trong xe, trong đầu cậu bây giờ hàng trăm hàng ngàn ý nghĩ đang giãy xéo đến nhức nhối.

Chiếc xe lăn bánh chạy vòng vèo một lát rồi dừng lại bên một thảm cỏ xanh thẫm vắng người.

Thái Dương buông lời

- Vì sao?

Đặng Tiến đặt tay trên vô lăng, đôi mắt thâm sâu mà nhìn về hướng Thái Dương

- Em thực sự không biết?

- Tôi hỏi anh là vì sao?

- Vì em! Chính là vì em.

Thái Dương mờ mịt nhìn lại.

- Đặng Tiến.. tôi chưa từng nghĩ anh lại khốn nạn tới mức này!

- Không sao, từ ngày rời khỏi quán café ấy, anh đã chuẩn bị cho tới ngày hôm nay. Em có thể mắng, cũng có thể chửi, anh đều chấp nhận. Chỉ duy nhất rằng em không thể rời khỏi anh!

- Anh không hiểu sao? tôi không còn yêu anh nữa..

Đặng Tiến không chấp nhận đáp án ấy, bắt lấy cằm Thái Dương, hôn lên. Thái Dương dùng hết sức đẩy ra.

- Anh muốn làm gì?

- Vì em, anh đã ly dị, vì em anh cũng đã không cần tới địa vị, vì em anh sẵn sàng từ bỏ hết mọi thứ, còn nó, nó có thể vì em mà làm gì?

- Chuyện đó không liên quan tới anh!

- Thái Dương, anh xin em, cho anh một cơ hội.

- Đặng Tiến. đã quá trễ rồi, giữa tôi và anh thực sự không còn gì để nói nữa.

-

Thái Dương lập tức tháo dây an toàn, đưa tay đặt lên cửa xe.

- Em định trở về sao? Để nói cho tên nhóc đó biết rằng chuyện này là do anh mà ra?

-

- Thái Dương. Em quá ngây thơ rồi. Nếu em bước ra khỏi chiếc xe này. Nó sẽ phải ngồi tù.

- Anh?!

- Em có thể lựa chọn, hoặc là ngay bây giờ đi cùng với anh. Hoặc là mở cánh cửa kia ra và hàng tháng đều đặn vào thăm nó

-

- Đơn hàng đó là do cậu ta đưa về? Là do cậu ta ký tên?. Nguyễn Hoàng đúng không?. Thật đáng tiếc, mới 26 tuổi. Thái Dương, em phải hiểu rằng, đối với cậu ta chỉ một cái án treo đã là tan tành hết cả, chưa nói tới nếu thực sự ngồi sau song sắt.

Đôi tay đặt trên nắm cầm cửa xe, lạnh ngắt, mỗi một tế bào, một phần da đều không thể cử động nổi...

- Nguyễn Hoàng...

Là em, đã cho anh tất cả phải không?

Là em đã cho anh chút thanh xuân trong cuộc đời rệu rã này.

Nếu hôm nay anh thực sự bước khỏi đây... tương lai của em.. sẽ chấm hết...

Vậy ra, suy cho cùng, tất cả tới ngày hôm nay cũng đều do Thái Dương anh mà ra.

Phải không?

Một giọt nước mắt nóng hổi phủ trên gương mặt, lăn dài xuống...

Cánh tay Thái Dương chậm rãi thu về.

- Được.... Như ý anh.

- Xem ra, anh vẫn là hiểu em nhất!

Đặng Tiến mỉm cười, siết vành vô lăng.

- Em yên tâm, anh đã chuẩn bị tất cả rồi, giấy tờ, tiền bạc. Ngay cả mẹ em ở quê anh đều đã nói qua.

-

- Chúng ta sẽ đi một nơi thật xa, được chứ?

Thái Dương không nói gì. Lặng lặng hít thở..

Tiếng chuông điện thoại vang lên, run rẩy rơi từ túi quần ra, chưa kịp nhìn tới màn hình lại chỉ có thể tro mắt nhìn Đặng Tiến bắt lấy ném ra ngoài cửa kính, vỡ tan tành.

- Em tốt nhất ngoan ngoãn một chút. Đơn kiện đã đệ lên tòa. Có rút lại hay không tất cả còn phụ thuộc vào thái độ của em.

- Đặng Tiến..

Thái Dương nở một nụ cười chua chát.

- Anh nhất định phải làm tới thế này?

- Là vì anh yêu em. Rất yêu em.

Yêu sao?

Người ta gọi đó là yêu sao?

Thái Dương cảm giác như cuống tim đều thất lại.

Sai rồi. Đặng Tiến. Anh sai rồi, Yêu, chính là cả hai phía đều cảm thấy hạnh phúc bên nhau.

Còn giữa tôi và anh.. bây giờ là cái thứ gì?

Hận.

=====

Công ty.

Tất cả các phòng ban đều bị triệu tập khẩn cấp.

Tổng Giám Đốc mới từ Anh trở về liền tới hội sở chính ngay tức khắc.

Thu Hương nhận lệnh gọi mãi vẫn chẳng thấy Thái Dương nghe. Cũng lập cập mà hòa chung vào với mấy chị em tới phòng họp.

- Nghe nói hôm nay Tổng Giám Đốc đặc biệt tới vì vụ lô hàng 30 tỷ đấy.
- Đúng rồi, sáng sớm nay hội đồng luật sư cũng đã cử một nhóm người tới.
- Mà má nó chứ không biết cái thằng chủ công ty X ăn phải bả gì. Nó làm thế được lợi gì cơ chứ?
- Ủ mà nhóm người dưới Long An về chưa?
- Mới về rồi, thấy giám đốc kinh doanh tóc bạc nửa đầu.
- Lần này không biết sao nữa...

=====

Trong Phòng Tổng Giám Đốc.

Sếp Trung vô cùng không tình nguyện mà bị Nguyễn Hoàng kéo theo vào trong.

- Hồ sơ đưa cho cậu là được rồi, tôi vào theo làm gì?
- Á!
- Bỏ ra, cậu làm gì vậy?
- Không,!!!! tại sao lại là tôi?

Đáp lại một chuỗi mấy lời ấy, Nguyễn Hoàng dúm thẳng người sếp Trung lên phía trước.

- Vào!

Khác với tất cả những gì Sếp Trung có thể tưởng tượng ra rằng hai ba con nhà này sẽ có một cuộc chiến tóe lửa, nào ngờ hóa ra lại là hai cục băng.

Sếp Lâm bỏ qua vị Giám Đốc nhân sự nào đang run cầm cập đứng một bên, nhắm thẳng Nguyễn Hoàng,

nói:

- Ba cho con 10 phút để giải thích.

Nguyễn Hoàng bình thần mà từ trong tay sếp Trung lấy ra một bì hồ sơ lớn, đưa tới

- Đây là toàn bộ sự việc. Ba có thể xem qua rồi giao cho bên luật sư.

Ông Lâm đưa tay lấy bộ hồ sơ, đầy nghi hoặc mở ra coi.

Thấy không khí có vẻ êm êm, Sếp Trung liền bồi thêm.

- Cái này.. đã bắt đầu theo dõi từ khi lô hàng đầu tiên chuyển đi, nhưng cũng không ngờ mọi việc lại xảy ra quá đột ngột như vậy. Nên cũng phải mất mấy ngày mới có thể tập hợp đủ chứng cứ.

Sếp Lâm vừa xem qua hồ sơ, đôi mày giãn ra, có phần thỏa mãn mà nhìn thẳng con trai không phí công sinh ra kia,

Ra hiệu với sếp Trung:

- Mời các luật sư vào đi,

- Còn con, lát nữa chính con phải giải trình sự việc trước hội đồng luật sư.

- Dạ.

- Tốt nhất con đừng làm ta thất vọng.

- Ba yên tâm.

Nguyễn Hoàng nếu không phải đã nhận ra có điều không ổn mà cho theo dõi các đơn hàng chặt chẽ từ trước, lại cho người tin cẩn theo sát thì chắc chắn là cái bẫy này không dính không được.

Nếu là trên thương trường, thật xứng làm đối thủ của cậu. Thế nhưng, riêng Thái Dương thì không thể, hẳn không xứng.

Việc giải trình cũng không đơn giản hay suôn sẻ như thế,

Cuộc họp lúc 10h30 bị dời lại gần 12h trưa mới bắt đầu. Vậy nhưng một đồng nhân viên không ai dám ngáp lấy một cái.

Chỉ đến khi hội đồng luật sư tuyên bố có thể kiểm soát sự việc liên quan tới lô hàng 30 tỷ kia, mới khiến cả phòng họp ai nấy đều thở phào.

- —-

Dĩ nhiên, chỉ có một người không còn quan tâm tới gì trên đời này sắt.

Nguyễn Hoàng thực sự sốt ruột, dưới Long An một mạch lên trên công ty, vừa vào đã để ý xung quanh mà vẫn không thấy người.

Cả hội trường phòng họp chật ních, vậy mà đến cái bóng Thái Dương cũng không thấy.

Mặc kệ tiếp theo là của chính ba cậu lên phát biểu,

Nguyễn Hoàng lên ra ngoài, sốt sắng gọi liên tục, lại chỉ nghe thấy tiếng thuê bao vọng lại.

Chiếc điện thoại vỡ vụn lăn lóc bên lề đường.

- —————

Nơi đó, Đặng Tiến ôm một kẻ đang cố giấu đi những giọt nước mắt nhỏ trong tim.

- Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.. Thái Dương..

Bắt đầu lại từ đâu ư?

Hay, là kết thúc?

Bánh xe từng vòng quay đều thẳng hướng sân bay.

=====//=====

21. Chương 21: Côn Nhị Khúc (hoàn Chính Truyện)

Thuê bao...

Nguyễn Hoàng siết chặt điện thoại trong tay, để mặc nắng gió trên lan can lừa mái tóc tới rồi xòa..

Không cần quá nhiều thời gian để xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc, bởi mọi thứ dường như đã quá rõ ràng.

Mục đích gỡ trò của Đặng Tiến, vì sao hẳn ta lại ly hôn, vì sao tất cả động thái của công ty kia đều như liều chết, đã có đáp án.

<Thái Dương.>

Chính là anh ấy.

Khi ánh mắt khuôn mặt người như chợt hiện tới, cả nụ cười lúc nào cũng mang theo phần buồn rầu kia. Nguyễn Hoàng ôm lấy ngực, cảm tưởng như ngọn gió vừa đảo qua cơ thể cậu vừa đem theo luôn một phần linh hồn vỡ vụn....

Nếu đã là như thế..

Nguyễn Hoàng cậu cũng không còn cách nào mà che dấu thân phận thực sự với Thái Dương được nữa.

Nhắc chiếc điện thoại lên, tiếng chuông cất lên chưa đầy vài giây, giọng nói đã vang lên lạnh lẽo.

- Người đâu?

- Đang trên đường tới sân bay.

- Đưa người về.

- Vâng, thưa cậu chủ.

Đầu dây bên này, hai chiếc xe phân khối lớn lập tức áp sát chiếc xe của Đặng Tiến, nhân một đoạn đường vắng, ngay trước đầu xe của một đường khét.

Đặng Tiến bất ngờ phanh gấp.

- Két!

Cả người Thái Dương gần như lao về phía trước rồi giật nghiêng, đầu đụng thẳng vào kính xe, sững tấy một mảng choáng váng.

Đặng Tiến cũng hoảng không kém, chưa kịp định thần, bên cửa kính xe đã có hai kẻ lao tới, dùng côn nhị khúc gõ lên cửa kính xe.

- Cốp cốp.

- Một là mày tự mở cửa, hai là vĩnh viễn không dùng tay được nữa.

Còn định nói ra một câu nào. Cánh cửa xe đã bị đập vỡ choang.

- Xoảng!

-

Đặng Tiến nghẹn giọng, câu nói không kịp bung ra liền nuốt xuống. Vốn là một doanh nhân, nói chuyện trước giờ đều trên bàn giấy, đấu miệng đấu thủ đoạn. Nói tới đấu chân tay thì đương nhiên chỉ là chuyện viễn vông!

Đặng Tiến nhìn cánh cửa xe đã vỡ một mảng. Vậy nhưng rất nhanh lấy lại điềm tĩnh bước xuống xe rút từ ví một xấp tiền ra.

- Nhiều đây được không? Tôi có chuyện phải đi gấp.

- Đưa người đi.

Rất nhanh chóng, Đặng Tiến cảm thấy sau gáy một đòn nặng nề giáng xuống, trước mắt chỉ còn lại có hình ảnh của chiếc côn nhị khúc...

Rất quen thuộc...

Côn nhị khúc...

Đặng Tiến lơ mơ nhận ra chính cái ngày mình đánh nửa năm trước, cũng chính là những kẻ dùng côn nhị khúc kia..

Rút cuộc thì hẳn đã động chạm tới ai không nên đụng kia chứ?

=====

Thái Dương một phen choáng váng, đến khi tỉnh táo đôi chút lại càng không thể tin những việc mà chính mắt mình đang trông thấy đây.

Đặng Tiến bị quăng ra phía ghế sau.

Thay vì đó một tên đầu cạo trọc lóc ngồi vào ghế lái, nở một nụ cười cực kỳ nịnh hót đối với cậu mà nói.

- Chị dâu thắt dây an toàn chưa?

- ???!!!! chị... dâu?

Thái Dương không kịp nói ra câu ấy, bởi vì ngay sau đó là tốc độ kinh hoàng của chiếc xe. Cậu thậm chí còn suy nghĩ như chính mình đang sinh ra một ảo giác không thật.

Tim cậu lơ lửng giữa không trung. Tất cả mọi giác quan liên tục đảo lộn hết vị trí, chỉ không nghĩ được rằng tại sao mình lại chết một cách quá lãng xẹt như thế này? Và khi nào thì chết?

Trong đầu, chính là như vậy, so với tốc độ lái xe xuống âm phủ chỉ có hơn chứ không có kém. Muốn hét ư?. Không thể. Vì bất cứ thứ gì ới ra được, đều ới sạch. Tới ruột cũng muốn quặn lên từng hồi.

Tới khi chiếc xe dừng lại trước cổng một căn biệt thự, cũng đã thấy hai chiếc phân khối lớn kia đuổi tới nơi.

Trên cửa trước cửa đều là hoa hồng leo thơm ngát, vậy nhưng thực tế chứng minh rằng Thái Dương đã gần như xỉu,

Đôi mày rậm bể trên tay thân hình mảnh dẻ, nhãn mặt nói với tên đầu trọc:

- Đã nói rồi, lái từ từ thôi.

Tên đầu trọc có vẻ không cam tâm lắm.

- Em lái còn chưa bằng anh đua dạo.

Còn chưa kịp mắng tên đàn em ngu ngốc nào đó, người trên tay lại khê động. Nguyễn Hoàng không thèm

phân cao thấp nữa, bèn một đường bế Thái Dương đến trên giường. Xấn tay áo tới cởi từng nút chiếc áo sơ mi đã bị nhiễm dơ, quay lại, lại vẫn thấy tên đầu trọc lóc cóc đi theo rồi đứng đó, nhìn.

- Ai cho cậu nhìn?

- Hả?

- Đi ra ngoài!

- ???...

Kể đầu trọc thật không cam tâm mà bước ra.

Của anh tất, ai thèm giành?

Làm như ai cũng mê trai không bằng.

=====

Một thời gian sau.

Thái Dương cũng giận từ đó luôn, không thèm cả nhìn mặt Nguyễn Hoàng.

Hắn có tới công ty cũng coi như không quen mà lướt qua.

Sếp Trung đắc ý lắm. Trong lòng sung sướng tới mức đầu sắp hói cũng có thể mọc lại tóc luôn.

Đã thế sau cái vụ dấm dùm tới thế lực ngầm của ba cậu mà đem Thái Dương về. Nguyễn Hoàng liền lập tức bị ông Lâm tóm cổ về nhà, ăn đập một trận bầm mắt.

Sếp Trung càng nghĩ càng vui vẻ. Hơn hẳn thế, đó là hắn bị lão ba lôi cổ về đi nhậm cái chức Phó Tổng, sẽ không làm phiền tới anh đây nữa.

Vậy nhưng thế này là thế nào?

Sáng nay vừa bước chân vào cửa công ty, đã thấy mấy nhóm nhân viên lịch kịch chuyển đồ chuyển đạc

- Này.. mấy người làm gì vậy?

- A, sếp không biết sao? Hôm nay Phó Tổng cho sửa sang lại căn phòng trên lầu 4 đó.

- Hả?

- Thì anh Hoàng đó, con của Tổng Giám Đốc Lâm!

- Sao cơ? Sao anh ta lại ở Hội sở? Sao anh ta không ở bên Trụ Sở chính phía Quận nhất?

- Cái này thì em chịu. Chỉ biết thế.

- ??!!!!

Trời ạ. Có phải đúng thực là trời muốn tuyệt đường sống của tôi không đây!!!!

=====

Lầu 4. Phòng Phó Tổng.

Nguyễn Hoàng sau khi đóng cánh cửa lại lập tức ôm chầm lấy thân hình trước mặt.

- Cuối cùng cũng được ôm anh một cái

- Bỏ ra,.

- Không bỏ.

- Nguyễn Hoàng..

- Không nghe!

Thái Dương không phải không còn giận. Thế nhưng trong lòng thực sự sao không nhớ không thương. Tìm cách gỡ cánh tay người đằng sau ra lại không thể gỡ được

- Đây là công ty. Em không sợ người khác thấy sao?

- Cả công ty còn ai không biết chuyện giữa hai ta sao?

- Em!...!

- Còn ai không biết em liền ” triệu tập” vào đây xem.

- ??!!!...

- Chụt!

-!!!

Thái Dương đành phải nhượng một bước

- Em buông ra đã. Chúng ta nói chuyện trước.

Dẫu là không đành lòng buông mùi hương trên cấn gáy kia ra. Nhưng xét cho cùng thì cứ để mãi vậy cũng không phải là phương án tốt.

Nguyễn Hoàng đành chuyển từ ôm sang cầm lấy tay. Siết chặt

Thái Dương nhìn xuống bàn tay mà lắc đầu.

- Em nói cho rõ, những người hôm ấy chặn đầu xe của Đặng Tiến là sao?

- Là bạn em..

Thái Dương đứng phắt dậy. Nguyễn Hoàng vội vàng giật tay lại, đặt cả người Thái Dương lên đùi mình, ra vẻ oan ức lắm mà thủ thủ.

- Em nói, nhưng anh không được giận em.

- Em còn những gì dẫu anh nữa?

- Cũng đâu có gì., chỉ là ngoài là con trai của tổng giám đốc ra...Em.. em chỉ là một cái đại ca con con

- Con con là bao nhiêu người?

- Ít thôi.

- Bao nhiêu?

- Hai.. hai trăm..

Thái Dương hít một hơi thật sâu. Nguyễn Hoàng vội vàng vùi mặt mình tóe Thái Dương, đôi tay siết chặt lấy bàn tay anh.

- Em nói rồi, anh đừng giận mà.

- Em theo dõi anh?

- Cũng có một chút..

- Bao lâu?

- Mới.. hơn ba năm

- ??!!!!

Thái Dương không tin nổi:

- Chúng ta mới quen nhau từ khi em về đây? Mới chỉ hơn một năm?!

- À.. cái đó.. em nói lộn. Ba tháng!

Thái Dương còn chưa kịp nói, trong đồng hồ lộn xộn chưa kịp bài trí hết kia liền nhìn thấy được một đoạn côn nhô ra...

- Cái gì kia?

- Cái côn.

- Em còn chơi côn nhị khúc?

- À, thật ra thì em thích côn tam khúc hơn.

Thái Dương trợn trắng mắt.

Tên này...

Thơm quá. Nguyễn Hoàng mặc kệ những suy nghĩ gì gì đang xoay vòng trong đôi mắt kia, chỉ cần biết cả thân người mềm mại đang tựa vào lòng là đã muốn cương cứng.

Bàn tay không thành thật một chút nào mà sờ soạng lung tung. Thái Dương không thể tin nổi trong tình huống thế này mà nơi nào đó lại đang lựa theo khốe mông cậu chọc chọc lên

- Em làm gì vậy?

- Thái Dương. Em cái gì cũng có thể đối anh. Nhưng chỉ có một chuyện em không đối anh thôi.

-

Liếm sượt qua tai khiến người trong lòng khẽ rùng mình, Nguyễn Hoàng vô cùng mị mà thổi vào tai người ấy rằng.

- Lúc nào em cũng muốn ” làm ” anh.

-!!!!

=====

Đặng Tiến hưởng án treo kinh tế. Xét về mọi mặt thì chẳng có gì gọi là thảm thương. Hiển nhiên là Nguyễn Hoàng tức điên lên. Thế nhưng không thể nào nuốt lời được.

Giao kèo đã định sẵn.

Nếu như Nguyễn Hoàng cậu quá đáng. Thái Dương sẽ không chấp nhận cho cậu chuyển về ở chung.

Thôi đành vì tương lai của cậu nhỏ, mà hi sinh chút vui vẻ của cậu lớn vậy.

- ——

Hỏi Thái Dương ư?

Chỉ là những suy tư nhạt nhòa

Đăng Tiến.

Tôi tha thứ cho anh.

Để mỉm cười bên mười năm thanh xuân mới sắp bắt đầu.

=====//=====

Chính thức hoàn truyện.

Lời nhắn:

Đọc xong chưa?

Xong rồi thì ngược lại các chap xem có chap nào bỏ quên vote cho ta không đấy nhé!

Cái gì cơ? Muốn có ngoại truyện?

Hừ. Trừ phi đem ta về nuôi.

22. Chương 22: Ngoại Truyện (1) Dối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùa mưa. Cuối tuần.

Mùa hạnh phúc của những cặp tình nhân tay trong tay ủ nhau dưới lớp chăn ấm.

Mùa của những kẻ FA suốt ngày ngồi gặm bánh Gato.

Nói mỗi người đều không có sở thích đặc biệt gì thì cũng không đúng. Hầu như trong con người chúng ta về căn bản đều yêu thích một thứ gì đó hơn hẳn những thứ khác. Chung quy lại chính là niềm đam mê không rõ lý do, không giải thích được. Cứ tự nhiên mà thích mà yêu, thế thôi.

Kể cả tính thích hồn dỗi của Nguyễn Hoàng, cũng tạm coi một cái tự nhiên đi.

7h tối, chung cư.

Thái Dương ngồi day trán, nhìn một bàn đầy ắp thức ăn chưa động đũa đến.

Còn kẻ nào đó xụ mặt chui tọt vào trong chăn nằm suốt từ chiều tới giờ.

- Hoàng, dậy đi. 7h rồi.

-

Vẫn không có tiếng trả lời,

Thái Dương bắt đắc dĩ đứng dậy, rời vào phòng ngủ

- Thức ăn nguội hết cả rồi

-

Vẫn là không có tiếng đáp lại. Chỉ thấy một tên ngốc nào kéo chiếc chăn cuộn chặt hơn thêm một chút, còn làm ra vẻ vùng vằng cho người đứng đó có thể thấy được rõ hành động ngớ ngẩn ấy.

Nhìn một đồng chăn bao lấy người kia, xem chừng là sống chết không chịu ra. Thái Dương đành tiến lại gần, cố gắng kéo góc chăn,

Người trong chăn liền giật lại.

- Không ăn!

- Rút cuộc thì em làm sao vậy?

- Sao anh không đi mà gọi lão Trung tới ăn cùng ấy!

- ??!!!

Thái Dương vừa buồn cười, vừa không thể hiểu nổi. Chỉ bằng một chuyện như cái móng tay như vậy mà tên nào đó lại giận dữ thành ra cái dạng này.

Chả là, trưa nay, sếp Trung có việc gần đây, tiện ghé lấy chút tài liệu cần thiết cho buổi họp ngày mai.

Đúng lúc Thái Dương đang xào nấu thơm lừng liền mời ở lại ăn cơm.

Trời mưa rả rích, nếu xuống đường tìm quán cơm cũng mệt. Hơn nữa ngó ngang ngó dọc thì tên ông trẻ cũng chả có nhà. Liền ở lại.

Đã thế mà còn không biết trời cao đất dày là gì, cũng lịch kịch vào bếp nhặt rau dưa cùng, chuyện trò hàn huyên đến là vui vẻ.

Vừa hay đúng lúc Nguyễn Hoàng bỏ cả cơm với đối tác về lại gặp cái cảnh như trên.

Gầm gè một lúc thì cũng tới bữa cơm.

Thái Dương thấy Sếp Trung ngồi yên không hó hé gì, dẫu rằng mới vừa đây thôi còn khen nức nở. Liền vì phép lịch sự mà gắp hai ba lần đồ ăn tới bát của Sếp Trung.

Rầm!

Đôi đũa gần như bị Nguyễn Hoàng dẫn thẳng xuống bàn.

Sau đó, thì như quý vị thấy.

Tên tóc xoăn nào đó chui vào trong chăn. Nằm thẳng cẳng cho tới bây giờ.

Còn sếp Trung cũng vội vội vàng vàng chạy mất hút.

Để lại một mình cậu ngồi ngẩn khó hiểu.

Thái Dương ban đầu còn muốn mặc kệ. Thế nhưng thường ngày hần ăn khỏe, lại nhịn suốt từ trưa tới giờ, thực tế đúng là có chút không ổn, liền nấu tới một bàn.

Vậy nhưng hần vẫn chưa thò đầu ra lấy một cái.

Thở dài một hơi. Nhìn nùi chăn trước mắt lại biết rõ tính cách hần cố chấp đến nhường nào. Thái Dương đành xuống giọng

- Được rồi, ngoan. Mau ra ăn đi, anh đã nấu món gà lá giang em thích rồi đó.

- Không!

Thái Dương không nói nữa, nằm xuống bên cạnh, vòng tay ôm lấy nùi chăn.

- Nếu em không xuống, anh cũng sẽ không ăn nữa, cứ để đó đi.

-

Người trong chăn nghĩ nghĩ một hồi. Dạ dày Thái Dương vốn không tốt, nếu thực sự phải chịu đói..

- Vậy anh bế em xuống!

- ????

- Mọi lần toàn em bế anh!

- 82 ký?

-

- Vậy thì anh phải dứt cho em!

Thái Dương bật cười.

- Cái này thì được.

Nguyễn Hoàng vừa thò đầu ra khỏi chăn, trong lòng sáng khoái muốn chết còn bày ra cái vẻ mặt nể anh lắm.

- Là vì em sợ anh đói thôi đó.

Thái Dương dụ được người ra khỏi chăn rồi, nhìn mái tóc xoăn xoăn nào khê rồi không nhận được mà hôn lên một cái.

- Đồ ngốc.

=====

Như thế, một kẻ cao lớn tới ngổ ngáo, lại nhất định không chịu dùng tay mình mà ăn, lại dùng những ngón tay dài chỉ từ miếng này sang miếng khác.

- Anh phải gỡ xương cho em chứ?!

- Không được, em muốn ăn cái đó!

- Em muốn uống nước!

Thái Dương dĩ nhiên là nuông chiều, như nuông chiều chính một phần tình cảm của riêng mình.

Trước mặt mọi người, Nguyễn Hoàng là Phó Tổng.

Trước mặt cậu, Nguyễn Hoàng chính là Nguyễn Hoàng, của riêng cậu mà thôi.

Mỉm cười lau trên khóe miệng người, vẫn là không nhận được mà một lần chủ động mớm bên miệng chút nước, áp tới, hôn lên.

Nguyễn Hoàng mở to đôi mắt, nuốt hết chút nước ngọt kia, lại đón lấy người ôm tới mà mỉm cười.

- Thái Dương, anh là tốt nhất!

- Vậy chiều nay là ai đổi?

- Giờ vẫn chưa hết.

- Sao nữa?

- Phải ” làm ” khoảng 3-4 hiệp mới hết được a!

- Lưu manh!

Trên chiếc bàn đôi kê cạnh căn chung cư, có một đôi tình nhân.

Ngốc nghếch mà yêu nhau. Ngốc nghếch mà hôn nhau.

Cũng ngốc nghếch mà làm rớt phân nửa thức ăn xuống sàn.

Bám chặt tay lên tấm kính cửa, từng hơi thở dồn dập của Thái Dương phả ra nóng rực, vẽ lên từng mảng hơi mờ...

Chiếc áo đã bị vén lên tới ngực, Nguyễn Hoàng từ đằng sau đưa đôi tay lên mân mê hai hạt đậu nhỏ, thực muốn dày vò tới sưng lên mới cam lòng buông tới hạ thân, xoa dịu thứ tính khí đã cương tới chạm vô tường của Thái Dương.

- Dương.., mở rộng chân ra một chút...

Đôi chân như theo lời mà run rẩy mở ra, từ phía sau chạm mắt xuống Nguyễn Hoàng liền có thể thấy được hậu huyệt kia mấp máy mời chào, như ẩn hiện mà thôi thúc dòng máu nóng dồn xuống dưới phân thân.

Đỡ lấy eo Thái Dương, Người phía sau bao trùm lên bờ hông trắng vênh, bỏ mặc chiếc quần đã từ bao giờ nằm vắt trên thành ghế.

Cứ thế, mà thúc tới từng đợt, kêu lên tên người mình thương yêu.

<Thái Dương. Anh là của em>

Bữa cơm bỏ dở, nhường chỗ cho tiếng rên rỉ tràn đầy từng góc phòng, khô nóng tới đốt cháy từng phân thệ.

Một đợt lại một đợt xuất ra, tinh dịch như nhớp dính trải trải theo nét bắn của Thái Dương phóng thẳng lên tường.

Dưới chân, cũng đều là thứ vừa trút khỏi người của Nguyễn Hoàng, xấu hổ tới không muốn nhắc lại một lần thứ hai.

- _____

Bạn hỏi, tại sao lũ yêu nhau lại kỳ lạ đến như vậy ư?

Tình dục. Một đôi khi chính là sự thăng hoa của tình yêu.

Bây giờ, tôi tạm tin như vậy.

- _____

Ở một thời gian khác.

Nguyễn Hoàng vừa tắm ra, liền bắt gặp Thái Dương đang chú ý say mê lắm, trên miệng còn vang ra tiếng cười khúc khích, Liền mò vào.

- Anh đang xem gì vậy?

Thoáng thấy bóng Nguyễn Hoàng bước tới, Thái Dương vội vã gấp chiếc máy tính lại. Trên mặt dường như cũng ửng hồng.

Nguyễn Hoàng dừng lau tóc

- Anh xem S*x đúng không?

- Không có!

- Còn nói không có?

Nguyễn Hoàng bĩu môi

- Có gì mà lạ, lâu lâu em vẫn xem.

Vừa nói thì cũng dán sát tới bên cạnh Thái Dương

- Anh xem để lấy kỹ thuật chiều em hả?

- Bốp!

Cái đệm sau lưng Thái Dương được việc mà dùng trên đầu Nguyễn Hoàng.

- Em làm như ai cũng không biết xấu hổ như em đó hả?
- Vậy chứ cái gì? Hai người đàn ông cùng xem s*x có gì mà không được?
- Anh không giống em!
- Thì đúng rồi, em nằm trong anh nằm ngoài sao mà giống nhau được!
- Em...

Thái Dương giơ hai tay đầu hàng,

- Bỏ đi. Anh không nói với em nữa!

Thái độ khác lạ của Thái Dương khiến lỗ mũi Nguyễn Hoàng cũng ngứa ngứa, liền nhân dịp Thái Dương đứng dậy liền giật phăng cái laptop.

- Ey tóm sống nha, để xem xem.

Thái Dương vừa quay lại thì đã không kịp.

Laptop vừa mở lên, ngay giữa màn hình là một đôi diễn viên đang hôn nhau. Quan trọng hơn nữa lại chính là hai thằng con trai.

Nguyễn Hoàng hơi ngẩn người nhìn nhìn Thái Dương.

Tại Thái Dương đã sắp nhuộm đỏ, lấp bắp giải thích..

- Đó.. đó là phim... Love.. Love by chance.

Nguyễn Hoàng phút chốc không nhin nổi, cười tới bò lăn bò càng,

- Anh...

-

- Anh chỉ vì cái này mà dấu diếm em... ha ha..

- ...

Thái Dương nhất thời không biết làm sao ngượng tới muốn bỏ đi.

Nguyễn Hoàng đã nhanh một bước mà chạy tới ôm lấy.

- Anh đó.. chỉ là phim thôi, có cái gì mà toàn trốn em lên xem. Mấy ngày nay em còn nghĩ anh có người khác cơ!

- Tại.. anh.. cũng không còn trẻ...

- Anh sợ em cười anh?

-

- Thái Dương. Em yêu anh. Dù anh có thế nào. Em vẫn yêu anh.

-

- Nào, lại đây, kể cho em nghe xem anh thích nhân vật nào nào.

-

Ba ngày sau. Hai kẻ ủ nhau trong chăn cày phim

Trong khi Thái Dương chăm chú nhìn vào màn hình đặt trên đùi ai đó, thì Nguyễn Hoàng hết ngáp rồi lại ngáp.

- Đó mà đẹp trai?. Nhìn cái mặt thấy ghét thật chứ.

- Đó là Tin.

- Phải phải, đấy, trời ơi nhìn cái tên mặc áo grab bike nhìn buồn cười quá.

- Techno đó.

- Trời sao tên đó ngu dốt thần vậy?, trời còn ăn kẹo mút.

-

- Cả phim được mỗi bé kia dễ thương, còn lại toàn mấy đứa sao sao đó.

- Bé Tar hả?. Bé đó dễ thương. Nhưng mà anh thích nhất là Ae.

- Sao cơ?

- Anh thích nét đẹp trai hiền lành như vậy nha.

- ??!!!!!!

- Nhìn menly nữa.

- (bĩu môi)

- Lại còn rất trân trọng Pete.

- ??!!!!!!!!!!!!

- Thực sự rất đáng yêu.

Có mỗi mấy câu thôi, mà tên nào đó đã hùng hổ gấp sập cái máy tính lại

- Đi ngủ!

- O....Anh vẫn..

- Không E iếc gì nữa. Đi ngủ là đi ngủ!

-

- (lằm bằm) người ta mà không hiền?. Người ta quá hiền ấy chứ lại!

-

=====//=====

Hoàn ngoại truyện 1.

Ngoại truyện 2 sẽ có vào ngày mai.

Thks so much.

23. Chương 23: Ngoại Truyện (2)- Ghen

< Ghen tới cái chổi quét nhà cũng ghen >

Chung cư.

Nguyễn Hoàng nhìn Thái Dương chỉnh lại cổ áo trong gương, mặt xụ ra như chú cún to xác bị cướp mất miếng xương ngon lành.

Không khí u ám một mảnh.

- Em lại sao vậy? Lại không vui nữa?

- Anh nói xem em phải vui thế nào đây?

-

- Em rõ ràng là đã duyệt bản trình ký đó. Vậy mà anh lại dám hủy đi?

- Không phải anh đã nói rồi sao? anh chỉ tốt nghiệp cao đẳng, trình độ tiếng Anh cũng không coi là giỏi. Sao có thể trở thành thư ký của em?

- Sao lại không? Chẳng phải có em rồi sao?

- Chính vì em như thế nên anh mới không thể nhận vị trí đó. Với bằng cấp của anh, dù giờ đang học lên đại học thì chỉ làm thư ký cho sếp Trung cũng đã là một ưu đãi lớn rồi.

- Rút cuộc là do anh không muốn bên em phải không?

Thấy giọng kẻ nào đó đã gặng lên, Thái Dương bèn thở dài một hơi, tiến tới salon, xoa lên mái tóc xoăn.

- Đừng trẻ con nữa. Chúng ta không phải đang sống chung đây sao?

-

Nguyễn Hoàng không cãi lại, làm cái vẻ mặt âm ỉc lẩm.

Cái này thì Thái Dương không thể chiều theo được.

Bèn cứ thế bỏ qua mà xỏ giày bước ra khỏi phòng.

- Anh đi đây.

Kể nào đó coi như không thèm nhìn ra ngoài cửa. Mặt dán vào cái điện thoại.

Vậy nhưng cánh cửa vừa mới khép, đã hục hặc mà nện một quyền xuống nệm.

- Tức chết được!

- Lại không đỡ mình!

Chả là mấy hôm trước, Nguyễn Hoàng hào hứng mà làm một cái bổ nhiệm Thư ký Phó Tổng cho Thái Dương. Vậy nhưng hoàn toàn không ngờ đến là ngay sau đó 30 phút Thái Dương đã lên thẳng phòng cậu mà nói cái gì đó không được!

Đã thế chưa nói, hôm nay đi tiệc cưới còn không cho cậu đi cùng.

Lầm bầm.

Bạn bè cái gì chứ?

Tự nhiên kết lăm bạn thế!

Cái gì mà chỉ có một lần? Biết đâu hai ba vợ thì sao?

AAAAAAAAAA. Càng nghĩ càng tức mà!

Không được!

Nguyễn Hoàng vừa nằm xuống đã liền bật ngồi dậy như cái lò xo.

Đảo mắt quanh khắp phòng.

Từ cái ngày say đắm một người. Nhìn cái gì cũng muốn ghen. Nhìn ai cũng thấy nghi ngờ. Nhìn cái gì cũng ra manh mối.

Thái Dương nói cậu ghen với cả cái chổi quét nhà mà cũng ghen.

Dĩ nhiên là phải ghen rồi!

Cậu có muốn cũng không phải ngày nào cũng được Thái Dương sờ sờ.

Thế nhưng cái chổi chết tiệt ấy có gì mà hay!, ngày nào sáng tối cũng được Thái Dương cầm vào quét qua quét lại, nhìn mắc ghét.

Sáng sớm cái ”gậy” của cậu chào cờ thì bị mặc kệ bỏ qua, lại đi cầm cái cán chổi làm gì!. Sẽ có ngày, anh đây bẻ đôi họ hàng nhà chổi chúng bay ném tắt vào sọt rác!

=====

Thái Dương.

Kỳ tình thật, cậu rất rất yêu Nguyễn Hoàng.

Yêu, trong đó có cả thương, cả nuông chiều, thậm chí đôi khi có phần nhu nhược hi sinh.

Thậm chí ngay cả chuyện trên giường, cậu đều bỏ bớt đi tự tôn xấu hổ mà làm ra những việc vô cùng đỏ mặt tía tai.

Thế nhưng, tên trẻ con ấy, càng ngày càng được nước lấn tới.

Hôm trước có một nhóm ba bé thực tập sinh mới vào phòng cậu, rất ưu tú, từ ngoại hình tới trình độ. Như thường lệ sếp Trung phân ra cho mấy anh chị em hướng dẫn, trong đó hiển nhiên có Thái Dương.

Vậy mà không hiểu sao hôm sau đã thấy sếp bạc nửa số tóc còn lại, đổi người hướng dẫn, phân lại cho cậu một cô bé cực xấu ở bộ phận kho hàng vào.

Nhìn thoáng đã thắng thốt cả người. Vậy nhưng lại mang một cái tên rất hương tình, Diễm Thảo. Khiến cho mấy anh trong công ty cứ đi qua là lại cười khúc khích.

Dĩ nhiên cậu không phải là vì ngoại hình của người ta mà chê, còn đôi khi tận tình mà chỉ bảo đôi chút ngoài lề. Lại lựa lời dí dỏm mà nói tránh tổn thương tới.

Như thế này, một chút chanh, một chút muối baking soda răng sẽ nhanh trắng lắm,

Tóc em không nên để kiểu này, em thử cắt ngắn làm tóc cúp ôm mặt xem, mặt bầu bĩnh dễ thương mà?

Cái đó sao?. À, anh có nghe nói....

- _____

Thực ra, không ai sinh ra là hoàn toàn xấu hết cả, chỉ là vì chính bản thân tự bỏ bê mình mà thôi.

Diệu Thảo không phải không biết, chẳng ai chịu nhận làm hướng dẫn thực tập cho cô, vậy nên khi gặp được Thái Dương chịu mở lời, liền cực thích mà tự gọi một câu anh nuôi. Đã thế ngoại hình mới chỉ sau 1 tháng đã có sự chuyển biến rõ rệt khiến cô cứ rối rít mà quần lấy người anh nuôi này.

Anh nuôi???!!!!

Cái tin sét đánh này ngay lập tức tới tai Nguyễn Hoàng.

Hắn như một cơn bão lốc quét từ lầu bốn xuống xách người từ phòng nhân sự đưa thẳng về nhà.

Thái Dương còn đang trắng mắt không hiểu chuyện gì, từ trên xuống dưới đã bị người lột sạch bách, còn bị hôn tới hôn hển thở dốc trên giường.

- Em làm sao vậy?

- Ghen!

- ???!!!

- Nhưng mà ư... ưm...

Thái Dương cố giả vờ đẩy bờ môi ai đó ra khỏi, hít một ngụm lớn mới có thể hỏi ngược lại khó hiểu,

- Em ghen với cái gì mới được cơ chứ?

- Cái gì mà Diệu Thảo? Củ khoai lang thì có!. Em sẽ ăn sạch anh, xem cô ta còn có cái gì mà nuôi không!

- ?!!!!

- Em... em làm gì?

- Ăn anh!.

Nguyễn Hoàng bặm miệng xuống bờ môi hôn lấy, rồi như một đứa trẻ đang đói sữa mà nhay nhay lấy đầu ngực cậu, nhất định không chịu rời. Thái Dương vừa tê dại, vừa buồn cười.

- Em còn nhay nữa cũng không có sữa đâu!

Tên nào đó liền ngẩng mặt lên, rất không đứng đắn mà vuốt vuốt cậu em của cậu.

- Em thích.. sữa ở đây...

- Em...!

-!!!

- Sữa chua tốt cho sức khỏe hơn, lát nữa em sẽ cho anh nếm thử!

- !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.

Sau đó, hiển nhiên không cần nói cũng có thể đoán được.

Ba hiệp rưỡi không hơn không kém.

Gọi là rưỡi cũng bởi có cái lý của nó. Thái Dương gần như lịm luôn nên hiệp thứ 4 gần như không biết tới.

Đúng là trâu bò. Trời ạ! Thái Dương cậu ngủ liên tới mờ mịt tới mới có thể tỉnh,

Lết được cái eo gần như gãy như dây, lại không thể ngồi cho vững vì đau, ở dưới, chắc chắn là rách...

Thái Dương đành đầu hàng mà nằm bẹp xuống giường, khỏi nhúc nhích.

Tên nào đó mới xách được tã cháo về thấy cảnh đó cũng hơi hơi hối hận mà nhẹ nhàng tiến tới, đưa ngón tay lên ra hiệu.

- Có hơi... rách một tý thôi...

- Em có bôi thuốc rồi, rất nhanh khỏi.

Thái Dương không nghe, quay đầu sang một bên.

- Em xin lỗi..

- Nào, để em đút cháo cho anh.

Đến lúc thìa cháo miễn cưỡng đưa đến miệng, Thái Dương đành phải cố nhịn đau mà gạt tay Nguyễn Hoàng sang một bên, ngồi dậy. Trịnh trọng dùng chất giọng khàn đặc mà nói.

- Em phải biết, anh là Gay, đừng nói tới Diệu Thảo, kể cả hoa hậu có lột sạch đồ trước mặt anh anh cũng chịu không cứng nổi.

- Nhưng mà em vẫn ghen!

- Em còn có gì vô lý hơn nữa không?

- Không biết!. Ngày mai đuổi việc cô ta!

- Em dám?

- Vậy... cho cô ta trực ca đêm 2 tháng!

- Nguyễn Hoàng!

Vì giận mà quát lên, khiến nơi nào đó cũng được thể đau tới thót mình. Thái Dương nhăn mặt. Nguyễn Hoàng lại vội vàng mà đặt bát cháo sang bên cạnh, ôm chăm lấy. Một lúc sau mới không cam tâm mà thở hắt ra.

- Thôi được, không đuổi thì không đuổi.

-

- Nhưng anh phải hứa với em, đừng làm em ghen nữa.!

Thái Dương xoa trán. Trời ạ.

Đến cái chổi quét nhà em cũng ghen, anh có cách nào mà không khiến em dưng ghen được nữa đây!

Vậy, tốt nhất là thế này đi, đi đâu có nhiều người một chút. Tốt nhất cho hấn ở nhà.

Chứ dưng như cái hôm trước.

Lại nói,

Hỏi tại sao không thể nào mà dẫn hấn đi cái đám tiệc này được?

Mới cách đây có hai tuần, Thái Dương bị ” nhờ ” vào chân bê trap do một ông anh trong lớp tại chức cưới mà tìm mãi không đủ 9 chân.

Nghĩ tới cái thùng dấm ở nhà, định bụng chối rồi, vậy nhưng mối quan hệ xã hội đâu phải nói một câu là được. Cũng không thể trước mặt người chuẩn bị đám hỉ mà từ chối thẳng thừng. Cậu nhận lời.

Chuyện chẳng có gì to tát, cho tới khi hấn nhất định cũng đòi đi theo.

Cần nhắc một chút,

Phần vì anh kia cũng nhờ cậu nếu còn ai thì rủ đi giúp, phần thì đối với phía đó cũng không ai quen biết gì địa vị của Nguyễn Hoàng.

Lại thêm tên tóc xoắn nào hết cọ rồi cọ mái tóc lên ngực cậu mà đòi. Cậu liền mỉm cười gật đầu.

Vậy nhưng nào có suôn sẻ gì cho cam,

Cậu nhận ngay phải cái trap có con heo quay. Nặng tới suýt gãy vai

Tên nào đó lại vì thế mà bỏ cả trap trâu cau sang vai tên bên cạnh chạy tới khiêng cùng, đổi qua đổi lại một hồi xáo xào cả hàng ngũ.

Đến khi trao trap cho đăng gái, cô bé được Thái Dương đưa cho phong bao đỏ thắm còn chưa kịp cười đã bị ăn cái lườm xém mặt, chạy bỏ dép.

Sau khi tiệc xong đâu đấy, ăn uống cũng hòm hòm. Chú rể bèn dẫn một người em họ tới làm quen, nói

rằng rất hợp gì gì đấy. Cô gái trẻ nhìn cậu cười cười, vừa chìa tay ra hắt đã ở đâu nhào tới, cười gian xảo đưa cái điện thoại ra phía trước mặt Thái Dương, chặn lại:

- Anh Dương. Con trai anh gọi cho anh không được, đang hỏi anh nè?

- Con.. con trai?

Cô gái trẻ sững người, bàn tay giờ giữa không trung, một bàn phù rể ngồi đó ai cũng hoang mang, vì vốn dĩ đi bưng trap này chỉ có trai tân thôi đó, nói gì tới chuyện có con,

Thái Dương không kịp tiêu hóa nỗi tình huống, vậy mà tên đó lại nhớn như bồi thêm câu.

- Sao vậy? Vậy để em nói con gọi lại cho ba ba sau nha?

-??

Chú rể sượng sạo:

- Dương.. em.. có con rồi sao?

- Em,...

- Anh ấy không nói gì với các anh à? Nhìn thế thôi chứ con rơi 2 đứa, đang sống chung chuẩn bị cưới rồi.

- !!!!!!!

Cô gái trẻ lừ mắt với ông anh họ, bỏ đi.

Thái Dương còn muốn nói gì, đã lại thấy tên tóc xoắn nào đặc chí vênh vênh.

Vậy nhưng đến tối, vừa tháo dép về đến nhà, hắt đã không tỏ ra một chút nào mà ăn năn hối cải. Chưa kịp để cậu chất vấn, một đường lưu manh mặt dày mà đặt tay cậu lên hai " quả trứng " của mình mà cười hì hì.

- Con anh lại gọi cho anh nữa nè?

- !!!!!!!

Thái Dương chớp chớp mắt

- Từ khi nào hai ổ trứng của em biến thành con anh vậy?

Hấn nhún nhún vai

- Em chỉ nói trước tương lai thôi!

- Tương lai?

- Thì đúng, chẳng phải con chúng ta sẽ từ ổ trứng đó mà thành sao?

- Sao cơ?

Không định để cho Thái Dương trốn khỏi vòng tay mình. Tên đó kê lên vai cậu mà than thở

- Ba em ép. Nếu muốn sống bên anh thì phải thuê người sinh giùm.

- ... Chuyện này..

- À, em trộn cả của anh của em vào lẫn với nhau rồi, có khi lại ra sinh đôi!

- ??!!!!!!

- Sao em làm vậy! Ba em..

- Xì, ba em biết thế nào được! Anh không phải lo, mặc kệ ông muốn làm gì thì làm!

Thái Dương như muốn ù đi hai tai.

Lưu manh thì vẫn chỉ là lưu manh!

Phó tổng cái thứ gì!

=====

- Anh không ghen sao?

- Có chứ.

- Sao em không thấy?

- Có ai thấy được tim người khác nhức nhối bao giờ?

- Vậy em sẽ đổi nghề thành bác sĩ.

- Đồ ngốc!

Nếu bản thân con người ta đã muốn thay đổi.

Thì dẫu có ôm ủ vào trong lòng, vẫn sẽ thay đổi. Ở bên nhau, theo dõi nhau, điều tra nhau, giám sát nhau. Ấu cũng chỉ là cái vẻ bề ngoài.

Nếu một ngày nào đó Nguyễn Hoàng kia có thực sự buông lơi đôi vòng tay.

Vậy thì cho dù cậu ngồi ngay trong lòng hắn, cũng có ích gì?

Con người, một đôi khi hãy cứ nghĩ rằng.

Nới lỏng vòng tay sẽ có tất cả. Siết chặt quá, thứ tình kia lại nhanh héo nhanh tàn. Một kẻ vì tưởng như ghen đến si mê điên dại, một kẻ lại thờ hững như không.

Rút cuộc ai mới là người yêu nhiều hơn. Điều ấy cũng còn chưa chắc.

Nguyễn Hoàng. Anh yêu em.

Hôn lên mái tóc người

Một sớm một chiều anh không nói hết.

Chỉ là nụ cười của em khi thức giấc, đó chính là mục đích duy nhất của cuộc đời anh bây giờ.

Yêu, phải. Là rất yêu.

Yêu hơn cả mười năm thanh xuân anh đánh đổi.

=====

Mười hai năm sau.

Góc vườn nhỏ, có hai tên nhóc thiếu niên mới lớn đùa giỡn với hai chú chó husky nô đùa khắp cả, mấy chậu hoa đường như đã quá quen với việc bị lẫn chổng vó lên đường như cũng hờ hững như không.

Một tên xem chừng cao hơn vờ như ngáng chân khiến kẻ thấp hơn suýt té, thuận thế mà lập tức đỡ được cả người trong tay.

Nhìn đôi má phúng phính đáng yêu làm sao. Không kìm được mà hôn lên tới chụt.

- Anh làm gì vậy?

- Thơm em!

- Chúng ta là anh em, ba thấy sẽ mừng đó!

Y như rằng, tiếng gào rít từ phía xa vọng lại.

- Mày làm cái gì? Mày làm cái gì? Chúng mày là anh em đó thằng kia!!

Thằng cao hơn không cần nói cũng biết đó là ông ba Hoàng của nó.

Một phút bị xách tai lên lại còn trưng ra cái vẻ mặt vô cùng đáng đánh mà cãi rằng.

- Ba đừng tưởng con không biết! Ông nội hôm nọ đánh ba đó, đã nói rõ ràng rằng ông bị lừa.

- Mày nói cái gì?

- Con là con của ba, nhưng em con là con của ba Dương!

- ???!!!!

- Bọn con được hai mẹ sinh ra khác nhau nữa! vì ông đem gửi tận 2 người sinh hộ!

Nói rồi còn vung tay lên thoát khỏi ba Hoàng, nhân tiện còn kéo theo đứa em kia đang cúi mặt mà chạy mất.

- Ba yêu ba Dương được, tại sao con lại không yêu em con được?!!!!

Nguyễn Hoàng cảm giác máu từ trong cổ họng mình sắp trào ra khỏi cổ.

Tức tới thổ huyết đến nơi.

Thái Dương liền vội vàng đi lại, vuốt lưng giùm.

- Cũng không trách được. Ai bảo nó quá giống em cơ chứ?!

- .!!!!!!!!!!

Trời ạ! Đúng là nghiệp quật!

=====//=====

Hoàn ngoại truyện 2.

Em xin nhắc lại một lần nữa, toàn bộ các truyện trong mục tác phẩm của em đều do em tự viết. Không phải bản dịch.

Vậy nên ngoài cái công em gõ chữ còn có cái công em suy nghĩ nữa, rất mong mọi người đừng vote thiếu chấp nào ghen ~.~

Yêu thương!!!

Tung trym!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ngan-sau-tram-ngay-yeu-em>